

*Алманах
Изгреви*

Алманах „Изгреви“
Copyright © 2019 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация „Буквите“
ISBN 978-619-154-347-2

Алманах Изгреви

Роди се писател!

София
2019

БУКВИТЪ

Анета Петкова

Родена съм през 1970 г. в град Кубрат. От малка бях заплениена от книгите и техния дух. За първи път участвах и спечелих конкурс за стихотворение на осемгодишна възраст. В четвърти клас, след друг национален конкурс, бях поканена в Трявна, където се проведе среща на пишещи деца от цяла България. Последва покана за Асамблеята „Знаме на мира“ и отпечатване на книгата „Детска планета“ (със стихотворения и рисунки от деца за деца). Това се случи през 1982 г. Бях 11-годишна, когато видях първото си стихотворение в книжка.

Включих се в литературния клуб „Димчо Дебелянов“ в Кубрат, с ръководител - разградския поет Пламен Панчев. През 1985 г. излезе сборник със стихове „Най-трудното пътуване започвам“ с творби на младите поети, в който участвах и аз. Любовта към книгите ме доведе до Държавен библиотечарски институт в София. После един фантастичен разказ, в който хората нямаха очи, а виждаха с ръце, ме насочи към Софийски университет „Св. Климент Охридски“, където записах специална педагогика. Сега обучавам деца и ученици с нарушено зрение. Пиша поезия и проза.

Имам неиздаден роман „Полет към пропаст“, с който участвах в БНТ „Ръкописът“ и стигнах до втори кръг. През 2018 г. издателство „Буквите“ публикува четири мои разказа в X юбилеен алманах „Нова българска литература Проза - 2018“. В алманах „Детски истории - 2019“ от издателство „Буквите“ са публикувани разказ и стихотворения.

РОМАНЪТ „ПОЛЕТ КЪМ ПРОПАСТ“

Живот-купон, наркозависимост, извънреалност. През последните години на соца, прехода и демокрацията, младежът Христо, наричан Шики, се впуска в кратки любови и забавления с приятели – рок, алкохол, дрога, дребно хулиганство. Тези забавления го водят в полицията, после в психиатрията, токсикологията и накрая в интензивното отделение. Животът му се лута в крайности между комични ситуации и отчаяние, битовизъм и романтика, реализъм и халюцинации, спонтанност и философски размисли за смисъла на съществуването.приятели нелепо умират вследствие на наркотиците. Шики търси изход. Незрящи хора му подават ръка.

Каква е мисията му и дали ще я постигне?

Книгата е насочена към млади хора, родители и учители.

За всички, които обичат поезия, съм подготвила съм стихосбирка от две части. Първата част се нарича „Отломки от детството“ е с отбрани стихотворения от детството. Втората част притежава всичко от човешките емоции – любов, радост, огорчения, надежда и оптимизъм.

Третият ми проект е сборник с къси разкази, някои с неочакван край, други – мистични или романтични. Леко иронизирани, с хумористичен привкус, но сериозни, те отразяват съвременни човешки проблеми, както и вечните въпроси, които си задаваме, когато спрем за малко в забързаното ежедневие: смисълът на живота и какво се случва след това. Ако търсите забавното в сериозното и харесвате неочаквани неща, това е вашата книга.

ИЗ „ПОЛЕТ КЪМ ПРОПАСТ“

Случайно на нашето барче мярнах непозната мадама – гледаше мрачно, забила поглед в някаква невидима точка, облечена цялата в черно. Стоя така повече от час, като от време навреме надигаше разсеяно-автоматично чашата си и отпиваше безцветно питие. Приблжих се, попитах свободно ли е, седнах и се запознахме. Така започна триъгълника на любовта – аз, тя и хероина. Той беше станал неразделна част от нея и някак безшумно и злокобно се промъкна в ложето на любовта. Един месец изкарахме така – моята дама мълчеше и гледаше мрачно през повечето време, често се разплакваше безпричинно, стоеше апатично и сякаш реалността и времето минаваха невидими покрай нея или тя бе за тях невидима. Колкото повече се стараех да я разсмея с черния си хумор, толкова повече тя потъваше в своя черен трагичен свят. И така един ден тя изчезна внезапно и безшумно, както се беше появила. Аз не успях да ѝ покажа, че светът не е само черен, но пък тя успя да ме запознае с нейната неразделна любов – хероина. В началото само пробвах от любопитство и от стремеж към съпричастност. Не предполагах, че ще вляза в капан. Запленен в мрачния причудлив свят, не забелязах как е минал месец, откакто редовно си бия хероин. Сега стоях в същата вцепененост от зараждащата се нова мисъл. Мрачната мадама не ми липсваше. Липсваше ми хероинът. Това остана от любовта. Бях загазила. Реших да замина за село Бойковец, докато ми мине абстиненцията и докато се отърва от тази гадост. Не, това не е за мен. Мислех, че мога да се справя с това чудовище. Мислех, че ще успея.

Останах сам. Продължих да пия, може би съм миксирал с хероин, не помня. По едно време съм взел големия нож и съм си срязал вените, ебати тъпанара. И кръв пръскаше във всички посоки. Започнах да рисувам с разкъравената си ръка кръстове по стените на хола, продължих по стениите в коридора. Взе да ми прималаява и причернява. И аз си гледам кръвта и си викам, сигурно ще ми изтече всичката кръв, ебати. Легнах на диванчето. Почнах да изпадам в безсъзнание. Май даже като по някакъв тунел тръгнах. По едно

време усещам, че все още мърдам. Гледам. Лежа си на диванчето, подгизнало в кръв. Ръцете ми превързани. Ама не мога да шавна. Не мога даже да си повдигна ръката. Приятелят ми седи на един стол и ме гледа. И ми вика, че без малко съм щял да пукна, ако не ми е превързал ръцете. По-гадно никога не бях се чувствал в живота си. Неусетно черните мисли ме пренесоха в сън. Събуждах се на пресекулки, облян в студена пот. Къпех се в кошмари.

Вървах в тъмна и гъста гора, а някакъв неопределен Ужас ме гонеше и всеки момент можеше да ме настигне. Пръстта беше мека и лепкава. Беше все по-трудно да се върви. Успях да се довлека до равна поляна, от която изригваха на отделни места странни кълбета от дим. През дима различих момиче. Беше боса, с дълга бяла риза. Беше нежна, крехка и дребна. Приближих се. Тя не помръдна. Усмиваше се леко, дългата ѝ чуплива коса се развяваше от безмълвен вятър. Тя ми подаде ръка и ме поведе през полето. Бях като омагьосан. Вървахме по лепкавата кал, между кълбета от дим, изригващ изпод земята, а някакъв неназован, но физически осезаем Ужас продължаваше да ме следва по петите. Тя не го усещаше. Тя беше Любовта. Може би Любовта щеше да ме спаси. Въпреки неопределения Ужас, който ме следваше, се чувствах като в приказка. Внезапно кълбо от дим погълна момичето и останах сам с Ужаса, който продължи да ме следва неотменимо. Любовта не успя да ме спаси. Искях да я намеря и да избягам от него. Бяха и крещях, а калта все по-дълбоко ме поглъщаше. Изведнъж видях хора с чалми и боси крака, които се молеха коленичили на Аллах. Събух калните кубинки, захвърлих ги в поглъщащата кал. Почувствах как Нещото се приближава и паника ме обзе изцяло. Облян в пот и треперещ като в треска, коленичих и почнах да се моля с тях. Може би тяхната религия щеше да ме спаси от непознатата заплаха. Никой не ме забелязваше. Виждаше ме само Той: неопределения Ужас. Приближаваше ме с упорита безпощадност. Тяхната религия не ми помогна. Може би не вярвах достатъчно. Бях в опасност. Изправих се и побягнах нататък бос. Хората зад мен продължаваха да се молят, без да усетят нито мен, нито следващото ме по петите Нецо. Минахме през тях невидими. Отдалечих се,

а Ужасът продължи да ме следва. Тичах с последни сили, препъвах се в камъни, преплитах се в храсти, а невидимото Нещо приближаваше с неумолима безпощадност. В далечината зърнах нещо светещо и с плачеща надежда се затътрих натам. В здрачината се оформи огнен Кръст.

Приближих се. Беше огромен кръст, стърчеше над мен. Беше ми отнякъде и отдалече познат. Името ми е Христо, може би нося някаква карма от миналото. Нямах време да мисля, а и не помня миналия си живот. Започнах отново да се моля. Дланите и стъпалата ме боляха като ударени от остър предмет. Сърцето ми препускаше стремглаво. Колко още ще издържи? Не знаех точно как трябва да се моля, нито на кого, но се молах от цялата си душа. Молах се на някакъв Бог, когото не помнех и бях забравил. Молбите не помагаха. Бог ми е отвърнал гръб или имам някаква мисия, за която би ме жертвал? Нали съм му син? Защо аз? Спасението не дойде с любовта, не ме спасиха и религиите. Нещото приближаваше неумолимо. Очите ми се изпълниха със светлина и сълзи. Зад мен Ужасът ме обхвана в лепкава мъгла и почна да ме задушаваше в стоманена паяжина. Тресях се като хванат от ток. После ме сграбчи безкрайното Нищо.

Шици и приятелите му бяха с голям потенциал, но не им пукаше от мъдри поушения. Мислеха, че „морето им е до колене“ и когато си поискат, ще излязат от „филма“, „ни лук яли, ни лук мирисали“. Беше като на игра. Не разбираха, че си играят с живота на руска рулетка. В началото не знаеха, че пропадането е дълго и стремително, все по-осезаемо и невъзвратимо. По-кошмарно от халюцинациите с фалшивия прах.

Завръщането към всекидневния живот отново ги сблъскваше с гнусната действителност. Колкото по-често отиваха Там, където съзнанието изцяло се разпадаше на хиляди пращинки в безкрайността, толкова по-болезнено беше да се връщат в истинската реалност. И това ги погубваше. Караше ги да бързат да отидат пак Там. И с всяко завръщане от Там, ставаше все по-непоносимо и болезнено за сетивата и съзнанието им, волята за живот ги напускаше, ставаха апатични. Искана да са постоянно Там. Затова всеки

път увеличаваха дозата и се приближаваха все по-близо до Смъртта. Там те бяха като прощъпулници, попаднали по погрешка, но в тая безметежна неопределеност, в отиването, не можеха да си сложат граници, нямаше и сила, която да им я определи. Те губеха себе си и се разпиляваха на пращинки и всеки път по-малко от себе си успяваха да съберат. Повечето се губеха като привлечена нанякъде енергия от емоции. Губеха все повече от своето Аз и се приобщаваха към нещо огромно и неизвестно за тях, което не знаеха какво е, и колкото повече не разбираха това нещо като цялост, толкова повече не разбираха и себе си, защото част от тях беше пилеещо се, реещо се в тая „Нирвана“, която беше колкото привличаща, толкова и заплашваща със своята непознаваемост, и колкото по-непознаваема беше за тях, толкова по-непознаваеми ставаха сами за себе си. Усещаха, че „това“ ги изсмуква не само физически, а и психически, но ставаха негови пленници. Бяха като мухи в паяжина. С част от съзнанието усещаха истината, но по-голяма част от съзнанието им се рееше в това Там и бяха спокойни и безразлични пред съдбата, която си бяха определили в този живот. Не можеха, не им стигаха повече силите да живеят в него. Трябваше да стане някакво чудо, ако въобще можеше да се случват чудеса, за да могат да компенсират част от тази енергия и да продължат да функционират в реалността. Но те не искаха, нямаха сили. Нямаха желание. Нямаха мечти, нямаха и надежди.

Имаше и периоди, в които Шики беше „чист“ в продължение на седем-осем месеца, та и повече. В едно такова лято незрящата му сестра го покани да отидат на море – той щеше да придружава Бейджо, а приятелката ѝ Сани да води нея.

Няколко пъти ходиха на нощен плаж. Сани разказваше на Нели и Бейджо за съзвездията, за луната, за вълшебното им отражение върху морската повърхност. Гледах с нейните очи, нещата, които описваше и почвах да ги виждам по нов начин. До сега не бях забелязвал тези най-обикновени неща, които съм свикнал да виждам. Чрез нея започнах да ги наблюдавам като изключителен природен феномен, атмосферата добиваше уникалност, изпълнена с романтика и мистичност. Сани разказваше с най-големи подробности

всяка малка промяна – как звездите се скупчваха и разпиляваха по морските вълни като в разкривени огледала. Осъзнах колко сме благословени, ние, зрящите и несъстоятелни и жалки изглеждаха оправданията ми, че вземам психотропни и наркотици (*„Защото останах без работа“, „гаджето ме зарязва“, „нямам квартира“, „закъснява заплатата“, „изпортиха ме с надницата“*).

— Бейджо, какво означава името ти? – Сани любопитстваше за всичко.

— Бейджан? Ами „бей“ означава няколко неща. В историческото минало се е използвало като титла на феодален владетел или на лице с висок граждански и военен чин. В смисъла, използван като име, означава богат човек или благородник. Джан означава душа.

— Да, разбрах. Бейджан – благородна душа. Хубаво е човек с името си да носи мисията на живота си. Родителите трябва много да внимават какво име дават на детето си.

— Е, аз като съм Христо, да не съм Христос? – иронизирах логиката ѝ и се разсмях на думите си.

— Може би и ти имаш своя мисия. Не е задължително да я свързваш с библейската. Може би мисията ти е да поучиш хората за нещо добро. Да бъдат по-добри към себе си и ближните си – замислено се взря в очите ми.

— Как? „Не правете това вкъщи! Опасно е за живота!“ – продължих със самоиронията.

— Ами може и така, ако ти харесва. Ти избираш начина!

— Значи целта оправдава средствата?

— Нямам това предвид. От една постъпка не можеш да кажеш, че човекът е добър или лош. Може постъпката да е лоша, но човекът е добър.

— Ако всички разсъждаваха като теб, затворите щяха да са празни и всички добри хора да си вършат лошите постъпки.

— О, хайде стига, да си говорим за приятни неща – по-моли сестра ми.

Нощното къпане ми помагаше да се отърва от лошите мисли. Обичах да плувам във фосфоресциращите води през нощта. Другите ме чакаха на плажа и ги чувах да ме викат през плисъка на вълните. Мислех, че е страшно, а всъщност е прекрасно. Дали ще „забравя“ за другите „прекрасни

неща“? Понякога „нечистите“ желания упорито те зачовъркват и колкото повече им се опъваш, толкова по-здравое те притискат в желязната си схватка. Страх ме е, че пак ще дойде момент да им се отдам.

Любопитството на Сани беше наивно, а понякога и досадно. Разказвах ѝ за моя период на „долната земя“, която те препраща към космоса.

Тя с настървено внимание ме слушаше, сякаш не бе чувала нищо по-интересно на света. И не преставаше да разпитва:

— И защо го правиш, като има куп гадни последствия: абстиненция, харчене на пари, риск за живота, даже.

— За да избягам от действителността. С тях получавам халюцинации.

— Като да летиш в небето ли?

— Не мога да обясня с думи. Сякаш си в другоизмерен свят.

— Какви други измерения има?

— Трудно ми е да опиша.

— И какво виждаш?

— Виждам невъобразими неща по странен начин, в други измерения си.

— Коего повече ти харесва от реалното?

— Какво да ѝ харесвам на реалността?

— Затова ли почваш да го правиш редовно, по навик?

— И затова. Свикваш и не можеш без него. Като цигарите и алкохола, но много по-опасно. Най-страшна е абстиненцията. Не съм усещал по-противно нещо! Тресе те, чувстваш се като парцал. Тя те кара да повториш, за да ѝ се измъкнеш.

— Значи дълга гадна абстиненция, заради кратък кеф!

— Ффу – изпъшквам, – трудно е да ти отговоря. Просто един дяволски затворен кръг. Като хамстера, който върти колелото, първо от удоволствие, но после не може да спре и накрая умира, защото сърцето му не издържа.

— Гадно е доброволно да се оставяш на такава ситуация.

И така, въпросите не стихваха.

— Бих искала да изпитам това изживяване само веднъж. Без да се пристрастявам. Просто искам да разбера какво е – замечтано промълви.

Поглеждам я тъжно.

— Уви, от първия път не става. Дори и от втория. Първи-

те четири-пет пъти само ще се чувстваш гадно – като първото напиване – гаден вкус и още по-гаден махмурлук. А след петия-шестия път, когато изживееш истинската „нирвана“, тогава вече си прикстрасен. Но още с първото пробване „изгаряш“, тоест, вече си вътре, няма излизане. Всичко започва от любопитството или за да си като другите, ако си попаднал в такава компания. Обикновено обаче, не знаем, че ставаме пленници.

— Значи „там“ нищо не можеш да направиш, освен да наблюдаваш. После се връщаш тук и нищо не ти се прави, освен желанието пак да се върнеш „там“. А ако живееш в нашата реалност, можеш да правиш толкова неща, които ти харесват. Да имаш мечти и да ги следваш. Отказвам се от експеримента!

Веднъж се уговориха да се чакат пред библиотеката и да изберат заедно книгите. Сани поздрави колегите си и представи Шики на приятелката си Рая.

— Приятно ми е! Вече се запознах с Рая. Остава да видя и Ада.

— Защо, ти не вярваш, че съществуват, така ли — усмихна се библиотекарката.

— Мисля, че не.

— Всяка религия си има една Свещена книга. За християните е Библията, за мюсюлманите е Коранът, индуистите имат Веди, будистите имат Махаяна, даоистите имат Дао Дъ Дзин и така нататък. Във всички има нещо общо. Има една всевишна сила, легендите при някои от тях доста си приличат. Тези книги идват от древността и носят някаква история. Доколко е достоверна историята в тях и аз не знам, но все има някаква истина. Дали им вярваш или не, те са оцелели през вековете и хората ги смятат за свещени.

— Религията е, за да манипулира масите, да бъдат полесно управлявани, така са ни учили в училище.

— Но моралните и етични закони, които проповядва, са общочовешки, хуманни, защитават доброто и справедливостта.

— Да. Ако ти ударят едната буза, обърни се да ти зашлеват и другата.

— Ами ако ти ударят бузата и убиеш за отмъщение?

По-добре ли е това? Светът ще се превърне в общество от чудовища, които ще извършват престъпления.

— Може би си права, но сигурно има и вярващи, които вършат лошотии и престъпления.

— Или не са истински вярващи, или са невежи.

— Да, блажени са невежите.

— Аз пък буквално не вярвам в Библията, нито съм религиозна. Обаче съм възпитана в принципите на християнския морал и ги спазвам. Що се отнася до Бог, мисля, че е Всевишна сила от природен характер – намеси се Сани. И добави — Ето например, с природните стихии не можем да се борим. Това е доказателство, че Бог — това е природна сила, която не познаваме. Ами живота след смъртта? В него не вярваш ли?

— Надали. Изяждат ни червеите и толкоз, „какво тук значи някаква си личност?“ (Н. Вапцаров)

— Аз пък съм сигурна, че по-висшите ни енергии остават в Космоса. Като не вярваш в религиозните книги, прочети примерно нещо от Карлос Кастанеда!

— А, като не вярвам в религиозните книги, да вярвам в художествени измислици. Привидял му се космоса на Дон Хуан с гъбите пейоте, хе-хе-хе! И аз мога да разкажа подобни истории след пътуване с херо.

— Ами чудесно! Това е страхотна идея! Напиши един роман с твоите яки истории! – светнаха очите на Сани.

— „Ако доживея чак до пенсия, ще разкажа своите спомени, въпреки че няма полза от това“ имитирах вокала на „Контрол“.

— По-добре не чакай до пенсия, почвай отсега. Дотогава колко вода има да изтече – не се отказваше да ме навива тя.

— Е, ще оставя това удоволствие на теб. И без това обичаш да пишеш. Ама трябва да си вземеш по-голям тефтер от оня черния, ако ще ми пишеш романа, хи-хи-хи!

— За тебе всичко сериозно е майтап! Хайде да изберем някоя книга. Рая, ти какво ще ни препоръчаш за литературната ни вечеринка? — Сани се обърна към приятелката си въпросително с надеждата за нещо по-оригинално.

Рая погледна изпитателно към Шики:

— Може би романа „Полет към пропаст“.

ПОДАРЪК

Юли. Още сутринта се очертаваше поредният горещ ден. Той продължаваше да се излежава, въпреки че предпочиташе да става рано и да оползотворява всеки час. Беше отпускарки период. Но не само това. Днес навършваше 45, а когато си на 45, започваш да правиш равностойна на живота си. Слагаш на кантар успехите и грешките, замисляш се какво би станало, ако друг път си поел. Кой от грешките си можел да пропуснеш, какво си би могъл повече да постигнеш. Слушаше равномерното дишане на почти порасналия си син в другия ъгъл на стаята. Отгледа ги и двамата - и него, и по-голямата си дъщеря, която догодина ще кандидатства за студентка и как ли ще припечелва, за да я издържа. Жена му ги напусна. Не ѝ бе присърце да живее семейно. Не я разбра. След повече от двайсет години, не разбра нейната същност. Нямаше живец, липсваше ѝ тръпка към живота, беше винаги отчуждена, недоволна, а най-много обичаше да говори за имажинерните си нелечими болести. На няколко пъти вземаше скъпоценните си болести и си тръгваше. Като я налегнаше безпаричието, пак се връщаше, че трябваше да ги нахрани. После все пак си тръгна. Хаосът въкъщи стана по-малък. Той беше и майка, и татко. Излизаше рано. Връщаше се късно. Готвеше, пускаше пералня и заспиваше, докато прането чакеше да бъде простряно, утрото го викаше на работа.

Изкара дълбока депресия. Спомни си паник-атаките, които го съсипваха и поглъщаха – трябваше да се грижи за децата си, за старите си родители и болния си брат, сам, всички бяха на плещите му. Жена му, която никога не беше работила, освен безуспешния опит да направи моден бутик, докарал ги до фалит. Да, способността ѝ да харчи пари за нищо. Е, сега е сам с децата.

„Но какво направих аз, мислеше си 45-годишният мъж. Дори до плажа не можах да заведа децата миналата година!“ Облян в студена пот и с разтуптяно сърце, се върна в хотела.

Мобилният иззвъня, прогонвайки спомените. Мъжът подскочи стреснато, пресегна се и го взе. На дисплея свете-

ше името на приятел, който за няколко месеца беше отишъл до Германия по работа.

— Даа, Генаа, добро утро!

— Здравсти, приятелю. – викна отсреща Гената. – Братовчедка на жена ми е закъсала на околоръстното след Бургас. Кво да ги прайш, жените не се обаждат дето трябва, а все на мен звънят. Нали имаш автоплатформа? Можеш ли да докараш колата и жената, като се върна, ще ти платя!

— Няма проблеми, брато! Не съм на работа. Ще прибера жената и колата. Но не ми плащай, ще се радвам на един подарък от приятел.

— Хайде, ще ти звънна по-късно да разбера дали сте се прибрали по живо – по здраво. А какво да ти подаря?

— Еее, не аз, просто ей така, чао.

Без да губи време, Радо стана, пригответи се набързо, качи автоплатформата за колата и натисна газ към Бургас. Когато наближи разклона за морския град, забеляза силуета на жена, стояща до отбитата встрани от пътя кола. Жената беше с тъмни очила и сламена шапка.

Той слезе, дори не се запознаха, почти не я погледна. Изтегли закъсалия автомобил с лебедката върху платформата. После без да говори, даде знак на жената да се качи в автомобила му, любезно ѝ отвори задната врата, делово се настани на шофьорското място, запали и тръгна. Пътуваха мълчаливо на бледия фон на ретро диско от 90-те. Наближиха града на Радо. Там трябваше да ремонтира колата, а жената щеше да пренощува у братовчедка си. Той спря на кръстовище и ѝ каза, че краткият път през малкото село е разбит, затова ще заобиколят по по-дълъг маршрут. За първи път и тя му проговори:

— Но моля Ви! Това е родното село на баба ми. Не съм го виждала от детските си години. Искам през него да минем!

— Я, какво съвпадение! Родното ми село! Знаеш ли какво лято изкарах там преди трийсет години!

Радо се обърна с широка усмивка назад към непознатата. Шапката и очилата липсваха. Очите им се срещнаха. В този миг и двамата застинаха. Всеки видя в другия хлапето отпреди трийсет години, с което прекара в игри и гоненици едно прекрасно лято в родното село на баба си и дядо си.

Това бяха игривите очи на хърбавото момиченце със смешните стърчащи сламено-руси плитки, с пъстрата басмена рокличка на сини метличини и с прашасалите сандалки. Той беше момчето с топлите кафяви очи, което сутрин идваше с велосипеда си от близкия град, а след дългия ден игри, я изпращаше до портичката на баба ѝ. После яхваше колелото и запращваше обратно към своя град.

Сред вцепенена тишина едновременно проехтя:

— Радо!

— Плáми!

Настъпи тишина. Смущаваща, объркваща и в същото време, бушуваща от щастие неочаквана среща.

Тогава, преди трийсет години, на последната среща, малко преди да почне есента, малко преди да почне първият учебен ден, тя му даде листче с телефонния си номер. Живееше в града, който беше в обратната посока на неговия. Момчето ѝ звънеше всеки ден от стационарния телефон на баба си и дядо си. Отдавна се бяха преместили в града и не знаеха, че внукът им всеки ден е ходел с колело до родното им село. Говореха си с часове. За лятото, за селото, за училищните неволи, за детски пакости. Внезапно той спря да се обаждат. Стационарният им телефон беше изключен, а бележницата с телефонния номер тайнствено изчезна.

През следващото лято Радо ходи няколко пъти с велосипеда си до село. Не намери Плáми. Пита съседите на баба ѝ. Казаха, че възрастната жена е заминала в града при младите и вече никой не идва тук.

Всеки с времето порастваше и всеки от тях понякога си спомняше с тъга и носталгия за онова прекрасно, дъхаво на мащерка лято, пълно с игри и смях. И първата любов, която никога не се забравя. Спомените постепенно са избледнявали, а животът ни потапя в настоящето и ни отдалечава от миналото, дори да е било красиво.

— Радо, какво се случи? Защо спря да се обаждаш? – задъхано попита тя, сякаш бяха минали няколко дни или седмици, а не цели трийсет години.

— През ноември баба получи огромна сметка за телефон – сломено отвърна той, сведе глава - и ме попита „На кого звъня?“

— На кого звъня?! –повтори невярващо тя.

— Казах ѝ, че съм звънял на секс телефон.

Тя го погледна с игривите си очи и прихна да се смеят. Радостта запали колата и потегли по разбития път.

Докато пътуваха, тя се върна към своята действителност. Беше много млада, синът ѝ – на няколко години. Мъжът ѝ катастрофира с мотор. Сама отгледа детето. Синът ѝ порасна, намери си момиче. Тя беше пак сама. Нае си квартира. Често си мислеше за милото село на баба си, но нямаше връзка с никого там. А Радост? Толкова много години! Цял живот! Какво се е случило с него? Не посмя да пита. Пътят премина в спомени и мълчание. Наближиха скалите с множество пещери. Влизаха в селото на тяхното детство. Той кривна встрани, по улицата на баба ѝ и спря пред поляната, на която някога играеха. Сега им изглеждаше по-малка, пуста и изоставена. Слязоха от колата и нагазиха по девствената трева.

— Нашето село, нашата полянка – промълви тя.

— Нашето детство, нашите мечти – отвърна той, унесено загледан в полянката. Наведе се, откъсна една метличина и ѝ я подаде.

Двамата седнаха, спогледаха се и се усмихнаха. После легнаха един до друг върху тревата, както някога, разпериха ръце, докоснаха пръсти и загледаха към небето.

— Хе, виждаш ли онова облаче над теб, прилича на ангел – вдигна свободната си ръка и посочи нагоре той.

— А на мен ми прилича на съдба – засмя се тя, претъркули се към него и го целуна.

Мобилният звънеше на пожар, чуваше се от отворената врата на колата.

— Благодаря за подаръка! – прошепна той.

Анна Кръстанова

От (за) мен...

*Стихът ми разказва за мен самата,
стихът ми римува всеки нов ден.
Всяка дума е мъничка част от душата,
всяка строфа е цял един свят съкровен.
И така, всеки куплет е нова вселена –
загадъчна, необятна. Почти като мен!
Ред по ред се излива душата стаена.
Дума по дума. Ден подир ден.*

Аз съм Анна Кръстанова – едно обикновено момиче с необикновени мечти. Мечти, родени от сблъсък с реалността. Имах късмета и удоволствието да израсна в малък, провинциален град, близо до София, но далеч от хорската злоба и завист. Успях да запазя онази детска невинност, която големият град убива така бързо. И не, не ме разбирайте погрешно. Не съм отгледана като „цвете в саксия“, а просто в мен кипи бунтовническа, непокорна кръв, която не се примирява с несправедливостите на съдбата, с лошотията на хората, с егоизма, с посредствеността. И как иначе, когато съм родена в Международния ден на мира (21-ви септември), и само ден преди националния ни празник на Независимостта.

Пиша още от дете, когато вместо прословутото есе в училище, аз поднасях своето мнение по даден въпрос в стихотворна форма. Отначало срещах недоволство, тъй като не

се примирявах с установения ред, но по-късно талантът победи статуквото. В 11 клас училището удостои едно от стихотворенията ми с първо място в конкурс „Любовна лирика“.

Участвала съм в редица публични четения, матинета, национални и международни конкурси. Не мога да кажа, че пиша през целия си живот до сега. Моето вдъхновение връхлита изведнъж, като едно цунами, породено от някакъв катаклизъм. Обикновено пиша за неща, които преживявам. Това е моят начин, цялата тази емоция да излезе навън. Пиша за всичко – за любовта, за предателството, за заблудата, за прошката, за родината, за близките хора, които са сред нас и за онези, които вече не са. Всичко, което оставя следа в моя живот, намира своята рима на белия лист.

„Душата ми говори“ е книга, събрала в себе си море от емоции. Заблуда! Осъзнаване! Любов! Житейските катаклизми, през които преминава всеки, когато изгуби себе си. Вземи ме, разлисти ме, прочети ме! Не ме е страх, защото няма лошо душата ти да е отворена книга, която всеки може да прочете. Напоследък забелязвам как хората издигат предпазни стени пред себе си, белким скрият същността си. Зазидват чувствата си, заключват поривите си, а всъщност – да си открит е най-висшата проява в човешкото общуване. Малцина знаят, обаче, как да владеят подобна сила.

Обикновено действията на даден човек към друг се определят от неговото собствено светоусещане. Наивността също идва от там. Ако ти си живял според изградени принципи и ценности, ако душата и мислите ти са чисти, ако постъпките ти са праведни, как би очаквал, че изобщо има нещо по-различно от това, с което си свикнал? А то имало. Има. И сблъсъкът с него е пагубен, разочароващ, носещ белезите на безброй огорчения в иначе светлата ми душа. Не мога да кажа със сигурност дали това е хубаво или лошо. Изобщо има ли нещо изцяло добро или изцяло лошо? Всеки сам може да прецени през собствената си призма, да се преоткрие в едно или в няколко, или дори във всички стихотворения, защото това не са просто стихове.

Това са поетични разкази за пътя на душата – от заблудата през осъзнаването към любовта.

ХАОС

Объркан ум. Страх. Заблуда.
Безкрайно лутане напред-назад
с вечния въпрос: „Дали да бъда
или не точно тази в този свят?“.

Разбъркан ум. Хвърчащи мисли. Грях.
Едно съмнение, тровещо душата:
„Успях ли да се сбъдна? Аз ли бях
или и мен ловко надигра съдбата?“.

Оплетен ум. Мираж. Душа на кръстопът.
Море от избори, възможности, въпроси,
осъмнали на вечния житейски път,
чрез уроците, които всеки носи.

ДОСТОЙНСТВО

Да съумееш да останеш достоен
(въпреки клеветите, които те сриват).
Да бъдеш силен и в същото време смирен
(когато с теб ръцете си измиват).
И с усмивка да посрещаш хорските укори
(угнетили дълбоко душата ти).
Да бъдеш честен, да бъдеш искрен, да бъдеш добър
(напук на съдбата си).
Да продължиш да обичаш, да се довериш
(дори повече от преди).
Да преглътнеш обидата, да простиш
(най-вече на себе си).

КОГАТО ГРЕШКИТЕ СИ ОСЪЗНАЕШ...

Когато грешките си осъзнаеш,
сред хилядите стълкновения
и сам пред себе си признаеш
нанесените огорчения.

Когато можеш да простиш
без да търсиш отмъщение,
тогава можеш да твърдиш,
че взел си правилно решение.

ЧЕСТ

Пред клеветата гордо да застанеш
с високо вдигната глава.
Честта да съумееш да опазиш
от чернилка не една.

Когато трупват ти вината,
върху крехките на вид крила
и се опитат да прекършат,
до бяло чиста своята душа.

Когато вред са хищници злояди
и в плячка се превърнеш ти,
опитай се да не забравиш,
че те има. Че си ти!

Че тебе те крепи сърцето,
даващо на всеки и навред.
И в сетния си час, което
добро ще бъде най-напред!

ПОЛЕТ

Стъпвам леко,
почти на пръсти,
забравила за земното притегляне.
Извинете, ако е прекалено дръзко,
че не чувствам вече напрежение.
Извинете, че се извисих
над простосмъртните проблеми,
над злобата и завистта,
над клюкарските дилеми,
над вечните въпроси -
Защо? Къде? Кога?
Над фалша, суетата,
над поредното „Ела“...

Душата ми лети, откак разбра това!
Не иска да се приземи,
добре ѝ е така.

ОСЪЗНАВАНЕ

Във вечери като тази,
когато навън е тихо, но гласовете в теб крещат;
когато е тъмно, но очите все по-силно блестят;
когато разголваш душата си пред някого
и си останал само по мечти..

Си даваш сметка
за обичта, която не си искал да прозреш;
за шансът, който си отказвал да дадеш;
за думите, които не си искал да чуеш
и онези, които си премълчал

До сега...

И виждаш,
че целият свят е един човек;
че топлината няма връзка със сезона;
че времето е относително понятие,
защото

„преди“ е толкова далече,
а ние с теб сме „тук и сега“.

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Любов е когато сред милиони звезди
една за теб свети по-силно от преди.
Любов е и когато от океани с вода
една капка само утолява жаждата.

Любов е когато сърцето ти трепне
от туй, че усещаш познато присъствие
и когато от мъка душата ти стене
по нечие моментно отсъствие.

Любов е когато се чувстваш добре,
щом добре е и обичното сърце.
Когато и далеч да сте един от друг,
сякаш сте заедно, сякаш е тук.

Любов е когато слънцето дори
някак бледнее пред нечий очи.
И когато дори години да минават,
тези очи просто не се забравят!

С ДЪХ НА ЛЮБОВ

Да те обичам е толкова лесно –
без сложни движения,
без дилеми, без съмнения,
без преструвки и угризения.
Спокойно и ритмично.
Като дихание естествено –
вдишвам и издишвам теб,
а чувството – божествено,
така сладостно, страстно,
опияняващо прекрасно,
че да спра не умея,
сиреч спирам да дишам.
Спирам и да живея!
Всеки дъх ми е важен.
Дъх те тебе наричам –
вдишвам те и те издишвам.
Въздух си! И те обичам!

ЩАСТИЕТО ОБИЧА ТИШИНАТА...

Не казвай нищо, нека да сме двама.
Само аз и ти. И тишината.
И даже звук, наоколо да няма –
с очи ще си говорим в тъмнината.

Не са ни нужни гръмки думи,
шумът отеква в самотата.
Обичай ме без глас, защото
щастие то обича тишината!
Обичам те!

ОБИЧАМ ТЕ!

Толкова нежно и толкова истинско,
така пламенно, лудо,
нелогично, почти измислено,
като вълшебство, като чудо.
Нереално видение –
сякаш сън, сякаш блян.
Обичам те!
И без съмнение
в очите ти видях очите ми,
в света ти – моят свят огрян в звезди
И цялата вселена смаяна блести,
защото
„Ти“ си „Аз“ и
„Аз“ съм „Ти“.

ЛИЧНО

Щом прекрачиш прага на дома,
става светло, влюбено и топло.
Там, зад стъклената ни врата
вече не е толкова самотно.

Някак се изпълват с живот,
стаите до скоро опустели.
И сякаш нарисувани с любов,
оживяват и стените сиво-бели.

Там, зад стъклената ни врата
побрана е една основна мисъл,
под купола на нашата мечта –
едничък дом, живот и смисъл.

Антон Мицев (Том Кенди)

С Том Кенди сме заедно някъде от края на Социализма в България, но започнахме да се опознаваме някъде след десетина години от настъпването на така наречената Демокрация. Бидейки един задръстен бунтар, той осъзнава, че в него се разгаря нещо голямо, с което днешното общество тепърва ще се запознава.

Том Кенди посреща своя четвърт век далеч от дома. Самотата и тъгата го насочват да се запознае с новата мода в интернет – блогите. Там той открива свои сродни души и сякаш по магичен начин, в него се отваря страстта му към писменото слово. Първоначално с отделни публикации върху размислите и възгледите си и постепенно като съавтор в някои общи романи на портала Б. Г. Лог, новият писател стартира кариерата си с рожденото си име или по-скоро с тогавашния си прякор – Ейс Коук.

С голямо желание и успех Том Кенди започва участието си в романа „Блогът на смъртта“. Там той и съратниците му от блог сайта са основните герои на една фантастично-реална история, която се простира за кратко време в двадесет и девет глави. Следват още по-колоритни участия - „В едно селце близо до Панагюрище“ е кратка новела за народния бит в навечерието на Коледните празници. И тук, както и в следващите творби, основни герои и разказвачи са членовете на сайта Б. Г. Лог.

Следващите две истории, също по обем като новели, се показват във фантастичната полуприказка „Три нощи до пълнолуние“ и посветената специално на Том Кенди съвременна шпионска история „За кожата на един Коук“.

За добро или лошо, никоя от горните творби не излиза от интернет, но Том Кенди или тогавашният Антон Мицев, успява

да участва в първия по рода си сборник – „Б. Г. Лог – поезия и проза“. В същият този сборник, Том Кенди проявява и нюха си за издател, като включва разказа, посветен специално на неговата интересна личност, „Двама братовчеди и една бира“.

След дълга пауза на хоризонта се появява първия по рода си издателски курс, организиран от фондация Буквите. В процеса на работа в съзнанието ми изпъкна един колоритен образ - младият програмист Тома Захариев, който започва да разказва за себе си през перото на новия писател – Том Кенди. Раждат се и първите две книги – „Малка книжка за живота на програмиста“ и последващата ретроспективна творба „Въпреки училището“.

Малка книжка за живота на програмиста

Тома Захариев е талантлив младеж, който намира прището си в програмирането. Тръгвайки от нулата, той постепенно се изкачва по стълбицата на мечтаната и престижна професия. Материалното състояние на семейството му се оправя, но ги очаква една коварна изненада - проблемите не свършват с натрупването на парите. Напротив - те тепърва започват.

Успелият програмист се сблъсква с всякакви предизвикателства на човешката душевност. На прага на разпадането на брака му, той е изправен пред предизвикателството на чистото физическо оцеляване - на една крачка от лудницата или затвора.

Въпреки училището

Действието се развива паралелно в днешни дни и в детството на Тома Захариев. Днешният успял програмист съпоставя нелекото си детство в едно обикновено държавно училище и странното развитие на собствените му деца - четвърт век по-късно. Дали всичките му проблеми идват от училището и държавата или ситуацията е доста по сложна. Това е една история за личностното развитие на членовете на две семейства - рожденото и това, което Тома Захариев е успял да построи като една огромна къща от карти.

ЕДНА ВЕЧЕР В ДЕНЯ НА ТРУДА

Вечер като вечер, но не съвсем. Жени е разстроена, а аз съм изнервен. Тринайсет години сме заедно, а светлината в тунела все не идва. Седим в кухнята, а кучето негодува отта-тък. Напрежението е нараснало и разпечатването на цигарената кутия съвсем прекатурва менчето:

— Тома, не мога повече. Не издържам. Не съм ти майка и не искам да бъда. Не трябва. Моля те, разбери ме!

Споменах ли, че днес е годишнината ни? Каква годишнина само! Тринайсета! Луди години! Бяхме навсякъде. И до Луната, и в Ада. Бяхме в затвори, болници, учреждения. Бяхме... Сега не сме.

Изчерпан съм. Тъжен и изпразнен. Тъкмо започнах да се взимам на сериозно и... баам! Все същия боклук. Боклук? Ми нали съм образован?! Нали съм с професия. Нали съм... печеливш? Печеливш?! Да бе! Работник на първи май. Някакъв си неизвестен програмист с висока заплата. Работник! Поне да бях поработил малко върху нас.

— Бих искал да изляза тази вечер.

Говорът ми е нисък и безличен. Боже, как се мразя за това. Но иначе викам. И крещя направо. И се мразя. А Жени, милата, свежда глава и просто махва с нежната си длан към вратата.

Излизам тихо, защото кучето таман се е кротнало. Ако ме усети, няма как да се измазуля. Слизам тихо по стълбите и излизам през входа.

Навън е заваляло. Пролетният дъжд пробутва някаква бучка в дробовете ми и се сепвам – цигарите! Майка му стара, как ги забравих! Връщам се обратно и с риск за доброто на входа, отключвам вратата. Следва Писък, крясък и псувня. Мале, как се намразихме. А как се обичахме!

Успявам да избягам от този блок. Бункерът, който ме задушаваше от рождение. Но накъде бягам? Отправлям се към денонощния магазин, докато паля цигара. Минавам през калната градинка и лавирам около кучешките изпражнения в тъмнината. И ето - виждам компания от човечета нагъ-

нали картонени чашки и захапали цигари. Обсъждат нещо пламенно и не забелязват моето пристигане.

Магазинерката Влади е седнала на обърната каса от бира и дзиндзирика на майския студ. Гледа някъде напред през пространството и яде бадеми. Останалите обсъждат болните на всички ни теми – правителство, църква, конспирации. Като споменахме за конспирации, на десетина метра, на един стълб, в тази майска нощ е спрял един кон.

Тези от вас, които не са минавали през софийската Дружба, най-вероятно не подозират, че тук денонощно се разхожда всякакъв добитък. Конете са разкошът на квартала и си нямам на представа, как всички са тъй хубави, при условие, че собствениците са им от най-изпадналата извадка на нашето общество.

Кимвам на коня, поглеждам Влади, а тя ме посреща с най-чаровната си усмивка:

— Добър вечер, Томи, заповядай при нас.

Усмивам се. Човек просто не може да устои на тая усмивка. Същевременно, разговорът е толкова разпален, че дори и аз, с моята арогантност не мога да се включа. Единият пич обсъжда как бил пратеник на Сатаната. Как изгасил свещите в един манастир и как всичко това е окей за него. Просто случайност. Другият - Вальо Мигача, започва да обяснява за смисъла на живота. За това как светите писания ни манипулират и как илюминатите ще ни завладеят скоро. Усещам, че момчето има връзка с космоса и не го прекъсвам, а само се опитвам да осмисля всичко, което ми споделя от там.

Нощта на Демоните, ми каза астролога. След 23:59 Луната минава в Телец и всичко ще си ... образно казано. Идват след малко някаква двойка, момче и момиче, с качулки. Много ме плашат хора с качулки. От опит знам, че когато те затресе нервата, качулката ти затваря връзката с „оня свят“ и малко можеш да се кротнеш. А тия двамата – едвам се одържат. Душевно. И она сатаниста, като усеща мацката зад гърба си, съвсем се одървя. Направо го виждам, как му настръхва козината. За миг си помислям, че и зъбите му се оголват, ама отправям бърза молитва към Създателя и това се изчиства. А напрежението нараства за миг.

И пристига Игор. С гръм и трясък - от нищото. По боксерки и пухенка. Разбутва тълпата от клиенти, лапа цигарата, която носи и взима запалката от импровизирания бар. Пали и едвам тогава виждам беса в очите му.

— Тая ще я убия! Събуди майка ми!

Цялата какафония спира за миг. Вальо сменя веднага темата за това как „оная“ не го заслужава и как той е в правото си да я разкара. Но в никакъв случай не трябва да се стига до бой и скандали. Разправя как сам той изпотрошил къщата си, а Игор приглася как мъченически издържал жена си през последната година. Осемнадесет годишна пикла! Колко ги е извъртяла вече. Как събудила майка му! Пуши набързо, пие бирата, която Влади мило му поднася и пали обратно да се разправя с жените на живота си.

Качулките си взимат покупките и заминават. Човекът на ада взима биричка и изчезва. И оставаме само готините – Влади, Вальо и аз – Тома Захариев, програмист. Палим по цигарка, а Вальо започва отново да изкарва новините от другите светове. Обичам го това момче, но ми е трудно да запомня дори и една десета от това, което споделя за нас. А то е доста интересно.

И в този момент, в два нула нула, пристига звездата на вечерта. Царят на квартала или както му казват тука – Църо. Сако от интересна, скъпа материя, но малко овехтяло. Дънки, маратонки и бомбе от брокат. Усмивката му сияе, а на очите си е сложил хибридни слънчеви очила - някакви рамки със стъкла Рей Бан, които е сглобил някак си, аха да изпаднат. Сваля очилата и от там изгряват най-сините очи, които вселената е виждала. Всъщност самата тя ме гледа от другия край, защото Църо е прокарал всички възможни канали през тялото си. С всички възможни средства. Дори и след последните ни познати наркотици, Църо успя да намери артефакти, които да енергизират каналите му, та да мине отвъд познатото на съвременната наука.

Разказва ни Църо как намерил някакви тон колони изхвърлени в кофата. Били разбалансиранни, но той ги оправил с готварско фолио и устоял да ги размени за супер якото сако. Вярно си е – всички копчета си му бяха на място. А моите дрехи, поне по едно на парче им липсваше. Но не

казвайте на Жени. Едва ли копчетата са ѝ проблем с партньор като мен.

И тук се случи нещо странно. Тия двамата извадиха някакви кристали. Счукаха ги на бара и направиха някакъв прах. Наредиха си го на линийки с личните си карти, направиха си тръбички от двулески и започнаха да вдишват от тези линийки. Аз гледах и недоумявах, докато всичко светна в синьо и се чу познатият бръмчащ звук на полицейските коли.

Следва удар по главата и съм изгубил съзнание май. Двама униформени звънят на звънеца ми, отваря се вратата. Жени понечва да се разквичи, ама ония, макар и мръсни и опърпани, всяват все още някакъв респект. Говорят си нещо и ме бутат в ръцете ѝ. Губя съзнание отново, чувайки някъде отгоре – „Не съм ти майка, Тома. И трябва да работя, мамка ти!“.

ДОМОУПРАВИТЕЛЯТ ЗАХАРИЕВ

Преди месец се преместихме във Варна и по една странна случайност Етажната собственост ме избра за домоуправител. Някак си бързо се стекоха хубавите събития. Първо повишение, после обратно в града. В баровския квартал. Сега и домоуправител. Хората започнаха да ме гледат с уважение, а и аз себе си покрай тях.

И сега, седя си на тераската и си пия коктейлчето по едни шортички с едно джобче отпред, а отсреща – морето. Едно такова синьо в юнския пек. Небето е чисто и привлекателно. Също като очите на комшийката, с която ни дели малко парапетче. А, ето я и нея – Слава. На двайсетина години. Нежно и лъчезарно момиче, което свири на пиано. Така захласнат в мислите си, чувам чуруликацият ѝ гласец:

— Господин, Захариев, приятно ми е да Ви поздравя с новата позиция. – усмихва се тя кокетно и подава фината си ръка през парапета.

Аз ставам и я поглеждам в очите, което малко ме разбалансира. Но аз не мога да спра там, а минавам с лек, сканиращ поглед през нежното и атлетично тяло, облечено в ефирна рокличка. Отдолу нежно се показват две звездички, скрити от жара на слънцето. Твърде са ми слаби ангелите за такива гледки, и някак хипнотизиран, вдигам ръката си и докосвам лицето ѝ с върха на пръстите си. Сепвам се и излизам от трансa, но Слава, противно на очакванията ми, поема дланта ми и силно я притиска о бузата си. Другата ѝ ръка поставя на гърдите си и нежно се погалва.

Тук нещо се случва с мен и не се усещам как прескачам парапета и я обвивам с ръце през кръста. Тя не остава длъжна и се яхва нежно с бедра през моя като впива устните си в мен. В този момент дочувам ключалката на нашия апартамент и правя няколко крачки в спалнята на Слава. Тя се пуска от мен и започва да ме гали по тялото, което, няма смисъл да казвам, е настръхнало като млад таралеж под смъртна опасност.

— Ще направя нещо за теб – прошепва ми Слава, като ми обръща гръб и отваря капака на пианото.

Навежда се нежно напред и засвирва някаква прекрасна мелодия. Бърза и вълнуваща, почти толкова впечатляваща, като новоразкрилата се гледка – рокличката ѝ се е вдигнала, а отдолу – бельо няма. Нямам нужда от покана, нито от разрешение. Събувам с мъка шортите си и нежно прониквам в нея. Обхващам тази ѝ с ръце и го придърпвам плътно към мен. Музиката става по-наситена, също и усещанията ми. Безброй розови картини минават в съзнанието ми и усещам как нещо в мен ще експлодира. Дишането на Слава става дълбоко и учестено като мелодията не остава назад. Усещам че идва кулминацията – аз избухвам, като едвам се сдържам да не изкрещя. Слава е захапала нежната си ръка, като удря със сетни сили ниските тонове на пианото. Прозорците кънтят...

Седим двамата и се гледаме в тишината, зачервени и леко засрамени. Не мога да си успокоя дишането, а сърцето ми направо ще изхвъркне. Тогава я чувам през стената. Моята Жени:

— Мамка ти, къде си се дянал, Тома!!!

Целувам Слава по челото и излизам тичайки от тях. Входните ни врати също са една до друга, затова направо влятявам у нас. Попадам лице в лице срещу Жени, като я накарвам да се сепне:

— Защо си такъв запотен? Не ми казвай, че най-сетне си се накумил да поспортуваш малко! Тая до нас как свиреше преди малко, сякаш някой я чука, бási!

Тук тя млъква, а погледът и се спира на потните ми гърди и слиза надолу към влажните ми гащета. Очите ѝ се променят и стават в един такъв особен зелен цвят, който в морето предвещава само едно – буря. Аз си гълтам граматиката, но ако не бях го направил, със сигурност щях пак да я глътна в следващия миг.

Който не познава жена ми, може да си представи едно атлетично тяло, с ръст малко над средния женски. По килограми сме еднакви – 70 на 70, но активната ѝ спортна младост на гребец определено предразполага за по-благоприятно физическо надмощие. И така – Жени ме хваща под

мишниците и с уверено движение ме захвърля на дивана. Едва сега забелязвам, че е по къса пола, която с един скок се озовава върху чатала ми. Не знам как го правят по филмите, ама и тя успя с едно движение да размести два чифта гащета и да вдвои две първични полови системи в един репродуктивен организъм. Хваща ме с нокти за раменете и ме захваща за ухото като процежда през зъби:

— Чукай ме, Тома!

Не ни трябва много и двамата се просваме изтощени на мокета в хола. Бедното ми сърце вече ще започне да прескача, когато на вратата се позвънява. Жени става да отвори и чувам приглушени женски гласове. След малко се връща и заявява полу-мило, полу-властно:

— Г-жа Петрова от последния етаж помоли да погледнеш казанчето на тоалетната.

— Не мога, нямам сили...

— Егати, за 5 минути ли ти свършиха силите?!

Два пъти по пет, мисля си, докато се дигам с мъка от пода. Ставам с неохота и се отправям към вратата. Там срещам Ивона Петрова – наследница на стар варненски род, възпитана подobaващо и също тъй добре умееща да се грижи за тялото и духа си. На петдесетгодишната ѝ снага биха завидели доста дами и от по-късните набори, но в момента аз съм зает да си вдигна ченето, защото и тази госпожа е решила днес да се издокара с къса плажна рокля.

Забелязвайки погледа ми, г-жа Петрова ми прави път и посочва с изискан жест на мебелираната за стотина бона китка, украсена с дълги, нежни пръсти. Също като на пианист.

Качвам се с трудност до петия етаж. Елегантната дама отваря вратата, пуска ме пред себе си и я тръшва отзад, след като и самата тя прискоква нежно през прага. Тук атаката е доста по-фина – ефирна прегръдка през раменете и нежна страстна целувка. Петрова спуска езика си по гърдите ми, по корема, сваля шортите и погълва мъжкото ми достойнство до дъно. Двеста бона в злато и диаманти притискат задника ми към лицето ѝ. Изцежда ме буквално за минута, а краката ми не издържат и тялото ми се свлича безжизнено запречвайки входната врата. Но човек, който е постигнал много, знае как да получава още повече. А издайническият

ми орган някак си е запазил някакво резервно хранване и седи одървен като стара дряновица. Господжата се плъзга нежно като сърна и властно като пепелянка отгоре ми и ме възсяда тежко. След десетина тласъка забелва очи и изпищява екзалтирано така, че чайките на покрива се стряскат и започват да крйкат.

Петрова се усмихва мило и сладно и става грациозно като ми подава ръка, за да помогне да се изправя:

— Благодаря, господин Домоуправител. Казанчето е готово. – казва ми тя, а аз усещам нещо между ръцете ни. – Малка компенсация за труда Ви.

Отварям шепа и виждам банкнота от 500 евро. Премигвам за миг, но нямам сили за адекватна реакция. Вдигам неутрално рамене и смотавам само едно „Благодаря, госпожо“, прибирайки банкнотата в джобчето на шортите си. Следва целувка по бузата и нежно пияване по дупето, мое-то. И захващам дългия път надолу.

Някъде между втория и третия етаж върху мен налетява Гришата. Този младеж е еталонът ми за човек, който се грижи за тялото си. Добре де, може би само г-жа Петрова може да се мери с него. То тя му е и съседка на петия етаж. Сигурно там с конкурс ги взимат.

Но да се върнем на Гришо – изключително хармонично телосложение. Перфектен баланс между мускули и изтънченост. Идеален тен и ослепително бяла усмивка. Добавяме и осъзнатият и отворен поглед, твърде мъдър и дълбок за един двадесет и пет годишен младеж, Гришата би бил първият ми избор, ако някога реша да легна с мъж. Какво ти лягане, нали нямаше сили?!

— О, комшии! – усмихва се момчето. – Мислех, защо не минеш след малко у дома да гледаме мача. Така и не намерихме време още да се опознаем с теб.

Намига ми. Аз не знам какво да кажа. Нямам сили за мач. Ама тоя поглед...

— Ще пропусна, Гриша, извинявам се.

Лицето му леко посърва, но тук се чувам някак отстранени да добавя:

— Но си запазвам поканата за големия финал утре...

Смигам и продължавам надолу.

Венцеслав Вутов

Венцеслав Вутов се дипломира във Великотърновския университет „Св. Св. Кирил и Методий“, защитавайки бакалавърски степени по Психология и Социология и магистърска по Социална психология. Като студент се опитва да популяризира в България гелотерапията (смехотерапията), но не успява в това начинание.

Започва да се занимава със спортна и когнитивна психология, мотивационна психология, здравословно хранене и коучинг.

Получава травма при каране на сноуборд, която води до сериозна дискова херния, съпроводена с нетърпими болки и почти пълно обездвижване на долната част на тялото за около месец. Въпреки липсата на каквато и да е насърчителна прогноза за положителен изход от страна на лекарите, се възстановява самостоятелно чрез плуване, специални упражнения и режим на хранене. След това започва да експериментира в ултрадългите планински бягания, като целта е да се проучи по-задълбочено физическата и психическата издръжливост при продължителни натоварвания и да се покаже, че всеки може да успее да завърши ултрамаратон, и то без специална екипировка, подготовка и специфичен талант. В тренировъчната част за планинските бягания изобщо не включва бегови дистанции по-големи от 5 км или се подготвя само с плуване. Така успява да завърши Ран за Чепън (21км), Витоша Ултра (100км), Чепеларски търкала (80км), Орехово ултра (80км), Панчарево (43км), Камчийски пясъци (полумаратон от 21км – единственото организирано състезание за босо бягане в България), Каньон Крийк Ултра (20км), Виа Понтика (21км), Сребърна трейл (22,6км) и Търново Ултра (43км).

През лятото работи като спасител и плувен инструктор, а през зимата пише книги, кара ски и работи като онлайн журналист, Лайф коуч и НЛП терапевт с частни клиенти. Използва няколко иновативни психологически техники, като „ходеща терапия“ и понякога комбинация между класически масаж и психотерапия.

Автор е на пет научно-популярни книги и на една двустранна стихосбирка в съавторство с Армен Месропян.

„Продължаващите напред. Хроника на тези, които не се отказват или Докъде стигат границите на човешките възможности“

Книгата разглежда разликата между обусловена и предопределена съдба и въпроса: „Избираме ли съдбата си и можем ли да я променим?“ Проследява как някои хора успяват в живота, въпреки всички нещастия и проблеми, които ги засипват, а други се отказват пред незначителни препятствия. Каква е психологическата разлика между тези личности и как могат обикновените хора да се научат да бъдат устойчиви и да успяват? Реални ли са причините, които ги карат да се отказват? Основателни ли са наистина или са просто липса на целенасоченост, упоритост и достатъчно силна воля?

В книгата става ясно кои хора успяват и защо, кои са новите богати и трябва ли да чакаме да остареем, за да се пенсионираме, както и какви невероятни постижения има в спорта и силната връзка между него и живота.

Засегнати са проблемите за щастието и контролът, за отношението към смъртта, за смисъла и живота, за ползата от нещастията, за обстоятелствата, при които хората се чувстват щастливи, за мозъчната невропластичност и непоклатимата вяра в себе си.

Отговорено е на следните въпроси: Има ли ваксина срещу трагедия?

Ограничение ли е възрастта за осъществяване на мечтите? Колко трябва да чакаме, за да почнем да пътешествуваме?

Защо е по-лесно е да постигнете недостижимото, отколкото достижимото? Как да помагаме след като не можем да предсказваме бъдещето?

Книгата е научно-популярна, но основното в нея са житейските истории.

„Никога вече пристрастени. Как се случва промяната! (Захвърлете диетите и останете слаби)“

Книгата се концентрира върху изследването на истинския проблем, свързан с диетите и методите за неговото решаване, защото основният въпрос не е „Как да отслабнем?“, както се опитват да ни го представят повечето професионални диетолози, а е „Как да не напълняваме?“.

За да се справите със затлъстяването или наднорменото тегло, трябва да се научите как да промените навиците си, преди изобщо да почнете да избирате подходящата диета. Интересното е, че когато усвоите това умение, вече може изобщо да не се нуждаете от диета, защото ще сте променили храненето си, ще сте справили с хроничното преяждане с джънк фууд и ще сте отслабнали неусетно. Но ако оставите навиците за накрая, няма никакво значение колко книги ще прочетете и дали ще откриете не само успешни, но и подходящи за вас диети - няма да успеете да отслабнете за постоянно. Този резултат ще се повтаря постоянно, каквато и упоритост да проявявате. И ако още има хора, които не са ме разбрали, нека го кажа направо: Първо навиците, след това диетите, ако все още има нужда! Целта на книгата ... е да ви спести две важни неща: пари и време за четене на ненужни книги, търсене на подходящи хранителни режими и използване на нездравословни диети.

Втората част на книгата „Краткият път от диетите до Анонимните лакомници или Ефективни техники за промяна на навиците“ ще ви помогне именно в това ваше изследване на себе си и в постигането на промяната.

Захвърлете диетите и обърнете внимание на промяната на хранителния си режим, което трябва да стане бавно, осъзнато и постепенно. И в повечето случаи ще ви трябва подкрепа - сами няма да се справите. Откъде и как можете да я получите, ще разберете от книгата.

Също така от книгата ще научите:

Кои изкуствени продукти повишават апетита ни и кои естествени храни го понижават?

Защо не е добре да гладуваме, за да бъдем слаби?

Как да се справим с пристрастяването към храната?

Каква е разликата между хранене и зависимост към определени храни?

Защо теглото е по-маловажна от физическата форма по отношение на риска от смърт? (Рискът е по-малък, ако сте в добра физическа форма и с наднормено тегло, отколкото, ако сте слаб и в лоша физическа форма.)

Може ли да се заразим със затлъстяване?

Каква е връзката между автомобила и програмите за отслабване?

Защо за диетична програма не е нужна качествена диета?

Как се изопачават статистически данни и как можем да увеличим броя на дебелациите за 5 минути?

Защо всъщност е създаден ИТМ?

Защо метаболитното здраве е по-важно от излишните килограми?

Кой реално продава програмите за отслабване?

Какви са различните начини за усвояване на въглехидратите?

Коя държава субсидира затлъстяването на собственото си население?

Може ли рискът от затлъстяване при децата да нарасне още преди раждането им?

Каква е връзката между стреса и затлъстяването?

Кой пробута на света бедната на мазнини диета?

Каква е разликата между гликемичен индекс и гликемичен товар?

Какво е инсулинов индекс?

Защо значението на фруктозата по отношение на затлъстяването е доста по-голямо, отколкото сме предполагали?

Какво представляват инкретиновият ефект и цефалната фаза?

Какво е значението на „зададеното“ телесно тегло и защо без познаването на този физиологичен регулатор на хомеостазата ще продължаваме да си връщаме загубените килограми?

Защо е от значение как отслабват?

Как царевичният сироп и безалкохолните напитки нахлуха в училищата? Какви са ситуационните бариери пред здравословното хранене?

Как да сте сити без да се тъпчете?

Защо движението е по-важно от диетите?

Как да се справите с пристрастяването към храната?

Кои хранителни режими и диети са опасни за здравето?

Защо не успявате да отслабнете с успешни диети?

Кой можеше да промени нещата и защо не го направи?

ПРОДЪЛЖАВАЩИТЕ НАПРЕД. ХРОНИКА НА ТЕЗИ, КОИТО НЕ СЕ ОТ- КАЗВАТ ИЛИ ДОКЪДЕ СТИГАТ ГРАНИЦИ- ТЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ?...

I Част. Същността на съдбата и нейното място в жи- вота на хората

*„Когато става въпрос за бъдещето, има три вида хора:
тези, които го оставят да се случи;
тези, които правят то да се случи
и тези, които се чудят какво се е случило.“*

Джон Ричардсън

Съдбата ни зависи от обстоятелствата, при които се намираме, от решенията, които вземаме, от това което правят хората около нас, както и тези, които се намират много далеч и не ни познават. Факторите са много, но едно е ясно: Съдбата в никакъв случай не е предначертана, нито е написана от някого някъде. Съдбата може да бъде определена и обсъждана само впоследствие, след като се е случила и е преживяна, на края на човешкия живот. Съдбата е само ретроспекция и никога не може да бъде предвиждане, защото когато изчезне свободния избор се изпарява и смисълът на живота.

Какво не може да бъде променено, какво можем да се научим да понасяме? И какво можем да повлияем, коригираме, лекуваме? Тези въпроси са насочени към предопределената и обусловената съдба. Предопределената съдба е тази, която е неизбежна: всеки човек се ражда и умира; от това не може да се избяга. Обусловената съдба обаче е съдба, която има своя собствена история, би могла да бъде заобикаляна и е, или е била, отворена за промени. Връзката между обусловена и предопределена съдба може да бъде показана в следния пример: За една свещ предопределената съдба е, че восъкът и гори и се изразходва. Угасването и накрая следователно е съдба, която не може да се промени или модифицира. Но времето, за което тя ще бъде изразходвана и предназначението и не са предварително фиксирани, затова определена съдба може съществува само

като някакви начални и крайни точки, но не и като оправдание за пасивност или капитулация пред случайните събития, които могат да са неотменна част от следния процес: докато свещта е все още достатъчно висока, идва вятър и я изгася. Това е обусловена съдба, защото има много начини свещта да се предпази да не изгасне или да бъде запалена отново.

Преживяванията от миналото принадлежат към съдбата, която не може да бъде променена. Това, което се е случило, се е случило. Но човек може да промени отношението, което има към това събитие. В същия смисъл предопределената съдба не може да бъде избегната, но нашето отношение към нея може да се промени. Това отношение ще определи дали нашите перспективи за предстоящите задачи ще бъдат диференцирани или ограничени. Това кои отношения се избират и кои са многократно предпочитани е само по себе си обусловена съдба, която зависи до известна степен от типа и формата на възпитанието.

Объркването на обусловената и предопределената съдба е важно не само за отношението на личността към детето. То се открива и в отношението на личността към себе си:

— Просто нямам късмет. Това е моята съдба. Винаги е било така и винаги ще бъде.

Оценката става субективна. Заплетеният в това човек се идентифицира със специфични качества и създадени възможности, а не гледа отвъд тях, за да види други възможности. Заявлението „Просто нямам късмет“ е прекалено генерализиращо (обобщаващо) и в основата си е различно от „Имах лош късмет“. Последното се отнася до отделни събития, които се объркват и преплитат със самата личност.

Предопределението е напълно неубедителна хипотеза, особено когато се докаже, че под влиянието му попадат само онези, които вярват в него. Фактите, че някои хора могат по избор да променят съдбата си, трябва да са достатъчно убедителни и да ни подтикнат да постъпваме като онези, които упражняват свободната си воля.

Както казва Павел Вежинов в своя роман „Везни“: „Истина е, че съдбата нито бърка, нито нарежда картите, тя само ги раздава.“

Вместо Заключение

Човек не може да бъде измамен от своята съдба. Тя не съществува, докато не остане зад нас. Това не е пътека, по която вървим, очаквайки щастие, а върху главата ни започват да се сипят камъни. Всеки е ковач на собствената си съдба. Ние стоим наред голяма джунгла (това е животът) и от нас зависи накъде ще поемем, дали ще изсечем плевелите по пътя си, дали ще си направим изобщо път, дали ще си го циментираме. През цялото време трябва да се пазим от дивите животни, но ако ги направим свои приятели всичко ще бъде много по-лесно. Винаги може да се намери обстоятелство, което да обърка всичко, но само намеренията.

Ще цитирам думите на Чарлс Пърси Сноу: „Съдбата на всеки от нас е трагична. Всички сме самотни. Любовта, силните увлечения, творческите пориви понякога ни позволяват да забравим самотата, но тези триумфи са светли оазиси, създадени от собствените ни ръце, край на пътя винаги се прекъсва в мрака; всеки среща смъртта съвсем сам.“

Трябва ли това да ни отчайва? Точно обратното! Та нали човек е мислещо същество. Щом осъзнаваме неизбежността на самотата, значи е по силите ни да превърнем живота си в непрекъснат оазис. А когато имаме и приятели! Тогава ние не сме сами. А щом не сме сами, не е толкова трудно, колкото ни се е струвало в началото.

Животът е хубав, стига да виждаме красивото в него. Но всяка красота е бизсмислена, ако няма с кого да я споделим. Затова са важни хората, които обичаме и които ни обичат. Тези, на които ние помагаме, както и другите, които ни помагат на нас. Хората успяват по-лесно, когато се обединяват. Интересното е, че лошите хора са по-големи оптимисти от добрите. Те вярват, че има още много отрепки като тях и нещата без проблеми могат да станат по-лоши, затова се обединяват с останалите и успяват. Повечето „добри хора“, от своя страна, не вярват, че нещата могат да се оправят, нито че има достатъчно свестни хора и не опитват изобщо да се организират. Само че това абсолютно не е вярно – съществуват милиони чудесни хора по света и единственото,

което трябва да направят е да работят заедно, за да успеят да изградят един свят, в който всеки може да преследва мечтите си.

Ако искате да оцелеете в живота, да успеете в начинанията си или да донесете промяна не е нужда магия или чудо – просто поемете своята отговорност и действайте. Ние все още съществуваме като вид, защото сме резилентни по природа, но същевременно сме и социални същества, които се подкрепят, затова и се развиваме. Изборът е изцяло ваш. Можете да се борите сами, а можем да го направим и заедно. А защо не и двете?

„Нека да приключим с моята идея за Ордена на чаената лъжичка. Според мен ако човек стане свидетел на голямо бедствие, да кажем, пожар, пред себе си има три принципни възможности. Първата е: бягайте надалеч, колкото се може по-бързо, и оставете бавните да изгорят. Втората: напишете гневно писмо до главния редактор на вашия вестник с настояване отговорните за пожара хора да бъдат позорно уволнени. Или организирайте демонстрация със същата цел. Третата е: донесете кофа с вода и я излейте върху пламъците, ако не намерите кофа, вземете чаша, ако нямате чаша, използвайте чаена лъжичка – чаени лъжички има навсякъде. Да, знам, чаената лъжичка е малка, а пожарът – огромен, но ние сме милиони и всеки разполага с чаена лъжичка. Затова искам да основа един нов орден – Ордена на чаената лъжичка. Призовавам хората, които споделят мнението ми, да не бягат, нито да пишат писма, а вместо това е по-добре да действат, макар и с чаена лъжичка, да тръгнат по улиците с малка чаена лъжичка на ревера, за да се разпознаваме, да знаем, че сме заедно, в едно братство, в един Орден, наречен Ордена на чаената лъжичка. Такава е моята философия накратко – или, ако щете, в чаена лъжичка.“ – Амос Оз.

Съдържание:

I Част. Същността на съдбата и нейното място в живота на хората
Социалният детерминизъм и съдбата
По-лесно е да постигнете недостижимото, отколкото достижимото
Смисълът и животът
II Част. Животът, смъртта и щастието
Щастието и контролът
Можем ли да си представим обстоятелствата, при които хората се
чувстват щастливи?
Некрологът и промяната
Отношението към смъртта
Ползата от нещастията
Има ли ваксина срещу трагедия?
Как да помагаме след като не можем да предсказваме бъдещето?
III Част. Мозъчната невропластичност и непоклатимата вяра в себе си
Амбицията на Арнолд Шварценегер
Истеричната слепота на Адолф Хитлер.
Лорета Хароп срещу прогнозите. Да заложиш на себе си
IV Част. Резистентни към отчаянието. Естествените чудеса на човешките възможности
V Част. Упоритостта и успеха. Хората, които не се отказват
Кратка хроника на талантливите и успешните
Недовършеният маратон и успехът
VI Част. Възрастта, мечтите и успеха
VII Част. Бизнесът, успехът, парите и мечтите
Бизнесът и Новите богати
Изпълнителен директор от дистанция
Новите богати, относителните доходи и минипенсиониранията
Ловци на богатство
VIII Част. Съдбата и изборът или Изборът на съдба
Съдбата и приятелството
Съдбата на тялото на най-великият американски спортист на XX век Wa-Tho-Huk
Момчето, което реши мача
Кражба или самоубийство? А защо не нещо друго!
Изборът на Мандела (затвор или свобода без права)
Колко крайника са ви необходими, за да успеете в живота?
Печалният избор на Джо Делейни
Заслужаваше ли си? Трагедията на един избор
Талантът е нищо без подходящата посока
Човекът, който съвсем сам унищожи двеставековна банка, залагайки пари, които никога не е притежавал
Невръстните бодибилдъри или докъде се простират мечтите на родителите!

Императорът-канибал
IX Част. Съдбата и промяната
Нищо няма да ни сломи! Борба срещу аутизма или за децата аутисти!
Какъв е пътят към свободата?
Ислямският фундаментализъм и правата на жените
Когато жертвите са виновни... или не!
Смелостта и Чърчил
Глухата лелка и момичетата скаути
Джон Мюър и защитата на природата
X Част. Пътешествия и предизвикателства
Защо не пътуваме, ако наистина искаме?
А какво ще правим с всичките си вещи, ако решим да пътуваме?
XI Част. Невероятните постижения в спорта и в живота
Волята и спорта
Нямаш никакъв шанс!
Майкъл Фелпс - олимпийски медал и световен рекорд на сляпо.
Целете се по-високо
Отборен триатлон
Късметът да бъдеш изоставен. Успехът е нищо без малко щастие!
Силата на постоянството
Винаги има шанс, стига да не се отказваш
До колко години може да се състезава човек като професионален
плувец?
Кога е прекалено късно да довършиш нещо започнато?
Най-бързият човек на света
Светът на ултрамаратоните и човешката издръжливост
Кратка хроника на невероятни спортни и житейски постижения
XII Част. Резилиентните хора. Светът на оцеляването
Кратка хроника на резилиентните хора
Падащите от небето хора
Невъзможен изход и възможен избор
Изкуството на постоянството и упорството. Защо сме чували за
Линкълн и Хулио Иглесиас?
Спорта, силата на духа и трагичните инциденти
Оцеляващият в студа (Ледения човек) Принципът на петте минути
или Как да продължим към живота на мечтите си!
Психическата устойчивост и гневната решимост в живота и спорта
Съдбата: непредопределена и неслучайна (Казуалност или кауза-
лност- това е въпросът!)

Мъдрецът и тигърът.

Въведение

Запитайте се защо искате да отслабнете или да подобрите физическата си форма. Повечето хора отделят прекалено малко време в търсене на истинската причина. Дават си твърде общи или неясни отговори, като „За да изглеждам по-добре“, „За да ми стават дрехите“ или „За да имам повече енергия“. Тези причини могат да ви послужат за отправна точка, но са твърде смътни, за да ви помогнат в борбата с изкушението. Бихте ли могли да се откажете от съблазнително парче шоколадова торта, казвайки си, че искате един ден да се чувствате добре. Когато смътната представа е единственото, което може да призове на помощ при вида на съвършено реалната шоколадова торта, няма съмнение кое ще наклони везните.

Сложните отношения на Америка и Европа с телесното тегло са широко известни. Колкото повече се борят със затлъстяването, толкова повече се увеличават хората с наднормено тегло. Това не е парадокс, а е напълно предвидимо, защото съществува огромен контингент от специалисти и диетолози, които се изхранват от тази хранителна епидемия и те реално нямат финансов интерес от пълно решаване на проблема. Да не говорим, че голяма част от тях дори не вярват, че тази тенденция може да се обърне. На запад книгите за диети са огромна индустрия, която подобно на козметичната се основава на цикличното редуване на надежда и отчаяние. Хората обикновено изпробват нова диета в продължение на три или максимум четири седмици. Когато не „подейства“ (тоест не даде незабавни резултати), те бързо преминават към следващата диета. Това експериментиране не би било чак толкова сериозен проблем, ако хората просто четяха и пробваха безплатно нови неща, но те упорито си плащат все повече и повече за нови варианти на безсмислени диети, които няма как да са успешни в дългосрочен план без нещо изключително важно. От тази книга ще разберете какво е то!

Хората трябва сериозно да се замислят дали количеството на храната, която поглъщаме, не зависи най-вече от нейното качество, от това какво точно ядем - истинска храна или нечий изобретения. Нашите предци са похапвали пълнозърнести храни - ние ядем бял хляб. Американските индианци са се хранили с царевица - ние употребяваме цареви-

чен сироп. За първи път в човешката история затлъстяването е по-голяма заплаха от глада. Причината за това се крие в пристрастяването. Според учените, които изследват до колко е трудно човек да се откаже от различни зависимости, влечението към джънк фууд е на първо или второ място, и то в компанията на пристрастяващи субстанции като алкохол, никотин, кокаин и хероин. Това съвсем не е случайно. Храните, които пазаруваме, са създадени от находчиви учени по такъв начин, че на молекулярно ниво да задоволяват най-дълбоките ни физически копнежи. Храните се „пречистват“, точно както наркотиците, за да оказват възможно най-ефективно въздействие върху мозъка ни. Цялото това „пречистване“ подтиква Джин-Джак Уанг от Националната лаборатория Брукхайвън към Американското министерство на енергетиката да заяви: „Сега правим храната си подобие на кокаина“.

Ако не можете да се наслаждавате едновременно на храната, която приемате, за постигане на здравословно тегло и на упражненията, които сте избрали, за да се противопоставите на обездвижването, няма да издържите дълго. Американците харчат по 40 милиона долара годишно за диети, но само един на 20 души губи и килограмите, освен парите си. Диетите няма да ви свършат работа. До желаната цел могат да ви отведат само новите навици, които сте способни да поддържате през остатъка от живота си. Трябва да спрете да търсите краткосрочни методи и да се замислите как пълноценно да изживеете живота си. Тази промяна на парадигмата може да доведе до коренна промяна.

Заклучение

Повечето диети ограничават приема на храни, които повишават инсулиновата секреция, но не обръщат внимание на инсулиновата резистентност. Първоначално отслабвате, но инсулиновата резистентност поддържа високите нива на инсулина и високото зададено телесно тегло, което води до последващо възстановяване на килограмите. Чрез гладуването можете ефективно да намалите инсулиновата резистентност на организма, тъй като тя изисква постоянно високи нива на инсулин. Затова диетите с периодично гладуване (обикновено от 24 до 36 часа) изглежда предлагат големи ползи чрез въвеждането на постоянни (по своята честота, а не по продължителността си)

периоди с много ниски инсулинови нива, което помага за справянето с инсулиновата резистентност и затлъстяването. Това, разбира се, трябва да бъде направено в комбинация с консумацията на качествена непреработена храна през останалото време, когато не гладуваме. Защото, ако не сме усвоили на първо място подходящи навици за здравословно хранене, периодите на глад ще доведат до нарастване на наднорменото тегло. Просто тялото ни се презапасява за следващия случай, когато ще го изненадаме с липса на храна. А ние не искаме това, нали!

Ако търсите дългосрочен ефект при отслабването, трябва постепенно и един по един да почнете да промените нездравословните си навици, свързани с храненето. Ако сте достатъчно информирани, задали сте си правилните въпроси, имате конкретна цел, подходяща мотивация и сте започнали да се движите всеки ден по-малко, тогава вече има смисъл да избирате подходящия за вас начин на отслабване и е време да добавите първия нов здравословен навик във вашия план за промяна. Цялостната промяна (всичко наведнъж и на момента) просто не се случва. Винаги е добре да започнете с една малка крачка.

Съществува обаче едно мотивационно предизвикателство, с което е твърде възможно да се сблъскате. Докато четете някоя вдъхновяваща книга или гледате полезен филм за здравословно хранене, вие сте преизпълнени с решителност и сте достатъчно мотивирани да направите каквото трябва, за да постигнете положителната промяна. Може би си мислите, че няма да е трудно, тъй като притежавате достатъчно твърдост. За жалост, обаче, по-късно, когато изкушението ви атакува, мотивацията ви ще отслабне и ще му се поддадете - ще преядете, ще се нахраните с нездравословна храна или ще си измислите оправдание да пропуснете тренировката си. Хората са отчайващо неспособни да предвидят колко трудно ще устоят на едно изкушение, дори и да са се сблъскали с него в продължение на години. За да преодолеете тази мотивационна грешка, научете се как да черпите от своята вече съществуваща лична мотивация, особено в моменти на силно изкушение, като обикнете навиците, които придобивате. Най-лесно за вас ще е, ако просто подбирате навици, които харесвате.

Успехът в отслабването няма нищо общо с икономическия статус, националността, образованието, социалното положение, професионалното обучение, избора на кариере-

ра, отглеждането в стабилна среда или дори подкрепата на близките ви, въпреки че всички те са свързани с напълняването. Успехът е пряк резултат от задълбоченото изучаване, разбиране и усвояване на научната основа, върху която се градят хранителните режими (бъдете особено внимателни с тези, които ви държат гладни и така благоприятстват бързото напълняване), а после и от решението упорито да работите за възвръщане на здравето си на всяка цена. Успехът е винаги да сте последователни, да не се „опитвате“ да консумирате храни с високо съдържание на хранителни вещества през седмицата, а в почивните дни да му „отпускате края“ или пък да се храните за здраве само когато ви е удобно. Опитите просто оставят вратата отворена за угаждането на всяка прищявка. Всички, които са успели, са го направили благодарение на твърдата си решимост.

За да се справите със затлъстяването или наднорменото тегло, трябва да се научите как да промените навиците си, преди изобщо да почнете да избирате подходящата диета. Интересното е, че когато усвоите това умение, вече може изобщо да не се нуждаете от диета, защото ще сте променили храненето си, ще сте се справили с хроничното преяждане с джънк фууд и ще сте отслабнали неусетно. Но ако оставите навиците за накрая, няма никакво значение колко книги ще прочетете и дали ще откриете не само успешни, но и подходящи за вас диети - няма да успеете да отслабнете за постоянно. Този резултат ще се повтаря постоянно, каквато и упоритост да проявявате. И ако още има хора, които не са ме разбрали, нека го кажа направо: Първо навиците, след това диетите, ако все още има нужда! Целта на тази книга е да ви спести две важни неща: време и пари за четене на ненужни книги и търсене на подходящи диети.

Не е нужно да се вманиачавате по въпросите на храненето, нито да готвите специални или скъпи ястия. Не е необходимо да претегляте грамовете и прекалено да се вживявате в съотношенията между въглехидрати, протеини и мазнини. Защото прекомерното задълбаване в незначителни детайли води до стрес, а стресът - обратно към старите навици. Постоянството е разковничето, а ако нещо ни дразни или ни усложнява живота, не можем да сме постоянни в него.

Даниела Николова

Аз съм Даниела Николова – една жена-енигма. Твърде странна, неразбрана, загадъчна, концептуално невъзможна и недостижима. Ако трябва да се представя пред тези, които не ме познават, бих го направила чрез моето име, Д – даровита; А – автентична; Н – невероятна; И – истинска; Е – естествена; Л – лъчезарна; А – артистична.

Живота си прекарах сред низ от неблагоприятия, превратности, случайни съдбовности, очаквания, опропадени надежди, непълноти. Сред моите близки, които загубих за кратко време, се чувствах влюбена в живота, като птичка, която току-що е полетяла, искаща да достигне още много върхове. Досега срещнах много неистински любови, много раздели, които ме направиха ранима и емоционална личност. Обичам да помагам на хората и да ги напътствам, затова избрах да бъда учител и да се посветя на тази благородна мисия.

СИНОПСИС НА БЪДЕЩАТА МИ СТИХО- СБИРКА „В ОЧАКВАНЕ“.

Неслучайно избрах това заглавие. То съвпада със заглавие на мое едноименно стихотворение, в което става дума за невъзможната любов. За онези несъществуващи неща и ситуации, за които мечтаем. За съжаление те не са истинска реалност, а илюзия. Стиховете ми са моята лична изповед. Те са моите състояния, страсти, разочарования, несбъднати мечти. Темите, които засягам, са свързани с любовта, раздялата и очакването на нещо прекрасно. Щом разгърне страниците на книгата ми, читателят ще срещне онова, през което съм преминала, преживяла и почувствала в живота, ще може да погледне по философски на различните ситуации. В стихотворенията ми има тъга, радост, щастие, вдъхновение, желание за топлина, любов, разбиране, съчувствие и нежност.

Ако трябва да обобщя, ще го кажа с първите букви от нейното заглавие: В-възможност; О-обич, Ч-чудатости; А-анализи; К-красота; В-вяра; А-амбиция; Н-невъзможност; Е-естественост;

В ОЧАКВАНЕ

Когато вятърът спре в косите ми,
когато топлината на тялото ти
бавно премине в моето,
когато цъфне през май минзухар,
когато птичките се завърнат през зимата,
когато всичко космично стане реално,
когато започна да летя спокойно в небето,
когато слънцето се превърне в Луна,
когато една звезда падне близо до мен,
тогава аз ще те чакам със сплетени длани
да се завърнеш при мен.

ДОКОГА

Колко малко думи си казваме,
Колко много болка си причиняваме,
На колко незначителни и странни за нас
Неща се надяваме.

Колко истини и лъжи премълчаваме,
в колко ужасно неловки
ситуации се оказваме,
колко много приятели в живота си
съхраняваме...

Затова все се питаме –
докога трябва един на друг
да се доказваме?

СТРАННОСТИ

Отблъсквайки себе си, привличам околните.
Достигайки до тях, ненавиждам себе си.
Мозъчни същности разпилени,
забодени в нечие сърце от виталности.
Запалвам окръжности и се опитвам
да мина светкавично през тях.
Стигам единствено през образи от пара.
Земното разстояние догонвам,
ходейки неравномерно по напуканата му кора.
Обезсмислям съществуването на Земята.
Тя стене под мен, но аз съм далеч от
всички нейни странности...

ВРИЧАНЕ

Неочаквано стеб се срещнахме
и тайнствени мисли почувствахме,
Гадаехме, очаквахме и търсихме
любовното и трепетно вълнение,
но разбрахме в миг, че няма съмнение
в нашето доказано доверие.
И обсебиха ни неописуеми страсти
и чистосърдечни желания
да бъдем заедно с теб,
Но сепнах се изведнъж от тази наја мания.
Внезапно ти ме стресна и събуди,
за да ме разнежиш
и отново в мен огъня на обичта разбуди.

ИЗСТРАДАНА ОБИЧ

Какво ще се опитам да направя
със себе си,
с цялото пространство,
с всичко онова, което не разбирам?
Измъчва ме и пари то дълбоко
в бездните на раните – глъбинни.
Ще се опитам мимолетно
да забравя случилото се...
Тогава с пръсти ще докосвам това,
което навремето ти не докосна.
С устни ледени ще те целуна –
пламъка да изстудя на любовта ти,
странна вече и за мен самата....

ЗАБЛУДА

Непредвидена среща между двама,
а наоколо тишина и спокойствие.
Очи, които гледат объркано,
но въпреки това разбират всичко.
Желание за помощ сега и за в бъдеще.
Топли думи, които после са без значение.
Обещания, останали неизпълнени.
Власт и стремеж към достигане
на велики, неосъществени цели.
Безпричинно мълчание,
което приемам с обратен знак.
Аз тръпна в очакване,
дано всичко това
се окаже един
безкрайно мъчителен сън...

ГРЕШНА ДУША

Безкрайното море шуми и стене,
а аз разпръсквам всичко покрай мене,
забравила, че бавно и спонтанно чакам
да дойде нещото, в което винаги ще вярвам.

Стихийни бедствия ме гонят и изчезват в миг,
но аз зная, че всичко е един суров и светъл стих,
в който изгубвам очертанията си човешки,
и мисля си за своите непрости и ужасни грешки.

ПАРЕЩА БОЛКА

Болката не ще премахна,
мъката не ще пречупя,
нищо в мен не се променя,
трудно се обричам на забрава,
чакам твърде дълго вечните ни срещи
но истинската и парещата болка
изтича между тях в огън вечен.

ЛЮБОВНИ ЖЕЛАНИЯ

Събуждай ме,
усещай ме,
разчувстввай ме,
прегръщай ме,
събличай ме,
целувай ме,
посрещай ме,
обичай ме,
променяй ме
откривай ме,
сънувай ме,
разкривай ме,
очаквай ме,
бленувай ме,
желай ме,
разбирай ме,
докосвай ме,
достигай ме.

ЛЮБОВНО ПРИЗНАНИЕ

Очите си широко разтварям,
за да виждам единствено теб.
Устните си сладостно червя,
за да ти стане приятно от това.
В усмивка се разтяга лицето ми,
готово да посрещне своята.
Снагата ми бавно се кърши
под напора на твоите чувства.
Разкривам душата си и те
допускам спонтанно
да навлезеш в нея,
да я опознаеш и да я усетиш твърде близка.
Мисли си всеки ден за мен,
че не можеш и секунда без мен
и в трепетно очакване ти бъди
и винаги с любов ме посрещни.

Десислава Консулова

Казвам се Десислава Консулова и ако бях сирена, щяхте да знаете за мен. На морето съм родена – в Бургас, но няма да ви лъжа – не съм нито дъщеря на морска нимфа, нито любимата на Посейдон. През 1995 година, в края на юли – бе истинско, топло лято в разгара си. Реших да изпитам първата граница в живота си – да изляза на терасата на света и да почна да разглеждам хората. Бургас ме прие с огромна любов и спокойни вълни.

Но вълните не винаги бяха спокойни...

Бях на седем години. Юли месец беше толкова изкусителен и горещ, че бихме могли да го сравним с неговия велик римски съименник. Пореден ден на плажа, безгрижна и щастлива, реших да се потопя на дълбоко. Границата на морето и земята ли търсех, или просто исках да изплаша мама – никой не знае още. Но ето, че не намерих смъртта, а една красива Ерато ме докосна по ръката. Сигурно и другите музи бяха с нея, че доста сила им трябваше, за да ме избутат на повърхността на водата.

Тогава заобичах границите. От тази, между живота и смъртта, започнах и преминах към по-щадящи живота граници. Спрях да търся къде свършва морето, защото ми стига да виждам линията на хоризонта. Обичам да стоя на границата – между вътре, у дома, и навън; между моя свят и този на минавачите; между моите собствени мисли и мислите за хората, които вървят по улицата.

Така започнах да пиша на терасата – да пускам сърцето си да обиколи простора и да се върне пак в мен, за да изкаже каквото има; да си представям какво си мислят хората долу и да влизам в техните глави. Да пиша нашите общи мисли. Думите така ме връхлитат понякога, че все едно пада градушка, а терасата уж е закрыта.

Освен думите, обичам и числата – добре е нещо да въведе ред в глава ми от думи. На едно състезание по математика така се бях изморила да решавам, че обърнах листа със задачите и написах едно стихотворение – ей така, за да може да няма граница между литературата и математиката.

Студентка съм по психология в СУ „Св. Климент Охридски“. Психологията ми помогна да премина граници в мисленето си и да изразявам в стихове въпросите, които носи със себе си всеки млад човек.

И отново на някоя тераса може да ме видите, седяща с лист и химикал в ръка, защото не свикнах да пиша стихотворенията си директно на компютъра. Да си стоя на границата между вън – обърната към света, и вътре – обърната към себе си.

Чуйте приказката в рими на една мечтателка сирена.

„Всяко стихотворение ще е като нова вълна от морето, а вие ще измервате болката, която оставя у вас. Понякога вълните може да са груби, но само вълните поезия. Истинските вълни са магия. Магия, която те понася над водата, потапя те в нея, завърта те, дави те, не ти позволява да поемеш въздух и когато прецени, те изхвърля на брега. Така е и със стихотворенията. В началото се впускаш с надежда, после се изгубваш и си изхвърлен на границата на щастието и отчаянието.

Стихотворенията са разделени в три части – три етапа от мисленето за живота. Първата е „Сърцето ми Бургас е“ – очаквано посвещение на любимия роден град, следващата говори за любовта – „Любовта е вълна – затова си отива“ и последната част – „Вълнолом“ – е за границите в морето и границите в ума и мисленето.

Някои от стихотворенията в книгата са като вълна, погъделичкала крака ви, докато лежите на плажа. В други рими ще се припознаете като удавник, който трябва да открие земята под краката си, за да стигне до брега. Но дори да намерите пясъка под краката си и да тръгнете да вървите по него, може да ви отведе и по-надълбоко във водата. Тръгнете с мен бавно по брега, после ще влезем заедно в морето. Аз ще ви държа за ръка, няма да ви пускам, за да не изгубите представа къде е сигурността, къде е брегът. Ако решите да се откъснете и да се потопите – заповядайте, изпробвайте сами къде е краят на живота и началото на вълната. Може да откриете и своето ново начало!”

СЪРЦЕТО МИ БУРГАС Е

Родих се в град на хиляди усмивки и безброй мечти,
заживях на друго място със милион животи и толкова съдби.

Често у дома се връщам, но това ми „у дома“
топло душата ми прегръща, но и оставя ме сама.

Родих се в град на морска пяна и пясъчни перони,
отлетях подобно чайка, която с вятъра се гони.

Полетях и се порадвах – добре разгледах много градове
и реших да кацна в този, който преливаше от цветовете.

Заживях живот на бързи обороти с бягащи метра и хора,
мисълта ми рее се свободно, сърцето ми се радва на простора.

Родих се в град на хиляди усмивки и безброй съдби,
заживях на друго място със милион животи и също толкова мечти!

Дали ще се превърна в
облак прах,
когато след мене няма
кой да се обръща,
или ще стъпя
на най-милиия ми праг,
ще приседна като пред
Дебеляновата къща?
Стотици пътища пред
мене се разкриват –
един ме води вечно към морето –
там, където хиляди
мечти се сливат,
най-спокойно бие ми сърцето!

Не оставяме ли парченце от сърцето си
на всяко място, на което обичаме,
не се ли чупи ледът под нозете ни,
когато с тъга от мечти се отричаме?

Не се ли спускат неволно сълзи по лицето,
когато пътят с някого се разделя неволно,
не се ли пропуква над тебе небето,
когато прозреш на другия мястото болно?

Не се ли борим с вятърни мелници,
тъй смело уверени в нашите сили,
не минават ли бавно твоите делници,
когато не прозираш моментите мили?

Не се ли опитваме да достигнем звездите,
напразно уверени колко са близко,
не се ли протягаме там – към висините,
за да осъзнаем колко сме малки и ниско?

Когато бях малка вярвах във Съдбата
и още по-силно вярвах в любовта,
знаех да играя все по правилата,
знаех и кога да прибегна до лъжа.

Знаех, че сред клоните високо
пее малка птичка всеки ден,
знаех докъде в морето е дълбоко,
знаех, че и Музата умира някой ден.

Знаех как да правя от пясъка различни форми,
знаех,
но ето че забравям...
неща, които обещах да помня.

Започнах сякаш бързо да забравям
алеи любими в Морската градина,
места, на които все повтарям,
че прекарвала съм всяка мека зима.

Започнах да преследвам автобуси,
да чета по спирки всеки ден,
да срещам момичета – кестеняви или руси,
и все еднакви като мен.

Все една говореща по телефона
с приятелка, свободна „Ей сега“,
която да я убеди, че тя на фона
на другите момичета е „по-добра“.

Все една лутаща се на посоки,
бързаща за работа или университет,
оставила неудобни токчета високи,
търчаща да гради авторитет.

И някъде сред всички други –
във витрината съм Аз,
напразно на всякакви заблуди,
не говоря днес, че нямам глас.

А пиша във тефтера упорито
и даже подпирам се с една ръка,
че няма нищо вече скрито –
във Фейсбук поствам цитат за любовта:

„...че като малка вярвах в нея силно
и още по-силно в своята Съдба“.

София ме смазва с абсолютната си мощ
на владетелка на душите на милиони,
градът, във който денят с целувка става нощ,
и всеки има среща на НДК и високите пилони.
Признавам, София не ми е дом –
не съм я припознала още,
будя се във нея и с погром,
усеща тя, че Бургас сънувам нощем.
София е като майката – настойник,
тя взела е попечителство над всички явно,
ласкаво приканва, отнася се достойно,
а всекидневно убиваме я бавно.
Отравяме я с амбивалентни чувства на заблуда –
едни отричат се и хващат терминала,
други се опияняват бързо до полуда,
а тя – оглежда се кой още не е припознала.
Ще се опитам да не ѝ изневерявам,
от сутрин до вечер вярна ще ѝ бъда,
а ако от вълни съня си сътворявам,
софийските задръствания са ми присъда.
София ме смазва с абсолютната си сила –
че наистина „расте, но не старее“
и противно на чуждата заблуда,
приютява всеки, пожелал във нея да живее.

Понякога се лутам напосоки,
понякога съм като куче в чекмедже,
понякога с вятъра се гоня,
понякога се държа като дете.

Понякога съм мила и спокойна,
понякога в очите хвърлям прах,
понякога съм горда и достойно
разказвам каквото преживявах.

Понякога съм като дъжд през юли,
понякога съм като сняг през май,
понякога съм сред стихийни бури,
понякога на този ден не виждам край.

Понякога съм просто като всеки,
понякога съм уникално мое аз,
понякога избирам самотните пътеки,
понякога щастливо си вървя сред вас.

ЛЮБОВТА Е ВЪЛНА – ЗАТОВА СИ ОТИВА

ВЕЧНАТА ГОНИТБА

Защо ни бяга Любовта?
Защо и ние бягаме от нея щом ни гони?
Все избираме погрешната врата,
а за телефонната кабина нямаме жетони.

А и да имах кому ли щях да позвъня?
Да кажа: „Не мога повече така!
В объркана реалност превърна се съня
колкото и да я искам ми бяга любовта.“

„Какво тогава?“ – ще ми отговорят.
А, наистина... къде ли е проблема?
Бързо, бързо от централата ще ми затворят –
не ще ги интересува моята дилема.

Ех, Любoв, пак ли ще се гоним с тебе?
Не може ли да се разберем благополучно?
Аз ли ще те стигна първа, или ти пък мене –
но нали така е във живота – изплъзваш ни се все,
за да не ни е скучно!

В кафез на чувствата затворен,
избягва пак да вдигне поглед,
устни нежни в цвят отровен,
го примамват да лети нагоре.

И в миг полита към забрава,
изгубен в еуфория от мисли,
че Единствената му дарява
от сърцето си парченца чисти.

Отчаяно през решетките ръце протяга,
дано да я достигне някога успее,
бавно тя глава на клетката обляга,
останала навън – за него жалее.

Напукана е пак стената
на къщата отвътре,
ранена сякаш е душата,
неспособна да отвърне.

Хиляди усмивки скрити
остават зад прозорци сиви,
на пода – разпилени, непокрити –
снимки от далечни дни щастливи.

Раздирана от гласове човешки,
цялата постройка рухва,
бързо заличава всички вещи,
а вятърът снимките раздухва.

Преходни връзки и преходни хора,
преходни дрехи, преходна сива умора,
преход към новото - изгорен мост към вчера,
преход от минало време „втора употреба“.
Преходна любов и преходни въздишки,
непреходна надежда за преплетени нишки,
нишка от сърцето на някой бродирана,
нишка преходна тъга, очите бронираха.
Преходни мисли на листа записани,
преход към гости невидими, слисани,
поглед към преход към ново начало,
поглед към част от преходно „цяло“.

Кутия за бижута
В моята кутия за бижута любима
самотно колие не остана,
подобно на хората всяко си има
половинка и стават си двама.

Двама души са, но виждаме части
от някакъв странен комплект,
един за друг са – просто прекрасни,
а ние дали така сме със теб?

Не се допълваме като диаманти на нежните женски уши,
не поглеждаш влюбено като висулката скришом нагоре,
неволно сме станали с тебе осъдени вече души,
защото със зъби и нокти за изгубено явно се борим!

Пристъпвам по очукания тъжен тротоар
с моята лека душевна небрежност,
подминавам магазина, запуснат и стар,
де имаше целувки с пеперудена нежност.
Обръщам се с туптене в сърцето
и само крайчеца на окото си подавам,
търсейки широката усмивка на момчето,
което лъчезарно изричаше „Аз ги продавам.“
Извърщам бързо глава в посока на пътя.
Път, който следвам без да унивам,
но обажда се в мен спомена смътен,
как прикривам сама, че умирам.
Палтото с ръце по-здроаво пристягам,
залъгвам всички и мен, че ме топли,
затичвам се – а от кого ли пак бягам...
От Съвестта си със скритите вопли?
Под очите си усещам влага позната...
Кога отново се случи така ненадейно?
Не я подминах като омразна непозната
Болката и зърнах със страх лицето нейно.
Поне от сълзите ми ще станат водопади,
със звук магически ще се понесе от тях –
*„Дано никой не попадне в злокобните капани
на една любов, родена в прах!“*

Неделя е като въздишка от твоите устни,
денят без план и без посока,
кафе за двама и закуските вкусни,
когато тъгата е ниско, а сърцето – високо.
Когато се чудиш дали още да спиш,
или обратно в леглото да легнеш,
но знаеш, че каквото и сега да решиш,
часовникът трака дори без да погледнеш.
Неделният ден е понякога книга,
която сама чета си в трамвая,
слънце през тъмните стъкла ми намира,
а аз не откривам на думите края.
Дори София някак различна изглежда –
не е толкова шумна и пълна,
Витоша тихо истории нарежда
като баба, когато чепкаше вълна.
Неделя е просто разходка по Франсис Де Пресансе,
в която бавно вървим към понеделник,
забави ход, остани още в този романс
със мисли спокойни, че чак утре е делник.

ВЪЛНОЛОМ

Често се чудя какво е животът,
често се лутам кой е „верният път“,
често се питам докога му е „срокът“,
а после подобни въпроси искам да спрат.
Често живея един ден сякаш повторно,
често минувачите край мен са едни,
често влизам в същите магазини покорно,
често избягвам да имам за изгубване дни.
Често използвам думи подобни,
често вървя по същия склон,
често избирам часовете удобни,
често слушам един и същ тон.
Често опитвам да се впусна „в момента“,
често моментът сам бяга от мен,
често за избора си хвърлям монета,
но „ези“ или „тура“ зависи от мен.

Животът е неповторима въртележка –
със свои спадове и върхове,
всекидневно взимаш си „бележка“,
а нещо към нова „грешка“ те влече.
Стъпваш притеснено на посоки –
дали това е твоят верен ход,
до други се допитваш за насоки,
а никой няма правилния код.
Животът е като морето лято –
един ден – спокоен, без вълни,
а друг път като отиващо си ято,
силно във ушите ти кънти.
Стъпваш смело в парещия пясък,
макар зачуден накъде вървиш,
достигаш отразения във водата блясък
и знаеш, че имаш време да решиш.

Поне опитях

Опитях да обичам – не успях.
Нищо...,
в друго ще успея.
Да подхвана нещо дали ще посмея?
Опитях се да пиша,
думите засядаха в ума ми,
на листа си виждах само точки...,
купчинка прах е мисълта ми.
Но една особена поддържаше ме жива –
най-безсмислената
да я променя –
„Това, което ни прави по-силни, ни убива!“
Опитях се, поне това направих,
друго няма... –
нищичко не помня.
И името си, него го забравих.

От чашата си отпивам без да мисля
коя съм, къде, защо и колко още,
по стъклото във снежинки чистя
и се радвам, че падат и нощем.

Декември скоро почука на вратата,
дори да не исках – пак му отворих,
с широка усмивка ми съобщи новината,
че цяла година нищо не сторих.

Поредна вечер на балкона заставам,
гледам минувачите горди и пусти,
тази пустота в тях я познавам,
дори да я крият зад усмихнати устни.

Ето – отново заваля на парцали,
на топло обаче не искам да вляза,
на скитника долу нищо не дала,
заслужавам дори до него да сляза,

да попитам има ли нужда от нещо –
разбира се, то такава всеки си има,
но знаем, че е напълно човешко,
себе си да гледаш в лютата зима.

По пантофи не изтичвам, за жалост –
не съм толкова добра очевидно,
затварям вратата с егоистична сладост
и лягам на канапето – меко и свидно.

Декември дойде без да ми остави подарък,
поне не материален, а аз да го търся –
да разширя хоризонта си, останал тъй малък,
и за щастие света да претърся!

Ивелина Стойкова

Родих се в сърцето на плодородна Добруджа. Чета от тригодишна; започнах да пиша като малка. Първите ми спомени са за куплет в първи клас. Възрастните се изненадваха от начина ми на писане и на поставените въпроси в съчиненията ми. Участвах в литературни кръжоци, един от които „Петя Дубарова“ на поетесата Генка Петрова. Открих, че в кръвта ми текат стихове и рими. Тогава спечелих и първата си награда. Имам публикации в алманаси с ученическо творчество и с други съвременни поети. В Езикова гимназия си спечелих признанието за „дарба за писане на теми“. Преведох сонет на Шекспир за преводачески конкурс в гимназията. Още като ученичка пишех за местните вестници; по-късно и за студентско и дамско списания, брашнови вестници, сайтове. Автор съм на разкази, есета, песни. Последната си песен ще добавя с ноти и текст в края на детско-юношеския си роман с работно заглавие „Феите от Часовника“, илюстрирана от анимационната режисьорка Даниела Попова. Името ми е Ивелина Стойкова.

Като студентка продължих да пиша и да се събирам с пишещи. Бях сценарист на пиеса. Спечелих интернет конкурс за поезия. Станах преводач; учих журналистика в СУ. Била съм сценарист на тв предаване. От националния конкурс „Елате ни вижте“ (2011) имам номинация за гражданска поезия за стихотворението „Пожари“. Занимавам се с радио.

Понастоящем редактирам, превеждам, представям и... пиша книги. Предстои ми издаването още на стихотворната история с работно заглавие „Нотите на живота“, празничната история „Писмо от Дядо Коледа“. Имам вълнуващи идеи и за други книги за малки и големи, които нямам търпение да осъществя.

ДЕТСКО-ЮНОШЕСКИЯТ РОМАН С РА- БОТНО ЗАГЛАВИЕ „ФЕИТЕ ОТ ЧАСОВНИКА“

„Феите от часовника“ е детско-юношески (8+ г.) фентъзи роман за ценности от около 34000 думи. Той е структуриран нехронологически и има потенциал за трилогия. Откриват се елементи от екология, урбанизация, бизнес. „Декори“ са проблеми от сферите взаимоотношения, качество на преводите в литературата, агресия, добро и зло и др. Послания: достоверните книги са важен източник на информация; всеки може да е търсещ и да познава историята си – даже до (преди) началото на времето; търсенето, вкл. неакадемичното, винаги е интересно; светът се променя, всеки има опитности, но в началото му има и обективна, общовалидна истина. Поне в тяхната действителност.

Когато десет умни феи са забъркани едновременно в приказен свят, съвремие, библейски и митологически елементи, кой би предположил, че ще става дума и за други въпроси? Например за технологии и детско заболяване... Какво става, когато някоя от тях попадне в театъра, в посолството или на олимпиада по математика? Какво може да се научи от библиотеката, в болницата или на ледената пързалка? Как две между тях разработват научни въпроси, а друга е преследвана от трафикант на летището? А може ли фея да отвлече бебе? Какво ще проверят те в известните на всички деца приказки за феи и какви ще ги свършат в мола, в контейнер за стъкла или в цех за шоколад? Непосилна от смях и щуро забавление, тази книга ще ви запрати в съвсем различен, но и близък свят – повече реален, отколкото измислен. Направо ще ви се прииска да сте една от тях и да си поговорите. Особено като установите заедно и кой ги е създал.

ГЛАВА 3. НАБЛЮДЕНИЯТА НА СЪНИ

— Слънчева фейо! Всички съфеи и гости в Залата със старото махало в Часовника искаме да разберем къде си била ти и какво си научила. Съни, ти си.

— Благодаря, Дафелия. Много се вълнувам за участието си в тази конференция...

Феите ѝ помахаха с пръчици. Съни наведе глава, за да се съсредоточи, и продължи:

— Моите приключения започнаха след партито, на което решихме да търсим истината за нас. Дойдох в Часовника, след като нивата ми изгоря. Искаше ми се да се върна по родните... по моето място. Ако стигнех до смислен резултат, не знаех какъв ще е и как ще се чувствам. Пепи знае повече за пепелта, затова я поканих да ме придружи. И така, сутринта станавме преди да изгрее слънцето, избегнахме опашката пред банята, изчакахме се до вратата на Часовника и полетяхме заедно към полето недалеч от града. Прелестната Пепи е с така добро сърце, така чувствителна и нежна и също като мен не знаеше какво ще видим и какво да очакваме... Стигнахме до нивата. Всичко беше още в черен прах и сажди, сякаш опожарено. Докъдето погледът стигаше, имаше пепел. Беше тъжно...

От очите на Пепи се посипаха пепелни точки. Тя старателно ги събра в кърпичка.

— Изведнъж чухме непознат звук. Сепнахме се и се огледахме. Изправихме се и разперихме крилца. Не съм много сигурна ние... дали живеем в света на големите същества, или в паралелен, приказен свят, който е функция на техния... и... все още обмисляме правилния извод от видяното. Надявам се да сглобим пъзела заедно с вас. С нея литнахме и установихме откъде идва гласът – до корените на единственото дърво в цялото поле. Вижете! – каза Съни с интонацията на репортер и насочи пръчицата си, подобна на златен клас, към неподвижното махало. Сега то бе проекторът, където всички присъстващи на събитието можеха да видят срещата на двете феи с неочакваното създание при нивата ѝ.

— Съни, какво е това? Виждала ли си го и преди? – запита тихо Пепи.

— Никога! Има големи и така цветни пера, необичайни крила с цвят на огън и на слънце и май е голяма красива птица – сниши глас и Съни.

— Какво си ти? – прошепна Пепи на себе си, втрещена право в съществуто. – Как дойде тук? Опасно ли си?

— Феи?... – извърна глава към тях тайнственото създание.

— Да-а, аз съм Съни – неуверено махна с ръка Слънчевата фея.

— Пепи – издекламира след нея и приятелката ѝ.

— ...Ах, ах, аааххх, и как ви разпознаххх... Но феникс пък съм аааззз, топаз, елмаз, атлаз... Излишното познай, задраскай го – и край!

Двете феи се спогледаха в недоумение.

— Д-добре ли сте? – осмели се да попита Пепи, въпреки че не знаеше дали тях някой не трябваше да попита същото.

— Дааа... – въздъхна птицата замислено. – Ето че от векове самота и скука съм забравил и да общувам. Веднага си пролича, че предимно решавам кръстословици и sudoku.

— Решавате... какво? – ахна Съни удивена.

— Няма значение. Не зная дали да се радвам, че ви виждам, или не.

— Но... ние идваме с добро – обади се Графитената графиня.

— Не се и съмнявам – нали сте феи. По-рано, поне така съм чувал, феите бяха добри.

— Ние също сме добри, нали, Пепи?

— Това не знам... Вече не помня и как да римувам, а на времето поезията беше моята страст... и стремление, увлечение, възжеление! Поезия... а днес – амнезия. Освен че не си знам името – нали никога не ми се е налагало да се представям. Нито да приемам гости. Така е от няколко пъти по няколкостотин години – фениксът се изразяваше бавно и тромаво.

— От колко време сте тук? – поинтересува се Съни. – Не ви видях преди. Аз се появих тук, после слънцето беше жежко, изпепели цялата нива, преместих се да живея другаде и...

— И как няма да е жежко! – прекъсна я той. – Големите същества съсипват всичко. А къде живеех аз, къде живеех! Откъдето идвам, е много далеч. Големите същества започнаха да идват на експедиции, после на екскурзии, на турове. Вече всичко е достъпно за тях.

Двете феи се стреснаха, когато фениксът се ококори и изкрещя:

— И няма място неприкосновено!

После пак се поотпусна и каза с нормален, провлачен глас:

— И сега моят свят не прилича на това, което беше. Живеех открай време – а когато един феникс ти каже „открай време“, това е много, много дълго – при един така прохладен извор... Но заради тях той пресъхна...

— О, като езерото на Синтия! – възкликна Пепи.

— ...И при едно много важно дърво... но знаете, че те обичат да секат дърветата...

— И вашето ли? – занарежда Съни. – На наша приятелка са изсекли цялата гора...

— Ха, „гора“! В гората е лесно да се влезе, а моят свят беше непристъпен за големите същества. Те стигнаха дори до там. Мисля, че приказният свят е в упадък – той завъртя главата си между профил и анфас, наведе клон и затвори очи.

Феите се успокоиха, че компанията му не е опасна за тях, но видимо се притесниха за него. Те се спогледаха.

— Може да не помня как се казвам, но поне знам какво съм. Важното е, че моята задача е да известявам божествената воля.

— А-ха, значи нашето приключение започва да става и фантастично – погледна Пепи своята съфея. – Вие сте от съвсем друг свят.

— Така е – проточи птицата думите си. – Но сега нямам досег със света на боговете – дотам целият път е разбит и е осеян с дупки. Като лунен кратер е. Сигурно е ръждясала.

— Кое? – попита несигурно Пепи.

— Вокалната ми дарба! Вече не умея да римувам, някой да ми заеме и противоръжд.

— Това – за възстановяването на дарбата ли? – отгатна Съни.

— ...Затова скоро ще изпея своята последна песен и заедно с яйцето си ще се изпепеля в това дърво. Поради липса на друго – не ги слушаше изобщо той.

— И вие ли... – настръхна уплашено Съни.

— Защо, възнамерявали сте да направите това и вие ли? Нямате ли си собствена съдба, та да ме копирате? – обидено се скара той, който от гордост не ги гледаше в очите.

— А, не, тръгнали по съвсем друг въпрос. Може би ще ни помогнете – сети се Пепи.

— Да, искаме да разберем повече за нас, феите. Ние сме съвсем малки...

— Млади сме... и не знаем много за произхода си. Още по-право – нищо...

— Няма кой да ни каже. Ако вие знаете нещо... – допълни Съни.

— За феи? Мисля! – провлачи феникстът. – В моя свят нямаше, но срещнах по пътя.

— Срещнали сте феи?! – ококориха се и двете в един глас. – Къде? Кога? Кои?

— О, не помня. Кой знае дали беше преди десетилетия или век – отсече неангажирано птицата. – Откъдето идвам, е много далеч. Не можете да стигнете по моя път до тях. Но пък имате билети на първия ред за невиджданото ми шоу, за което се подготвям – повтори важно информацията феникстът, който явно обичаше да се слуша. – Въпрос на дни е да изпея песента си и да изгоря заедно с гнездото и единственото си яйце.

Очите му светнаха. Съни помисли това за вълнение, а Пепи – за сценична треска.

— Но... не е нужно да го правите – отбеляза Пепи.

— Дали е нужно? Мислете вие. Аз съм феникс – заяви гордо птицата и надигна глава. Погледът му се зарея над феите. – После ще възкръсна от пепелта. Ще се видим пак. Като след представление.

Очите на Графитената графиня се закръглиха от смайване.

— От пепелта... – каза тя като на себе си.

— Добре, благодарим ви за поканата – каза Съни. – Ще дойдем да ви видим при първа възможност. Но сега имаме мисия – побутна тя Пепи, за да дойде на себе си.

Двете феи се сбогуваха с птицата, която не си знаеше името...

В Залата със старото махало Съни спря клипа и добави:

— ...и не можа да ни демонстрира много от своята даровита поетичност, но пък ни покани да станем свидетели на това житейско събитие, което се случва един път на няколко века. Ние дори не знаем какво означава то и как да го

оценим. Ако някой има мнение и умее да го интерпретира правилно, а също и ако мисли, че фениксът се нуждае от помощ, нека след конференцията ни съобщи. С Пепи утре ще посетим това нестандартно създание.

— Хиляди оранжеви цветя, доста чудновата история. Презентацията на Съни ще е от две части. Мили съфеи, гости, нужен ли е антракт? – Дафелия беше истинско конферансие.

— Не, да продължим. Нека не прекъсваме, любопитни сме! – чуваха се гласове.

— Продължавай, Съни. Ще е много интересно за всички.

— Така се вълнувам и за продължението. Знаете, че съм Слънчева фея. Обичам слънцето горещо. Срецах дете на големите същества с огромна книга на пейка в един парк. От близките клони виждах страниците. Каква беше радостта ми да разбера, че държи книга за Слънцето! Там имаше картинки, обяснения, снимки, всякаква информация. Слязох зад раменете му и без малко да се издам! Майката на това дете дойде с пуканки в ръка и дълго си говориха за светилото. Така чух, че съществуват големи станции, корпуси, приспособени сгради – обсерватории. В тях с големи тръби се наблюдавало отблизо именно Слънцето!

И така, тръгнах на пътешествие. Не знаех къде се намират тези станции. Казах си: Слънцето е много високо, затова къде може да се наблюдава по-отблизо? – От планината. Литнах право натам. Търсех, търсех... Щеше ми се да видя Слънцето така, както никога по-рано не бях. Искаше ми се да излезе наяве някоя тайна как съм родена – надяхах се да е от слънчева усмивка или мечта... Намерих се в планината. Куполът на тази специална слънчеватория не прилича на покрива на нашата къща с любимия ни Часовник. Беше объл и можеше да се влети през него. Влязох, приземих се и каква беше изненадата ми да видя цяла изложба! Някой твърде дълго време беше снимал Слънцето и аз се наслаждавах на профила и анфаса му стотици пъти. Наистина го видях по начин, по който не предполагах, че изглежда.

Заедно с най-голямото съоръжение видях едни тръби в една малка зала и яхнах едната. Не помръдна, макар че очаквах да литнем и да се доближим до Слънцето. Бях се

отчаяла и почти отказала, когато мек и приятелски глас промени намеренията ми:

— Така няма да стане.

Аз се сепнах и се заоглеждах разтревожено, за да видя кой ме е видял. В един от ъглите на залата се беше настанил огромен миловиден господин с чаровни мустаци.

— Така най-много да счупите телескопа.

— Извинете, сър, да счупя... кое? Искях да видя Слънцето отблизо, затова се надяхах...

— ...да литнете към него ли? Днес това със сигурност няма да се случи.

— Защо, да не би това да е почивният му ден? – предположих разочаровано и учудено.

— Не, но заради вас може да се окаже, че въобще не му е ден. Освен това, ако желаете да полетите с него, ще трябва преди това да е изминала цяла епоха, в която концепцията за телескопите да се промени коренно, а засега в научните кръгове такава тенденция няма.

— Мислех, че говорите за Слънцето...

— Не, то не си почива никога. Поне няма регистрирани такива астрономически събития. Може веднъж-дваж Земята да е спирала за малко да се движи, но не и то да свети и топли.

— Познавате ли го лично? – попитах и видях как този симпатяга е наострил уши и ме гледа с вълшебните си зелени очи. (Научих, че в света на големите същества „вълшебни“ може да означава например „чаровни“.) Вижте го! – тя насочи пръчицата си към махалото.

На екрана се показва в цял ръст заинтригувана рижа котка, впрочем – котарак.

— Познавам го, все пак служим заедно тук от години.

— Наистина ли, запознайте ме с него! – заприпка ентузиазирано Съни и се приближи към котарака в опит да го спечели на своя страна.

— Разбира се, нали сме колеги. Стига да знам и вашето име, госпожице.

— О, колко се радвам! Казвам се Съни. Съименници сме!

Рижият котарак се почеса с лапа зад лявото ухо и каза мързеливо:

— Ммм, припознавате се в някого. Все пак да ви го представя: телескопче, Съни, Съни, телескоп.

Слънчевата фея направи гримаса.

— Не виждам наоколо теле с копче... Питам те за Слънцето! – почти тропна с крак тя.

— А, за Слънцето – повтори демотивирано рижият котарак и пак настани прекрасната си главица върху лапичката си. Затвори очи и след кратка пауза добави: – То не ми е колега. Познава го лично... само производителят му, който го е закачил там и го промотира всеки ден. За въпроси или рекламация се свържи с него. Тук, в залата, има само няколко десетки снопове слънчеви лъчи.

Съни се огледа, забеляза това и литна към тях с възхищение. После осъзнала, че те не са нищо по-различно от онова, което вече е виждала, се обърна и се върна при котарака.

— А кое е „телескопче“-то? Къде е?

— Онова, което твоя милост – или безмалко немилост – можеше да потроши при по-невнимателна езда.

— Тръбата ли?

— „Тръбата“. Друг път не стъпвай върху нея, тя не лети. Погледни през лещите. Искам да кажа, през отвора. Ще видиш Слънцето по-отблизо.

— Ехааа! – след серия от кратки прехвърквания и подскоци Съни се озова там и надникна. Сложи слънчевите очила на очите си и надникна пак. – Колко е красивоооо! Не мога да повярвам! Не-ве-ро-ят-но е! Цветовете му са... – не спираше да се възхищава и да му се радва тя. – Те са прелестни, любимите ми! Тези петна по Слънцето... това са лунички! Как е възможно, някой би казал, че е по-издържано Слънцето да има по бузите си слънчица! И колко е рошаво под блестящата си корона!

Котаракът беше затворил очи и само помръдването на ухото му издаваше, че не спи.

— Сега виждам... виждам... магнитна буря! Фюууу! – развика се Съни. – Гледай как избухва тази слънчева материя! Вулкан от плазма, йеее! Та това е възхитително! Слънцето живее! – още по-радостно закрещя феята.

Котаракът беше все така невъзмутим към наблюденията ѝ. След известно време тя отново се вдъхнови да обяснява:

— Знаеш ли какво виждам сега? Комета! Все отнякъде е тръгнала, а може би от края на Слънчевата система, и се насочва насам. Трябва ми време да изчисля. А и по правилните формули, за да установя ще дойде ли близо до Земята, ще влезе ли в атмосферата ни... Така... И дали ми носи подарък от Слънцето... Или поне картичка, как мислиш? Щом живее, трябва да ме е забелязало: аз съм Слънчевата фея! Роклята ми е от слънце. Да, според формулите идва към нас, котарако! Но, о, колко жалко, току-що Юпитер прибра кометата в ръкава си!

Тя се обърна и дойде до котарака.

— Тъкмо наблюдавах слънчев вятър! А тези въртиопашки, кометите, само чакат да разберат откъде ще задуха той, за да ориентират ефирните си пелеринени опашки. Ветропоказателки! – отегчена сподели тя и след като даде да се разбере, че е разочарована от непристигналия подарък, тръгна отново към телескопа.

— Наблюдавала си слънчев вятър – все така без да си отваря очите измърмори котаракът. – Ние, простосмъртните, това не го можем.

— „Простосмъртните“? Ти, говорещ господине, нямаш ли девет живота?

— Имам – на приказки. Но какво са те в сравнение с твоето безсмъртие?

— „Безсмъртие“? – Съни се върна и застана пред него. – Всъщност аз търся началото си. Мислех, че ще открия защо обичам толкова много Слънцето, лятото, топлината. Вероятно има връзка с това, откъде идвам. Нали разбираш, за да знаеш кой си, поне трябва да знаеш откъде си дошъл. Очаквах да намеря някой слънчев отговор. Но сега си мисля, че огненото кълбо не се интересува от феи. То свети за всички. Топли без предпочитания.

— Не си произлязла от капризите на Слънцето – съобщи котаракът, без да вдига глава.

— Сигурен ли си? – любопитството ѝ се заостри. – Защо?

— Роклята ти наистина е слънчева, но ако произходът ти беше свързан с него, сега нямаше да имаш крила. Слънцето е много по-горещо от всичко тук и щеше да ги изпепе-

ли – котаракът сви леко уши, застина на кравайче и остана така неподвижен.

Съни приседна тихо и замислено под щедър сноп лъчи и се загледа през модерните си тъмни очила в посоката, от която идват. Стоя дълго, обгърнала колене. Когато снопът се измести и сянката на стената на обсерваторната кула беше вече върху нея, тя вдигна на главата си очилата, попита котарака как все пак се казва, „Рижко“, но видя, че той няма да си отвори нито муцунката, нито дори едното око, за да ѝ отговори. Забеляза недалеч от него хартийка, вероятно изтървана от някой разсеян посетител, насочи пръчицата си към нея и с няколко приятни думи я превърна в сладка с формата на слънце. После прелетя, каза едно „Чао, теленце с коп! В науката трябва да се знае и кой отговор *не* е верен. Мерси за услугата!“ и си тръгна със смесени чувства към Часовника.

— Та, скъпоценни съфеи и гости, със сигурност не сме плод на слънчево своенравие или проява на неговата изобретателност. Освен това, както и всеки от вас има този опит, съществуват и други приказни същества.

— Прекрасна презентация, мила Съни – излезе и Дафелия. – Хиляди оранжеви цветя! За да намерим правилните отговори, е важно да знаем и откъде *не* сме дошли.

ПЕСЕН НА ФЕНИКСА ОТ ГЛАВА 15. ИЗНЕНАДАТА В МОЛА

Първо бил съм само мисъл, е,
после станал съм копнеж, а
най-накрая аз родил съм се
за да възкръсва надежда.

Вярно, как объркан бях!
Следвах своите представи,
своите мисли, своите нрави,
бях си цар и господар.

Днес замислям се дълбоко:
щом не се създадох сам,
на живота ми изобщо
то каква ли е целта?

Може да съм феникс, да,
но не съм дошъл случайно.
Много ми се ще да знам
тази неоткрита тайна.

Щом разбрал съм кой създал е
моя образ, дарби, глас,
искам този мой създател
да ми каже кой съм аз...

„НОТИТЕ НА ЖИВОТА“

Детската книга в осемстишия с обхватни, често съставни, непълни, крайни рими (от типа аббабааб) започва с двойката, която Митко получава по музика. Негова съученичка забелязва това и се изказва неодобрително. Също толкова голям проблем е как Митко ще каже за двойката на майка си, защото не иска да я огорчи. Вечерта си ляга и сънува един Сол Ключ, който го разпитва за семейството му и му дава уж някои уроци за ноти, а по-скоро... насоки за живота. Когато на следващия ден Митко разсъждава над съня, изведнъж стига до убеждението, че това не е бил Сол Ключ, а е сънувал дядо си, ключар приживе. Отива в училище и забелязва други две момчета, които също са получили двойка по музика, но възнамеряват да си отмъстят на учителката. Той чува, когато планират да я оберат по пътя за дома ѝ след училище. Стъписан, той си съставя план как да ѝ помогне. Цялата картина пък вижда неговата съученичка, която също на свой ред решава да помисли как да е полезна, без да каже на Митко, че е разбрала за случващото се. След часовете учителката си тръгва, а Митко се присъединява да я придружи, като по пътя ѝ разказва и съня си. Учителката е много впечатлена. След тях тръгват и двете момчета, които Митко наблюдава скришно. След учителката и момчетата тръгва и момичето.

Ще успее ли Митко да спаси госпожата от двамата петокласници? Как ще се намеси съученичката му? Дали Митко ще има накрая шестица по музика? Дали ще успее да спечели одобрението на връстничката си? Какво ще се случи със злосторниците?

Очаквайте развързката в книгата в рими с работно заглавие „Нотите на живота“.

ОТКЪС ОТ „НОТИТЕ НА ЖИВОТА“

В часа̀ по музика юнак,
наш Митко, оценен бе с... двойка.
Видя отвън една девойка
от неговия – пети – клас,
а тя му каза: „Песнопойко
от теб не става с този глас.
Не знаеш нотите, смелчаг'!
Залягай, научи урока!“

Посърна нашият младеж;
нима не знае седем ноти?
Замисли се дори в живота
ще му потрябва ли солфеж.
То не е Левски или Ботев,
граматика и родна реч,
природа, общество, човек,
успехи в смятане и в спорта.

Прибра се вкъщи, помълча.
Вечеря с майка си и легна.
Не пипна ноти, ни учебник.
Зави се мигом и заспа.
Сънува рицари и бедни,
царе, морета и царства.
И насред битки и мъгла...
един Сол Ключ със шал от песни.

— Здравей, юнак! Добре дошъл!
Върви животът, предполагам? –
усмихна се приветлив в мрака
в съня на Митко Сол Ключът.
— Добре ли си? И мама как е?
— Добре сме – каза момъкът.
— Надявам се, че всеки път
ще съумявам да я радвам.

Обаче днеска, за беда,
по пеење получих двойка...
Едно момиче чупи стойки –
не се оставя тъй следа...
Присмя се като птица-сойка
на злополучната съдба,
а мама щях да нараня.
Поне защо не беше тройка...

— Това ли те тревожи теб? –
Ключът запита предпазливо.
— Семейството нали е живо?
Нали сте всички вий добре?
— Така е, слава Богу, бива.
И така има си момче,
роди преди година-две –
отвърна Митко пак учтиво. [...]

— А ти защо си тъй унил? –
попита Сол Ключът отново.
— Щом имаш близки, щом сте в сговор,
какъв е този съкруш гнил?
Ела със мен да чуеш слово,
да разбереш за до, си, ми
бемол, легато, трилери
да те науча и... готово.

Започна Ключът Сол тогаз:
— Записват с тактове, диези
ноктюрната и полонези.
От време старо в стар прикàз,
мен слагали на всички меси
на петолинията празни
на всеки пътя да указвам
от гамата да не излезе...

И алтерация отпред.

Размер, динамика и паузи,
и ритъм в музикални фрази,
и звуци хиляди наред.
Но тези звуци да запазим,
се иска като в словоред
да се запишат ред по ред
чрез ноти, да не ги забравим. [...]

Тъй свърши Митковият сън.
Той се събуди и замисли.
Зачуди се, изпаднал в мисли,
а още тъмно бе навън.
Опита се да види смисъл.
И сякаш падна като гръм,
но вътре в него, не отвън...
от него се изтръгна писък.

Видя в съзнанието си
на дядо си години млади;
и сякаш спомените сладки,
които примерът спасил,
извадиха бастун наяве
като ченгел на ключ извит...
Очи отвори и реши:
„Не Сол Ключ беше; беше дядо!“...

Нели Коларова

Казвам се Нели Христова Коларова. Родена съм в Добрич, но детството ми премина в Кричим – един малък живописен град в полите на Родопите. Днес живея в София. Тук завърших гимназия, след това Института за детски учители „Надежда Крупская“, а по-късно ФМИ в Софийския университет – специалност „Информатика“. Работя в частна фирма.

2018 година беше вълнуваща за мен. Изненадата е голяма, когато за първи път изпратиш стихове в конкурси и спечелиш две награди в един ден. В Националния поетичен конкурс „Биньо Иванов“ в Кюстендил на стихотворението ми „Това не е стих“ бе отредена Втора награда, а стихотворението „Самота“ ми донесе Първа награда в Националния поетичен конкурс „Николай Лилиев“ в Стара Загора. Последваха публикации във в-к „Литературен глас“, в сп. „Птици в нощта“ и в алманаха „В полите на Витоша“. През юни 2018 г. в „Словото днес“ излезе една страница, под рубриката Поезия, с кратко мое представяне и шест стихотворения, както и още едно - в предколедния брой на вестника. През март 2019 г. дванадесет мои стихотворения бяха качени в електронното издание „Литературен свят“, а през април, с голяма радост посрещнах наградата си от III Приказан конкурс на Фондация „Буквите“. Приказното ми стихотворение е публикувано в Алманаха „Детски истории 2019“.

Проектът ми за книга е нов. Но подозирам, че зад него, както и зад подтика да пиша, стои една стара, голяма любов – Театърът. Когато, преди години, се разминах с мечтата си да стана артистка, реших, че той завинаги е затворил вратите си за мен. Било е заблуда. Какво по-ярко доказателство от стиховете за това. Стиховете, в които разказвам истории, в които сама създавам светове, в които изграждам образи и, разбира се, в които сама играя всички главни роли: на Момиче и Момичето след тридесет години, на Зимата и Пролетта... Тук съм Вълна, Кошута, Любима, Муза на поета, тук съм Цвете и Самодива, Кралица и Писана стомна... И... една закъсняла, а може би не толкова много, Минута.

Заглавието на книгата е „Поемам този риск“, а продължението на стиха, от който съм го взела е „да бъда цвете“. Разделена е условно на три цикъла – Свят, Картини (Рисунки) и Лирично. А сега поемам и риска да изиграя ролята на Книгата, която ще опита да накара читателя да я разлисти. Написала съм тази роля специално за блърба. И така: Здравей, Читателю! Усещам топлината на ръцете ти! Какво четеш ли? – О, това е блърб! И аз самата неотдавна чух за пръв път тази дума. По моя дефиниция, това е блесната на кукичката! Така че, съвет от мен: не му се доверявай! Разлисти ме! Къде попадна? – На „Това е стих“? Ах, не – „Идея за Любов“! Една идея по-нататък е „Мечта“. Ако долавяш песен на щурец, той е... в сандъчето с петунии. „Защо съм синя“ ли? – Попивам светлината на очите ти!

САМОТА

Защо съм синя? – Паднах от небето.
И всичко ми е чуждо в този свят.
Не се ориентирам в битието.
И мен не ме познават... С тоя цвят...

Не ви разбирам буквите, езика,
амбициите, фалша, гордостта...
Ни лявата, ни дясна политика...
На малките деца жестокостта...

Общуването ви с емотикони
и татуираните ви тела...
Пред ваште силиконови икони
ведно бледнеят мойте светила.

Завиждайте за всичко и на всички.
А след това, ви липсва свобода...?
Кажете ми, видели ли сте птички
да си строят по няколко гнезда?

Със облаци ако не сте живели,
си мислите, че гневни са и зли...
Но искрени са. Пак ще бъдат бели,
гневът им щом докрай се извали.

„Звезда“ у вас е сякаш диагноза.
Тъй лесно е да се унаследи
загnezденото в някой „звезден“ мозък.
Но, все пак, аз съм виждала звезди.

Защо съм синя? – Паднах от небето.
И много дълго вече съм сама.
Но все нагоре тегли ме сърцето
и искам да се върна у дома.

Цветята задушават се в боклук,
а плевелите вредом избуяват.
Не само, нещо повече – напук
камари от лакеи ги възпяват.

Защо...? Защо не ги изкоренят,
а вдигат им широки магистрали?
Ще видите, настъпи ли денят,
че своя ход добре са изиграли!

Защото не е все едно дали
летят до бръмбар или пеперуда!
Едва ли има толкоз будали,
да търсят по-възвишена подбуда!

Посредствени, без цвят и аромат,
от бурен по-нахални са и ловки.
За цветето ще хвърлят компромат –
дано попадне в техните уловки.

И без да ги чегърта съвестта,
все с нови, съкрушителни идеи,
потъпкват красотата на света –
и плевели, и техните лакеи.

И както рекламират се сами,
и кланят се на своите фетиши,
додето суетата им гърми –
във сянката на техните афиши,

то - цветето, живее в собствен свят –
високо над похвали и обиди
и знае - някой трябва ли му цвят,
не в бурен, ами в тъмно ще го види.

За цвете, ако имате очи –
на вас ще ви послужи за утеха,
на другите – сега ще загорчи:
привидно само този цвят е крехък.

Да, джунглата си има правила
и силният по-често надделява.
Но виждала съм цвете на скала
как твърдо и красиво оцелява!

Повтарям си безмълвния урок,
когато се прегръщам с ветровете.
Щом днеска да си цвете е порок,
ти трябва много сила да си цвете.

По дявола вещи, пари, суета...
В живота си мога да мина
със толкова малко и прости неща:
Усмивка една – без причина;

Една доверчива и силна ръка
да трепне под моите пръсти;
Един поглед пъстър да грейне така,
че целия ден да изпъстри;

Отпивам... как сладко кафето горчи,
в слушалката мракът топи се,
щом топло на мама гласът зазвучи:
„Студено е днес, облечи се!“.

И само мечтите ми тихо растат,
а аз все дете си оставам,
защото, от мойта усмивка, светът
за времето губи представа.

И днес, ако имам в главата си стих,
моливът ще бъде излишен...
Ще пиша с усмивка – сега го реших!
С молив всеки може да пише!

ТОВА НЕ Е СТИХ

Има час, в който хребетът пламва и лятното слънце –
нар рубинено златен – потъва в планинската пазва...
И налягали хълмове – там – като шарени грънци –
се заслушват да чуят гората какво им приказва.

А пък тя отдалече донася им речния шепот
и додето речта ѝ е с птичия хор в надпревара,
от дантелен ръкав, късче синьо небе вади шепи,
да попие последните пръски от сока на нара.

С привечерния вятър се спускат от хълма стадата
и току пред кошарите стихва гласът на звънциите.
Натезават с познатата сладка умора телата
и от семчици златни в небето поклъват звездите.

А с дървата в огнището, мъжкият смях се разгаря...
Как ухае на мляко и прясно разчупена пита...
Има час на въздишка, покой... има час благодарен...
Има час... В този час, чак до дъно, сърцето е сито.

Тук отпускам с усмивка ръка върху тези свръхсложни
малки бримки, наметки, разцветки – в една амалгама...
Да, това не е стих, ни картина на майстор художник,
а пуловер, изплетен за мен от ръцете на мама.

МЕЧТА

*Посвещавам на Кричим –
града на моето детство*

Била съм в Рим, в Париж, дори в Багдад...
През осем планини оттук – в девета –
живее ми се в малък южен град
с река и със смарагови дървета.

Реката – с кръшна момина снага –
весден да се гласи и преоблича...
А мостът? – Мостът... нека е дъга –
на никой друг в света да не прилича.

Гнезденце като шепичка любов -
не си мечтая по-голяма къща –
където вечно, с онзи древен зов,
сърцето по инстинкт да се завръща.

И синя планина като море
да вдига гръд додето поглед стига...
Старинните легенди, с дух смирен,
в омая да прелиствам като книга.

Огрян от слънце вечно снежен връх
отгоре като църква да просветва –
високо като лястовичи дъх,
не, още по-високо – като клетва.

ПРОГНОЗА ЗА ЛЯТО

Ще дойде лято! Пак ще бъде синьо...
Липите от пчели ще забучат...
Ще кипнат пак сърцата – младо вино,
на млади птици литне ли смехът...

От токчета ще звънне булевардът...
На мода ще са късите поли...
И тъкмо пред инфаркт на миокарда,
спасително, за час ще превали...

Морето ще цъфти и този юни,
под слънцето на южния балкон,
където през април посях петунии,
с лилавите ми мисли в унисон.

Треви ще лепнат в нощи високосни
на лятото по босите прасци...
Щурците тънки струни ще докосват...
Какво е стих за лято без щурци!

Ще бъде юли пагубно чаровен,
а август – без часовник и без грим...
На всичките лета, като любви,
дъха във своя дъх да задържим!

КАФЕ

Носиш тъничък фин аромат
на очакване, нотка лирична...
И звучиш като стар непознат –
всеки път – все едно и различно.

Ти четеш – без бижута и грим,
споделени и несподелени,
всички мисли, които таим –
в тези няколко глътки кафени.

Като бялата длан на жена
порцеланът е топъл и крехък...
Някой път ни е нужна една -
точно толкова крехка утеха.

С теб започва и свършва денят.
Тиха сладко-горчива соната...
Нека другите чаши звънят –
ти топли и гали сетивата!

ИДЕЯ ЗА ЛЮБОВ

Париж – великолепен и могъщ...
И древен, и модерен, и... лиричен...
Париж! Не е ли все един и същ –
в момчешка длан – ръката на момиче?

Със Лувъра, с Монмартър, с Нотр Дам,
с Булонската гора и все нататък...
... с la Tour Eiffel, Версай и всички там –
актьори във един блестящ спектакъл...

Очаква ни в зори Шанз-Елизе...
Кова на кроасаните пред щанда...
О, два! (Без съвестта да ме гризе!)
Кафе и пак – по моста Александър...

Над Сена – за ръката ме държиш,
а корабите слагат ѝ корона...
И аз не знам какво би бил Париж
без своята изящна примадона.

Защо го взехме тоя катинар? –
Виж, все пак, ако някой ден потъне
с милиардите сърца и Пон дез ар...
Не искам да заключваш любовта ни!

Парижка нощ, под тъмносин опал,
блести и силуетите римува...
Каж ми: „Et si tu n'existais pas..."¹,
една причина аз да съществувам!

Идея за Любов!, с която бях...
забравила, навярно, да боравя –
Париж! – Какъвто с тебе го видях!
И повече не мога да забравя!

¹ Ако ти не съществуваше /фр./ Песен на Жо Дасен.

ЮЛСКО УТРО

Този час е така съвършен,
че не смея да трепна с ресници.
Ти си знаеш от първия ден,
че не мога да пържа мекици!

Кафеварката тихо шепти
и кафен аромат щом разпъпи,
на килима, със боси пети,
мойто утро засмяно ще стъпи.

Ще налееш две чаши със сок –
от вълшебния – касис с черешии...
Силуетът на новия блок,
за момент в катедрала предрешен,

ще ни върне отново в Париж,
докато срещу нас, над бетона,
се подава на слънцето - риж
и невчесан, все още, бретона...

На квартала дъхът ще му спре.
Двама с теб, над панелните дюни,
ще сме остров в Лилаво море
сред вълните на моите петунии.

Има слънчеви зайчета – две...
И в очите ти щом се сборичкат,
всички следващи, днес, часове
ще рисувам със златна боичка.

Облизва тишината всички думи,
припрени и излишни, и без глас
се мушва като коте помежду ни
да стопли и разнежи този час.

Денят, изхлузил мръсната си дреха,
е чисто гол на мекия килим
и, въпреки че толкова е крехък,
не се бои да бъде уязвим.

Опива тъмнината като биле,
додето тиха мантра зазвучи
под веждите ѝ, лъкчета извили,
в съзвездие от четири очи.

Но луднал вятър тънките завеси
надипля като пролетна река
и космосът, загубил равновесие,
опира се на твоята ръка.

ДВАЙСЕТ И СЕДМИ НОЕМВРИ

Земята е отронила нощес
въздишка на самотна тъмна къща.
Но чуло е небето - вижте, днес -
с небесна нежност тихо я обгръща.

А тя, като обичана жена,
отдава благодарното си тяло
и цялата излъчва светлина...
Додето стига погледа е бяло.

Може би е било точно седем без пет,
тоест точно две капки дъждовни.
За да сложа вселенския хаос във ред,
въобще не ми трябва часовник.

Знам, че имаме само един светъл миг
и една много дълга раздяла
по това, че внезапно пропукана с вик,
след това тишината е цяла.

Ще ми трябват две думи и щипчица сол,
да притопля минута за двама...
Неусетно, най-нежният час е набол
от върха на трептящия пламък.

И когато, от страст, този час изгори
ще сме хвърлили всички окови,
а стрелките ще бъдат небесни гори,
приютили безсънните сови.

Може би е било точно седем и пет –
имам точно дванайсет трошици
и на малката южна тераса банкет
ще устроя на гладните птици.

Знам, че в този момент циферблатът е бял.
С бели ботички тръгва обути
през снега, цяла вечност навярно валял,
ах, една закъсняла минута.

Умееш като никой досега
във чашата ми звуци да наливаш.
Наливай, докато звъни дъга
и блика пъстрогласата ѝ грива...

... и, в шепот след сподавения вик,
пропуска топлината на жарава...
Наливай, докато съм жаден миг –
преди да стана ден, живот, забрава...

Защото в тишината зрее звук...
И нищо, че... не мога да остана...
Когато съм си тръгнала оттук,
ще капне звън на сребърна камбана.

А ехото ще бъде като стих,
валял във песента на самодива.
Помни, че всички звуци аз изпих,
понечиш ли на друга да наливаш!

Радка Видьова

Появила съм се някъде на село, в Югоизточна България и един странен вятър за знания ме доведе в София, уж временно, а вече половин век се задържах. Родът ми е на овчари, хайдуци, луди глави, дошъл някъде от Чирпанско и аз, по наследство, в чантата си все още нося нож. Не, не съм войнствено настроена, а ей така – за кураж и... плашене на гаргите... И може би – точно птиците ме накараха да пиша. Бяха прекалено много, а аз тичах след тях, махах с ръце и исках да ги стигна... Наслаждавах се на песните им, опитвах се да ги имитирам... Търкалях се в прясно окосена трева... Слушаш щурците и мечтаех... Бяха из стърнищата... Възхищавах се на пеперудите и калинките... Катерех се по дърветата... Цопах в дъждовните локви... Събирах слънчеви лъчи в шепите си, исках да мина под дъгите... Така душата ми ставаше богата и пазеше детското в себе си...

Първите ми стихове се родиха с първото влюбване, някъде на 11 години. Първите приказки се появиха с химически молив в стара тетрадка през едно лято, когато завърших 11 клас... Първите ми разкази дойдоха много късно – на 55 години, Публикувам в литературни сайтове и алманаси като Рая Вид. Колегите по перо ме наричаха Измишльотка, Фантазьорка, Леля Приказка, а някъде чух, че съм била българската Мери Попинз. Награждавана съм в национални и международни конкурси. Издаде съм три романа, две истории за деца, сборник с разкази и една стихосбирка. Предстои нов сборник с разкази със заглавие: „Селска идилия“, а в страниците му - какво ли не: Земя плодородна, богата,

раждаща всичко... Едно село... Някога китно, красиво и голямо в детските очи... Имаше живот в него, имаше!... Огънят в печките топлеше душата... Пъстри носии радваха очите... Песни стигаха небето... Народни танци се виеха на мегдана... Агнета блееха в ливадите... Аромат на билки и цветя се носеше из въздуха... Жито се лееше в хамбарите... Детска глъчка пълнеше сърцата... Сега ли?... Нещо забравено и почти заличено от лицето на земята витае наоколо... Там земята пустее... Пресъхва реката... Дворове буренясват... Къщите са полуразрушени или изпепелени... Петли не кукуригат вече... Птици не пеят... Само тук-там, един-два пъти в седмицата, по прашните улици кретат баби и дядовци. Тръгнали са към селската чешма, да се огледат във водата ѝ, да се преброят и проклинат съдбата си. Дори камбана няма, за да им покаже пътя към последния им дом... Жалка картинка!... Само спомените все още се блъскат някъде и напомнят какво ли не. Дали ще има някой да ги съхрани и разкаже какво е било... Едва ли!... А може би стари вещици и забравени орисници ще върнат надеждите по тия места... Кой знае?... Вярващите отдавна не посят, а останалите на чужди богове се кланят...

ЖЕЛАНИЕТО

Светлините тайнствено премигаха. Нощта съблазнително надничаше през прозореца, за да предложи голите си прелести. Барманът приключваше смяната си и въобще не обръщаше внимание на посетителите. Всъщност нямаше и нужда. Беше останал само един и то в ъгъла на самотна маса – леко брадясал, с пъстър блуждаещ поглед. Дали от поредната бира, от скучния си еднообразен живот или от нещо друго, той си говореше на глас:

— Мамка му!... Писна ми вече!... Едно и също всеки ден... От вкъщи на работа, после от работата – вкъщи... Бачкаш до скъсване, а те чакат три деца и искат ли искат, и питат ли питат... Скапан съм още на тридесет и пет, а после?... Жената уж ме разбира, но си има свой свят и едва ли ѝ пука за мен... Отговорността за всичко е моя – и пари да нося, и да помагам в домакинството, и да угаждам на капризите на всички... В службата, пък друго – всеки ти подвиква: „Тони дай това...“, „Тони, виж там, нещо изгоря...“, „Тони, не ми работи принтера...“, „Тони, програмата нещо се скапа“... Нима съм момче за всичко? Инженер съм бил... Програмист... Технолог... Дрън, дрън... На всичкото отгоре трябва да се отчитам всяка вечер и като мъж... Ами като остарее? На жените им е лесно – вдигнат краката и толкова... Така ми се иска да съм на тяхно място и само да се кефя и на тоалети, и на обувки, и на секс... Ще се забавлявам с приятелки по кафенетата, ще ходя на фитнес, ще клюкарствам при козметичката, ще си сменям всеки ден прическата, ще се фръцкам по улиците и ще събирам мъжките погледи... Така ми се иска! Дано в някой друг живот да бъда готина мадама!...

— Тони, ще затваряме вече...

Гласът на бармана стресна самотника и той се зачуди откъде този човек знае името му. Надигна се, остави една едра банкнота на масата и тръгна бавно...

Навън нощта го погълна. Не беше пиан, не залиташе въобще, но имаше чувството, че светът се върти около него.

Изведнъж нещо блесна насреща му, блъсна го и го завъртя. После се появи някаква вихрушка и го понесе нанякъде. Когато всичко утихна, Антон се огледа и разбра, че се намира в огромна лаборатория с мощни, непознати за него компютри, с извънземна технология и странно предназначение. Тайнствен глас заповядваше в ухото му какво и как да прави. Програмистът в този мъж осъзна исканото от него и приложи всичките си знания и умения. Ръцете му държаха фини инструменти, с които отваряше капаци, свързваше жички, запояваше платки, натискаше бутончета и клавиши, инсталираше лампички, сменяше интегрални схеми, правеше пространствени графики, докосваше холограми... На всички монитори се появеше собственият му образ, въртеше се, озърташе се и менеше цвета си – ту син, ту зелен, ту червен, ту жълт, ту черен... Главата го заболя. Погледът му се замъгли и той... изгуби съзнание...

Събуди се изведнъж от звъна на телефона. Протегна ръка и го включи.

— Тони, миличка, събуди ли се? – и мъжът, и номерът бяха непознати.

— Моля?... Какво обичате?... Сигурно грешите абоната.

— Тони, аз съм!... Нали снощи бяхме заедно в леглото и ти беше невероятна – гореща, страстна и любвеобилна. Цяло съкровище!... Извини ме, скъпа! Трябваше да изляза за работа... Направил съм ти кафе... Има и закуска... Ще се видим довечера...

Антон затвори телефона и се хвана за главата. Искаше да събере мислите си, но не успяваше. Нима беше толкова пиян, че всичко беше изчезнало от съзнанието му?... Губеше му се цяла нощ... Какъв беше този мъж? Къде го беше срещнал? В обратен ли се беше превърнал?... Не виждаше наоколо никакви кондоми. Дано не си навлече някоя болест!... И как го нарече? „Миличка... Скъпа... Съкровище“.... Ама, че гадост!... Намръщи се. Идеше му да плюе и да повръща, а нищо не го болеше. Сигурно беше от бирата! Не помнеше колко изпи... Стана и се отправи към банята. Вдигна капака на тоалетната, смъкна леко долнището на пижамата и... онемя. Мъжкото му достойнство... Нямаше го! Беше изчезнало

някъде... О, неее!... Ужас!... Ами сега?... Какво трябваше да направи? Да седне като жена? Ама, как?... Ами струята, с която се гордееше?... По дяволите!... Хм... Дори не успя за пусне цветуща псувня... Кой беше му скрои тая шега?... Не разбираше нищо, но нямаше друг избор и се примири – трябваше да се облекчи и той /тя/, седна бавно на тоалетната чиния...

После наплиска лицето си със студена вода и отиде в коридора, където имаше голямо огледало. Взря се в него с интерес. Оттам го гледаше красиво създание от женски пол. Очите пъстри, загадъчни... Устните сочни и страстни... Косата леко чуплива, кестенява, разпиляна по раменете... Фигурата стегната, стройна... Гърдите – заоблени, твърди... Не издържа и вдигна горнището на пижамата. После смъкна всичко от себе си и трескаво започна да се опипва. Сантиметър по сантиметър изучаваше новото си тяло. Прокара пръст по устните си и ги навлажни с език. Премига няколко пъти с дългите си мигли и пое дълбоко въздух... Докосна зърната си и те щръкнаха от любопитство. Нежната кожата настръхна... Хареса се и продължи да се наслаждава... Дупето закръглено, леко вирнато назад, приличаше на две полукълба, готови да се търкулнат някъде... Коремът беше плосък, краката дълги, излизащи сякаш от ушите... Разкрачи се леко и плъзна ръка по венериното хълмче. Приличаше на триъгълно парченце земя, но обрасло не с трева, а с нежни кестеняви косъмчета... Божеее! Какво е това? Нима се възбуждаше?... Години наред го искаше, а сега се уплаши... Усети влагата и... се размечта. Фантазията работеше като мълния. Не издържа и се върна в леглото. Галеше се навсякъде, извиваше се, гърчеше си, стенеше... Представяше си въображаем партньор, който приличаше на... Антон... Издигаше се някъде нависоко и потъваше в бездната... Каква наслада!... Невероятно удоволствие, което не беше изпитвал/а/ никога... Усещането беше невероятно! Дори се уплаши, когато избухна. Беше като вулкан, изригнал неочаквано, а горещата му лава заля вътрешностите ѝ отвсякъде. Дишането беше учестено, а сърцето биеше до пръсване... „Значи това било, да си жена!“ – помисли си Тони и се отпусна върху чаршафите. Тогава си спомни, че не искаше повече да е мъж. Усмихна се тайнствено и благодари на извънземните

за превъплъщението си... А може би Бог имаше пръст в цялата работа? Нямаше значение кой осъществи желаното... Дори не разбра как заспа.

Когато отвори очи, наоколо беше всичко в бяло. Не разбираше. Пролетта ли беше цъфнала или зимата неочаквано настъпила? И защо, мамка му, чувстваше тялото си някак странно и болезнено?... Какъв е този шум?... Аха!... Вратата... Някой влизаше в стаята... Защо хваща само едната ръката?... Какво иска? Името ли?... Ах, дааа!.

— Тони... Не помня... Може и... Антония да съм...- отново не позна гласа си.

— Всичко е наред, господине!

— Господине ли ме нарекохте? – попита и облиза пресъхналите си устни...

Кога пак стана мъж?... Ръцете и краката натежаха. Чакаше обяснение...

— Не се тревожете! ... Ще се оправите бързо... Претърпели сте инцидент... Блъснала Ви е кола... Бяхте в безсъзнание... Тук сте от една седмица... Имате счупени ръка и крак, но не е страшно... Сестрата ще дойде да Ви вземе кръв – обясни докторът и излезе от стаята.

РЕСТО

Жената застава пред една от касите на кварталния магазин и каза:

— Извинете, вчера си купих оттук хляб, кофичка кисело мляко и малко сирене...

— Е, и? – прекъсна я продавачката.

— Ами станала е грешка с парите... Сметката ми беше 3,48 лв., а Вие...

— Я, стига! – Не съм имала две стотинки, не съм ги върнала.

— Момиче – обади се пак жената, – не е въпрос за две стотинки. Никога не съм ги искала, но ако се замисли човек ... На ден да минат оттук сто души и от всеки вземете по толкова, Вие си осигурявате хляба и двете кафета... Ами, ако минат хиляда клиенти?

— Я стига, стрино! Задържаш опашката – продавачката вече започна да нервничи.

— Е, мен ме гризе съвестта и затова дойдох. Парите не са малко – обади се пак жената, а другата отсреща изпуптя:

— Ей, алчен народ! Какво искаш? На ти двете стотинки и ми се махай от главата!

— Не са две стотинки, а десет лева...

— Какво? – попита оная. – Ти да не си луда, ма? Да си гледала! Тия неща се казват веднага, като си взимаш рестото, не на другия ден...

— Ама, аз видях късно – вече бях в метрото и тогава се сетих какво е станало...

— Проверила съм касата – нямам излишни пари. Кой те знае къде си ги изръсила...

— Ами, вижте какво – не издържа вече жената на нападките, избърса изпотеното си чело, въздъхна и продължи – Вчера Ви дадох десет лева, а рестото ми е 16,50 – десет лева повече, та сега искам да ги върна. Не ми трябва на мене чужди пари...

След това жената извади от прокъсаното си портмоне банкнота и я подаде. Обърна се и тръгна, доволна от стореното. Хората от опашката зашумяха като оси:

- Невероятно!
- Рядко има вече честни хора.
- Тая е луда!
- Аз, ако бях на нейно място, нямаше да ги върна...
- Глупачка! Десет лева... Като ти ги дават, взимай! Сед-

нала да връща...

Продавачката гледаше след нея стреснато, но бързо се окопоти, прибра парите в джоба на престилката си и рече:

- Следващият, моля!

Точно тогава се появи управителят на магазина.

- Иванова, ела в офиса ми. Нека те смени някой...

Тя почука на вратата и влезе. Той я изгледа от главата до петите, после обратно и след кратко мълчание попита:

- Имаше ли някакви липси вчера или произшествия?

— А, не, шефе! Всичко беше наред. До стотинка се покри с касата – отвърна тя.

— Такааа... А каква е тази история с жената? Как така се получава? Ти... Какво? Лъжеш ли ме сега?

— Не, бе шефе! Няма никакъв проблем. Тя нещо се е объркала. Пенсионерка, какво искаш...

— Аха! – каза управителят, почеса се по главата и ни в клин, ни в ръкав добави – Събирай си нещата! Уволнена си...

- Ама... Шефе, защо? Какво толкова е станало?

— И не разбираш? – попита на свой ред той. – Това е моето ресто за твоята работа.

ЕДНА ОПАСНА ЖЕНА

— Боже, каква жена! – изрекох на глас и застинах пред нея като камък.

Мургавелка, но не циганка, нито индийка, нито латино-американка. Българка си беше и дрънкаше отвсякъде. Черната, леко къдрава коса се стелеше на вълни по раменете ѝ, а един немирен кичур падаше върху лицето ѝ и тя го отмяташе с грация. В тъмните, дълбоки като кладенец очи, човек можеше да потъне завинаги. Усмиваше се така естествено, че две трапчинки заставаха на страните ѝ и ти се искаше да ги погалиш нежно, нежно... Устните бяха сочни, готови за целувка. А снагата?... О, тя нямаше равна на себе си! Беше изваяна като статуя и никой не можеше да каже, че има две деца, родени по естествен път. Ръцете нежни, изящни, с добре поддържан маникюр. Дългите, стройни крака сякаш започваха някъде от гърлото... Носеше къса пола и блуза без ръкав, с остро деколте, от което загадъчно се подаваха гърди с формата на едри, сочни портокали... В този миг исках да съм мъж, а не жена, иначе като нищо щях да ѝ налетя... Въздъхнах дълбоко и се зачудих какво търсеше тя в това далечно място? Исках и трябваше да разбера, за да не скучая, за да имам основание да бъда сама цели три седмици...

Жената се оказа собственичка на частен триетажен дом и ме настави в една от стаите на долния етаж. Останалите бяха пълни с летовници... Преди време бях паднала по стълбите на работното си място и понякога имах дискомфорт в гръбначния стълб. Докторите ми препоръчаха това място, но се оказа, че в санаториума няма свободни стаи през този сезон, а друга възможност няхах...

Настанах се, регистрирах се и реших наистина да си почина. Моята хазайка беше сладкодумна. Та, от дума на дума, ние двете взехме, че си допаднахме. Не разбирах само дали беше толкова откровена с мен, след като разбра откъде съм или си беше такава с всички наематели. Започна да ме посещава всеки ден, да ми угажда за храната или да ми съдейства за процедурите, които се налагаше да правя. А може би търсеше някаква допълнителна парична облага

и благодарност? Кой знае?... Със сигурност имаше връзки навсякъде и бързо уреждаше нещата...

Дните минава бързо в общи приказки. Пиехме кафе, чай и говорехме за какво ли не. Постепенно тя съвсем се отпусна пред мен и започна да разказва:

— Не съм оттук. Израснах с баба си в едно затънтено село. Родителите ми починаха при катастрофа, когато бях ученичка... Запознах се с мъжа ми през едно лято на морето и като разбрах, че има пари, и имоти, реших да се ожена за него. Брак по сметка... Никога не съм го обичала, а нали го виждаш – грозен е и тъп като галош... Няколко години се пазех да не родя, но...

Жената въздъхна и излезе от стаята, като ме остави да гадая живота ѝ...

На другия ден доведе децата си – момче и момиче. Бяха красиви като нея. Имаха черни очи и тъмни гъсти коси. Въобще не приличаха на плахия си, дребничък баща с гърбав нос, бяло лице, светли очи и малко бирено коремче... За-радвах, че са взели от нейната красота. Заведе ги в басейна да плуват и продължи разказа си:

— Забеляза, нали? Не са негови... Имам любовник. Лекар е тук. Той е баща на децата ми... Срещаме се всеки ден в обедната почивка. Мъжът ми се пропи, сигурно е разбрал по някакъв начин, но никога не направи скандал за нищо. Или е луд, или много ме обича...

Жената пак въздъхна и отиде да прибере децата си. Беше примерна майка и никога не закъсняваше за нищо. Дори вечер си беше навреме вкъщи и се грижеше за всичко – и готвеше, и переше, и гладеше, и чистеше на съпруга си и на родителите му... Защо да скита, като мъжете ѝ бяха под ръка? Аз пък не видях през времето на престоя си половинката ѝ пиян или невъзпитан и раздърпан... Какво ли още криеше тая чаровница от него?...

Взех си книга и се опитах да чета, но редовете бяха пред очите ми, а на тяхно място виждах собственичката на тоя дом за летовници, която се опитваше да разголи душата си пред непознат човек като мен. Сигурно не можеше повече да пази тайните си, а аз бях един безобиден отдушник.

Любопитството вече ме гризеше и чаках с нетърпение продължението...

— Ще ти кажа още нещо – бяха думите ѝ на следващата ни среща – Подготвила съм децата. Те знаят всичко. Казала съм и на доктора... Чакам само свекърът и свекървата да тръгнат за оня свят и ще пратя моичкия в психиатрията... Имам връзки, няма да е трудно... Няма да излезе оттам...

Не вярвах на ушите си. Тая жена беше опасна! Един невинен човечец да вкара в лудницата... Ако го убие, ще я хванат лесно, а така – ще продаде красивото си тяло и... Дали беше гледала много филми, дали тя беше ненормална, не разбирах. Можеше да се разведе и спокойно да остави мъжа си намира, ама не! Какво ли не правят хората заради пари и имоти? Ами децата? Като нея ли щяха да станат – безчувствени, алчни и безотговорни?...

Изведнъж гласът ѝ ме стресна:

— Хей, къде се отнесе?... Ти въобще слушаш ли ме?... Искам да те помоля за нещо. Познавам един човек от твоя град. Много е свестен. Бях влюбена до уши в него и още го обичам... Сигурна съм, че ще ми помогнеш, защото си добра... Ето телефона и адреса му... Прати му много поздрави от мен, като се прибереш. Нека ми се обади!...

Взех сгънатото листче и без да го отварям, го пяхнах при документите си...

Изтърколиха се и последните три дни от престоя ми в това красиво курортно място. Сбогувах се с жената, а тя ме погледна с най-чаровната усмивка на света и рече:

— Беше ми много приятно! Ще се радвам да се видим пак...

Този път въздъхнах аз. Бях в автобуса вече, доволна, че не слушах пъклените планове на красавицата и се молах нейният мъж да се спаси по някакъв начин...

Прибрах се вкъщи щастлива, отпочинала и се сгуших в прегръдките на моя съпруг, който много ме ценеше и обичаше...

На другия ден, когато половинката ми беше на работа, разопаковах багажа си и изведнъж се сетих за адреса на човека, когото собственичката на почивния дом искаше да потърся и поздравя. Защо да не го сторя? Може пък да открия нещо, което тази жена премълча? Намерих листчето, отворих го и... онемях. На него се мъдреше името, телефона

и адреса на мъжа, с когото деях едно легло толкова години... Божеее, отърване нямаше от тая жена!.. Краката ми се подкосиха, сърцето ми затупка бързо, вдигнах кръвното... Красивият ми свят се завъртя... Едва дочаках вечерта и се разкрещях като обезумяла, размахвайки бележката:

— Какво означава това?... Откъде познаваш тая жена?... Откога ми изневеряваш?

— Споко, бе мила моя!... Това не означава нищо за мен... Само една мимолетна връзка... Отдавна беше... Дори не си спомням вече... Нали знаеш, че те обичам много?... Явно, тая иска да развали хубавия ни живот...

А, дали беше така, кой на мен да ми каже?... Просто рухнаха всички замъци, животът ми отлетя, вярата ми някъде се разпиля. У мен вече се настани едно голямо съмнение... Ей, опасна беше оная жена! Как успя така да ме омотае в паяжината си, че да ѝ повярвам на приказките? Какво искаше от мен? Да ме разведе ли?...

ДЪЖД

Капки в душата ми
звучат с дъжда
и се сливат в нощта
на живота ми.
Толкоз светкавици
изгоряха в дните ми,
а гръмотевици –
разрушиха мечтите ми,
че ми иде да се удавя
в дъжда на сълзите си.
Но ми се иска да вярвам,
че после слънце ще грейне,
а аз като малко дете,
боса във локвите,
с дъга във очите си
ще посея зрънцето истина
за любовта на мечтите си.

Радослав Филипов

ПРОЕКТ НА СБОРНИК С БЪЛГАРСКИ ФАНТАСТИЧНИ РАЗКАЗИ ПОД ЗАГЛАВИЕ: НЯМА ЗНАЧЕНИЕ ОТ КОЕ ВРЕМЕ СА **Съставител: Радослав Филипов**

Героите на тази книга са от различни времена и от различни епохи, без да има значение откога.

Представени са в 16 фантастични разказа, в които 9 автори с различни гледни точки рисуват една обща картина на света, обединени от общата си любов към фантастиката.

Без излишна пристрастеност към хорър и анатомически ужаси!

Всеки от авторите е потърсил отговор на свои собствени въпроси като: „Имал ли е Моцарт приятел-астроном?“; „Защо и как ни е напуснал Гагарин?“; „Редът в хранителната верига“; „За подценяване ли са различните от нас?“; „Напълно безопасни ли са машините на времето?“; „Възможен ли е конфликт с извънземните?“; и т. н.

Киборги, редом до обикновени живи хора или други видове и форми на живот; Духове, върколаци, андроиди, роботи, праисторически люде, астронавти; Личности от Миналото и от Бъдещето – всички те оживяват и защитават своята същност и своята истина, или пък това, което е валидно за всички.

Книгата е адресирана не към специалистите по фантастика, а към тези приятели на авторите, които очакват от тях приключения, оригинални хрумвания, уважение към човешкото, литературен талант и добри попадения в жанра.

РАЗГОВОР С ИЗДАТЕЛ:

СБОРНИКЪТ съдържа 16 разказа:

1. „Полет“ от РАДИ РАДЕВ
2. „Храна“ от СЛАВЯН ЙОРГАКИЕВ
3. „За спомен“ от МАРИЯН ПЕТРОВ
4. „Сърце на ангел“ от ИВАН РУСЛАНОВ
5. „Сертификаторът“ от СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ
6. „Провалът“ от СТАНИМИР КОСТАДИНОВ
7. „Кучето“ от СТЕФАН КРЪСТЕВ
8. „Командосът“ от ПАЛМИ РАНЧЕВ
9. „Картини върху варовик“ от РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ
10. „Няма значение от кое време са“ от СЛАВЯН ЙОРГАКИЕВ
11. „Буря“ от СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ
12. „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“ от МАРИЯН ПЕТРОВ
13. „Първобитно племе“ от СТАНИМИР КОСТАДИНОВ
14. „Убиец на кошмари“ от РАДИ РАДЕВ
15. „Борба за живот“ от СТЕФАН КРЪСТЕВ
16. „За какво да живея“ от РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ

Набирането на разказите е осъществено чрез създадената на 31 март 2013 г. група във Фейсбук „Сборник български фантастични разкази“, (отворена група).

В нея авторите са изпращали свои разкази, приемани без корекции или предварително одобрение от страна на администратор, съставител, издател, редактор и т. н.

Впоследствие се е наложило все пак да бъдат подбрани част от наличните разкази, затова на 24 април 2016 г. е създадена нова група (вече затворена), озаглавена „Няма значение от време са“- 2, с единствена задача окончателно редактиране на едноименния сборник с фантастични разкази и подготвянето му за печат.

Към момента проектът за сборник е с обем около 82 страници формат А4 с размер на шрифта 12 пункта.

Намирам, че сред приятелите ни във Фейсбук може да бъде продаден тираж от 100 бройки, като се има предвид, че включените автори имат различен брой такива свои приятели, като например: Мариян Петров (1660 приятели), Светослав Георгиев (168 приятели), Станимир Костадинов

(208 приятели), Стефан Кръстев (2165 приятели), Палми Ранчев (4997 приятели) и Радослав Филипов (3168 приятели).

Освен това може да се помисли и за представяния на книгата в Кърджали, Варна, София, Плевен и Видин – където са родени или живеят съответните автори.

РЕКЛАМНО ПРЕДСТАВЯНЕ НА АВТОРИТЕ:

1. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Ради Радев:

Писател, журналист и популяризатор на научна фантастика. Роден е на 8 ноември 1977 г. в Кърджали. Публикувал е свои разкази и статии във вестниците „Капитал“, „Пари“, „Учителско Дело“, „Литературен Форум“, а също и в списанията „Осем“, „Зона Ф“, „Локус“/САЩ/ и „PC Magazin Bulgaria“. Отпечатани са две издания от неговия сборник с разкази „ЧОВЕК БЕЗ МАГИЯ“. Тиражите им са изчерпани напълно. Негови творби са преведени на английски, руски, датски, украински и румънски езици. Участва с разказите „Полет“ и „Убиец на кошмари“.

2. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Славян Йоргакиев (Sav Yorg):

Роден е във Варна през 1966 г. Има електротехническо образование. Пише стихове, разкази, романи. Рисува графики, пластики, маслени картини, работи с глина. Издал е: романа „ЖИВОТО СЪКРОВИЩЕ“ – 2008 година и романа „СКЕДЕСА, СЕСТРАТА НА СПАРТАК“ - 2013 година; СБОРНИК с фантастични разкази; СБОРНИК с криминални разкази и други. Участва с разказите „Храна“ и „Няма значение от кое време са“.

3. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Мариан Петров:

Роден през 1961 г. в Добруджа, зодия Лъв. Завършил е Факултета по славянски филологии при Софийския университет „Св. Климент Охридски“, специалност „Българска филология“, магистър. Писател, преводач и фен на фантастичната литература. Награждаван е с различни награди на

конкурси за фантастика, включително с първа награда на списание „Дракус“ през 2013 г. за разказа „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“. Подвизава се и като М. С. Стоун, с който псевдоним са публикувани три романа от поредицата му за Меф Ист О’Фел. Зад гърба си има повече от 80 превода. „ОБАЖДАНЕ ОТ АДА“ е една от последните му книги. Участва с разказите „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“ и „За спомен“.

4. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Палми Ранчев:

Роден на 9 февруари 1950 г. в София. Юношески национален шампион по бокс през 1966 г. и трети при мъжете през 1969 г. Завършва ВИФ в родния си град, специалност бокс, тренира още таекуон-до и карате. На 31 години вече е заслужил треньор. Става треньор в „Олимпийски надежди“ и националните отбори за мъже и юноши. Треньор е и на националния отбор на Ирак преди операция „Пустинна буря“. Над 40 негови възпитаници са медалисти от европейски и световни първенства за мъже и юноши. Бил е също собственик на кафене и игрална зала, директор на вестник, сценарист, телевизионен водещ и безработен. Пише поезия, разкази и романи. Член на Сдружението на български писатели. Участва с разказа „Командосът“.

5. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Светослав Георгиев Георгиев:

Роден е на 16.10.1983 г. в Благоевград. Живее в София. Щастливо женен. Горд баща на вече пораснал син. С дългогодишен опит в сферата на продажби на сертификационни услуги, откъдето е идеята на разказа „Сертификаторът“. С писане се занимава като любител, когато има време.

Участва с разказите „Сертификаторът“ и „Бурята“.

6. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Иван Русланов:

Роден е на 18 април 1991 година в гр. Костинброд. Завършил е специалност „Журналистика“ в Университета за национално и световно стопанство. През декември 2010 г. се нарежда сред тримата победители в конкурса „Търся издател“ на „Фондация „БУКВИТЕ“ и неговият роман „ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ: РАЖДАНЕТО НА ЕДИН ОТ НАС“, прави първата си премиера на 21 декември 2011 г. в читалище „Николай Хайтов“. Романът е носител и на наградата на публиката за „НАЙ-ДОБРА ХУДОЖЕСТВЕНА КНИГА ОТ БЪЛГАРСКИ АВТОР“ в Първите годишни награди на сайта „Книга за теб“. „ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ“ печели и наградата „ГЕРОЙ НА ГОДИНАТА“ на годишните награди на Националния клуб за фентъзи и хорър, а Иван Русланов е награден с почетния знак на град Костинброд, за изяви в областта на белетристиката. През 2012 г. печели специалната награда от семейство Мелконян на конкурса за кратък фантастичен разказ на името на Агоп Мелконян за разказа си „Последният“. Носител е и на много други литературни награди. Участва с разказа „Сърце на ангел“.

7. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Стефан Кръстев - Цефулес:

Роден е през 1969 г. в Хасково. Живее и работи в Плевен. Автор е на десетки книги – ПОЕЗИЯ И ПРОЗА, издадени на хартиен и електронен носител. Сменил е повече от десетина професии. В момента е страньор и водещ рубрика във вестник „BG Север“, със своя рубрика и в литературен сайт „Буквите“, разработващ най-грандиозния си до този момент проект, фентъзи-сагата „НЯМ СВЯТ“. Издал е книгите „РОМФЕЯ“, „БЪГ ВЪВ ВРЕМЕТО“, „БАЛИЯТА“ и др. Участва с разказите „Кучето“ и „Борба за живот“.

8. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Станимир Костадинов:

Роден е на 8 февруари 1968 г. в град Завет, обл. Разград. Завършил е специалност „Автоматика“ в Русенския универ-

ситет „Ангел Кънчев“. Дипломира се като инженер през 1995 г., след което работи по различно време в ТВ „Далекосъобщения“ - Кубрат като телефонен техник, продавач на бензиностанция, учител в ПГ по Земеделие „Кл. Арк. Тимирязев“, застрахователен агент и др. Има публикации в хумористични вестници и списания. Публикувал е и фантастични творби в „Други Светове“, „Психотроника“ и „НЛО“. Участва с разказите „Провалът“ и „Първобитно племе“.

9. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за Радослав Филипов:

Роден е във Видин през 1945 г.. Работил е като районен съдия в градовете Троян, Кула и Лом, както и в родния си град Видин, в продължение на повече от 17 години. През 1989 г. разказът му „ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ТРЕТИЯ ВЗРИВ“, е отличен с първа награда и с почетен знак на конкурса за научнофантастичен разказ, организиран от Комбинатския комитет на ДКМС и Дома на енергетика при СО „АТОМНА ЕНЕРГЕТИКА“ – гр. Козлодуй. на тема „Човекът, атомът и мирът“ и е публикуван във вестник „Орбита“. За пръв път „Картини върху варовик“ е отпечатан през 1990 г. в списание „Омега“ на Агоп Мелконян, а в АЛМАНАХ Нова българска литература, Проза 2014 г. на Фондация „БУКВИТЕ“, е публикуван фантастичният му разказ „Ако убиеш скарабей!“, посветен на невероятните промени в човешкия свят, настъпили след 10 ноември 1989 г. Свои хумористични творби е публикувал във в. „Стършел“, в. „Народна младеж“ и др. В края на 2017 г. е издадена книгата му „ПАЗАЧИ НА ОБРАНИ БОС-ТАНИ“ – сборник с хумористични разкази и истории, като първа награда от спечелен конкурс на Фондация „БУКВИТЕ“. Участва с разказите „Картини върху варовик“ и „За какво да живея“.

ПОДБРАНИ ЧАСТИ ОТ ТЕКСТА НА СБОРНИКА:

1. Откъс от разказа УБИЕЦ НА КОШМАРИ (от Ради Радев)

Стаята бе пълна с най-различни твари. Петима от тях бяха с човешки произход – две вещици и трима уорлока. Имаше още инкуб и сукуб, три вампирки, които твърдяха че са сестри, и върколак – грубоват на вид, космат и ръмжащ. Точно под тавана висяха няколко призрака и полтъргайст. В единия ъгъл се бяха сврели едно зомби и едно бани и нещо си шушукаха. До вратата се бе подпрял дребен зелен леприкон и си подхвърляше испанска златна монета със скупаещо изражение на лицето.

2. Откъс от разказа НЯМА ЗНАЧЕНИЕ ОТ КОЕ ВРЕМЕ СА (от Славян Йоргакиев)

Смит бързаше и шофираше между потока от автомобили, като подгонен от изчадия... Бе платил на информатора с един златен медальон, подарък от дядо му. Семейна реликва, принадлежала на знатна дама от времето на Луи XIV.

Но Бети му бе по-скъпа дори и от всички скъпоценности на Земята!

Бе отвлечена от един негов състудент.

3. Откъс от разказа ЗА СПОМЕН (от Мариян Петров)

Що ли ми трябваше на баир лозе? Ама нали е модерно, нали е безплатно, нали е чест. За това, разбира се, имат вина НИИЧАВО и „Хогуортс“, които позагърбиха обичайните си дейности и съюзиха усилията си в прозаично-техническата разработка на машина на времето. И когато на бял свят се появи първият прототип, вярно, пътуващ само в миналото, и бе предоставен на фантастите от цял свят, за да посетят някои от любимите си, описани от тях времена и места, всички сякаш пощуряха. И напук на принципа за ненамеса и на теорията на хаоса, известна още като „ефекта на пепе-

рудата", всички започнаха да мъкнат оттам всякакви неща за спомен. Явор, например, довлече с бая пот на челото печатната преса на Гутенберг. Не знам дали успехът на списанието му „Дракус“ се дължи на факта, че се печата на тази световноизвестна рядкост, или пък на класата на произведенията в него, но е безспорен факт, че печатарската машина в музея в Майнц е просто съвременно копие на оригинала. Бранко пък отмъкна ножа на Джак Изкормвача, с което остави Скотланд Ярд и досега да се чуди кой всъщност е бил Убиецът от Уайтчапъл, поради липсата на основното доказателство – оръжието на престъплението. Андрея сви фино нагана на Дзержински, така че на Железния Феликс му се наложило да изпише кофе мастило в мазетата на създаденото от него ЧК, което историята благоразумно премълчава. Сибин се изхитри да задигне всичките котки, завързани върху щитовете на воините на Камбиз, така че на персийците им се наложило да разчитат предимно на воинските си умения срещу египтяните. А Адриан... Но да не се разпростирам. Достатъчен ми е и проблемът с моя „сувенир“.

4. Откъс от разказа КОМАНДОСЪТ (от Палми Ранчев)

Сега на някой, който ме познава от предишните години и още смята, че съм бизнесмен, ще му се стори смешно, дори жалко, че се търкалям в калта. Пробягвам на кратки спринтове между възвишенията, крия се зад стволовете на високите дървета и оттам преценявам дали пазачите са ме забелязали.

Понякога си мисля, че не трябваше толкова дълго да се съпротивлявам. И по-рано да им дам парите. Щях да се спася поне от мъченията. Но онези, които са си залагали апартамента, за да имат първоначален капитал, и са печелили с труд всеки лев, ще ме разберат.

5. Откъс от разказа БУРЯ (от Светослав Георгиев)

Яростният грохот на бурята се стовари върху ми. Бягам обезумял, без да обръщам внимание на едрите капки дъжд, които ме бият през лицето. Светкавици прорязват нощта и за миг осветяват ярко водната пелена, сипеца се от небето. Клонките на дърветата ме шибат яростно, докато прелитам

край тях в лудия си бяг, тревите и храсталаците ме дърпат за краката, опитват се да ме препънат, да ме предадат на звяра, който ме преследва. Изкрещявам от страх и в същото време чувам зловещия рев на съществото по петите ми, който се слива с поредния тътен.

6. Откъс от разказа СЪРЦЕ НА АНГЕЛ (от Иван Русланов)

Ангелът пееше красиво. Марти го гледаше през прозорчето на стаята си и се любуваше на искрящите му крила. Те обвиваха нежното женско тяло в ореол от светлина. Съществото се беше появило преди няколко дни. И стоеше все там, в края на двора, до оградата. Може би никой друг не чуваше песента му. Никой не виждаше изящните черти, чиито устни сякаш се усмихваха. Само малкото момче можеше да се любува на галещите съзнанието му тонове. Те го успокояваха, караха го да се пренесе в един по-добър свят. Там където картините бяха по-красиви, а мислите по-добри.

* * *

Мартин беше на десет. От малък имаше проблеми. Чуваше гласове в главата си, които лекарите припознаха като ранно психично заболяване. Но той сам разбра, че не беше болен. На седемгодишна възраст осъзна, че всъщност чува мислите на хората.

7. Откъс от разказа КУЧЕТО (от Стефан Кръстев)

Кучето лежеше бездиханен.

Така му беше прякорът, иначе живееше по-зле от куче. Бездомните псета си имат общества, другите – дом и господари.

Той ни едното, ни другото.

Не говореше разбираем език. Вибрираше с език, мнъкаше, плюнчеше се и подсвиркваше с нос. Не приличаше на човешка реч.

За разлика от повечето клошари, нямаше ни барака, ни мазе, ни изоставена съборетина.

8. Откъс от разказа ПЪРВОБИТНО ПЛЕМЕ (от Станимир Костадинов)

В деня, в който научих, че ме пращат в командировка на Делта-Голбо, бях особено радостен и щастлив. Особено при тези обстоятелства – трябваше да пилотирам кораба, с който ще пътува професор Сингдач Тхи-Ширх, известният учен от Сириуската конфедерация, политическото обединение на планетите около Алфата на „Голямото куче“.

9. Откъс от разказа КАРТИНИ ВЪРХУ ВАРОВИК (от Радослав Филипов)

I.

Лятото на 1988 г., 15:00 часа следобед.

Юлска жега пулсира извън светлото гърло на пещерата. Тук обаче е приятно хладно, докато входът се отдалечава все повече и повече назад, с всяка измината следваща крачка. Преминат ли завоя, съвсем ще престане да се вижда.

Двамата – професор от София и накуцващ младеж от близкото полузапустяло селце, правят последни стъпки към целта.

В съскащото сияние на петромакса ярко грейват почернели от мрак стени. Изгладени са от подземни води, някога луди, вече отдавна пресъхнали.

.....
— Точно тука е мястото! – скрива професорът в джоба си някаква карта, ръчно чертана, сто на сто иманярска.

.....
Стигнали са вече до фигурите...

Светлана Каменова

Родена съм в гр. София, часове след голямото земетресение във Вранча, засегнало целия Балкански полуостров. Докато се е люляла земята майка и татко с вълнение са очаквали да се родя. Прегърнати, са се молили да оцелеят и да си видят детето. Има поверие, че родените по време на земетресение, имат вълнуваща съдба. Може би, затова и всички мои стихотворения, приказки и пътеписи са изпълнени с много чувства лъкатушещи се от една крайност до друга.

Бях в седми клас, когато написах стихотворение на тема „емигранти“, посветено на моята леля, която замина да живее в Чикаго. Тогава всички отиваха в чужбина, защото си мислиха, че там е по - лесно. Тя много се жегна и разсърди. Така разбрах, че думите са могат да влияят и тежат.

След като завърших гимназия, кандидатствах журналистика в „Св. Климент Охридски“. Беше ранният следобед и имаше опашка пред кабинета. Когато влязох, преподавателят ми подаде вестник. Започнах плахо да чета. След второто изречение заяви, че имам неправилна дикция. Не ме приеха, но това не ме накара да се откажа пиша.

Обичам природата и през последните две години обикалям из красивите ѝ кътчета. Описвам всяка пътечка, по която стъпвам, всяка трудност в нея. Красивите гледки пленяват очите ми, сърцето ми диктува с гласа на природата, и мириса на въздуха и всичко това, обличам в думи. Има места и случки, които друг може да не забележи, но би преживял с моите стихове и пътеписи.

Вярвам, че ще събере достатъчно усещания, чувства, мисли и емоции, да ги изразя в стиховете на моята книга.

Творческата ми биография е кратка:

- Две участия „Алманах детски истории 2018“
- „Алманах Романтика 2019“

„Тревожни трепети“ е книга със стихове, която с лиричен глас говори за любовта. Многоликата любов – любовта към детето, към танца в дъжда, майчината любов. Онази, която те пренася в прекрасна вселена, несподелената любов, бащината любов. „Тревожни трепети“ не е типичната лирична стихосбирка. Защото, любовните трепети могат да бъдат едновременно прекрасни, но тревожни, красиви, но и тъжни. Емоциите, чувствата и мислите на метафоричната героиня, която разказва в поезия с едно пътешествие, което ще ви отведе на вълнуващо място. Книгата е радост за сетивата на всички дами, които обичат да четат стихове, а защо не и за господата, с романтични възгледи. „Тревожни трепети“ е нежно преживяване, което ще искате да четете отново и отново! Стиховете са заредени със завладяваща енергия и със сигурност ще докосне душата на всеки, който я прелисти.

Дами, Вие, които обичате да четете за любов и любов. Вие, които обичате да пътувате в необятния свят на трепетите. А, защо не и на вас, господата, които не веднъж сте се впусkali в приключението влюбване. Тревожни трепети е книга с емоционални стихове за любовта. Чистата любов към летния морски бриз, но и за изпепеляващата любов към другия.

Стиховете на „Тревожни трепети“ са удоволствие за всички сетива, калейдоскоп от чувства, мозайка от крехки трепети.

ТРЕВОЖНИ ТРЕПЕТИ

ТЕ МОГАТ

Давят се,
когато ги ранят.
И да, сигурна съм,
могат да говорят.
Смеят се и плачат...

Очите.
Щом усетят злоба,
играят ли?
— на криеница.
Могат.
Флиртуват –
Докоснати от нежна ласка.
Когато запламтят,
диктуват как да заговориш.

Ще се разтворят ирисите –
ще се разперят
на хиляди лъчи
от слънчев изгрев.

Те могат,
Вярвай им,
Най-истински са щом мълчат!

ДЪГА

Когато танцуваш в дъжда,
капките мокри,
те карат да се усмихваш.
Когато не стихваш,
а си стихия – целият свят се усмихва.
Ти си фурия.
В локвите, мъничка ти си,
а всъщност огромната сила криеш.
Есенна – малка магия.
Слънчев лъч и капки от дъжд.
И стана дъга – изведнъж.

НЕЖНОСТ

Приглушена светлина.

Нежен глас.

Пречупва се въздух.

Струи песен.

Разлива се любов.

Нежност.

XXX

Прегърни своя човек!
Прошепни му нежно,
че го обичаш!
Целуни го с думи!
Това ще бъде неговият лек!
Прегърни го с топъл поглед!
Нека преплетат се дъх и дъх!
И вече даже не боли,
когато има пътища, съдби,
които да затичат в ритъм,
заедно, обгърнати в любов.
Тогава вече даже не боли!

СТРИПТИЙЗ

Стриптийз от чувства
или просто живот.
Носиш си кръста.
Чувства!
Еднакви, различни,
Различни, еднакви,
Грозни, красиви,
Пролетни, златни.
Вървим
и пестим
От кесиите с чувства
И наши, и чужди ...
Правим гримаси.
Дори правим бал с маски.
Маски безлични,
Еднакви, различни
Грозни, красиви,
приказни, страшни.
Крием лицата си,
крием сърцата си.
Но не е ли късно,
когато се сетим,
че живота минава без нас?
Не е ли късно
за стриптийз от чувства,
емоции, нежност и страст!

БОЛИ, БОЛИ, БОЛИ

Ти дъще, ме разбираш и
в трудности не ме оставяш.
Както учили сме те и – вярвам –
доверието ми не предаваш,
дори да те боли.

Аз ти вярвам,
Но те моля,
в живота си
ти да използваш
Освен смях и воля.

Живей, живей
и вярвай в мечтите!
Често,
Не е лесно.
И понякога, в гърдите
ще боли, боли, боли!
Но ще се справиш,
твоята песен ще звучи
и злото, бързо ще забравиш.

Не забравяй,
душата ти е лъчезарна и добра!
Не позволявай
фалша и лъжата
да станат твоята игра.

Съхрани се
и прости!
От нечестните отърви се!
Защото
от предателства
боли, боли, боли.

Едно нещо само има,
което ще те направи истински щастлива.
С тревожен трепет, някой да те нарече „любима“
Да изживееш любовта!
Като тебе чиста и добра!
Любовта – неповторима!
На нея се отдай,
вярна ѝ бъди!
Дори понякога, да знаеш,
Че и от нея
ще боли, боли, боли!

ЛЮБОВ

Любовта е привличане
и желание за взаимност.
Копнеж и страдание и
истинска близост,
страстни погледи,
нежни прегръдки,
сгушени топли длани.
Някаква – неподозирана у другия тъга,
когато оставаме сами.
Без думи тъй нежни и търсени.
Без прегръдки толкова чакани.
Копнеещи стихове.
Тези – ненаписани,
а в сърцето единствено страдани.

МОЕТО МЪЖКО МОМИЧЕ

Моето мъжко момиче,
така наричаше ме като дете,
моят татко с любов.

„Моето мъжко момиче“
единствено четях в очите
— доброта.

Твоето мъжко момиче,
вече е жена
и в думите бащини,
по-дълбоки чувства видя.

Да си мъжко момиче
това е съдба.

Да се прощава –
доброта.

Да се обича е силата,
да бъдеш жена
силата на любовта.

ЖЕНАТА НА 40

Питие в ръка.
Жената на четиридесет
знае своята цена.
Не се продава
ей, така.
Тя умее да живее.
Тя прощава.
Тя дарява.
Защото знае, че в живота
всичко заслужава.
Да обича.
Да отпива.
Да налива.
От любов и щастие да се разсмива.

ЕЛА

Любими, в мислите ми си
Ела!
Навсякъде и никъде си ти.
Ела.
Вдишвам аромата ти в самота.
Вдишвам прегръдки ти –
дори невидими.
Теб те няма.
Остана само празната стая,
в която влизам и те създавам.
Ти си навсякъде и никъде,
и някъде в мен.
Толкова силно те виждам!
Ти си отново до мен.
Прегръщам те силно
и топлиш всяка моя частичка.
Ела си!
Не чуваш моя зов.
Паднала, се моля сама.
Всяка сълза сега е молитва.
Ела си мили,
Ела!

НЕКА БЪДЕ ЛЮБОВ

Свещичката грее в очите ми
Нашепва за малки мечти,
Танцуват игриви
огънчета и светлинки.
Къде сте любовни искри?
Животът от ръцете изтича
излитат врабчета
и хор от малки щурчета
изпраща животът.
За това,
да го живеем до дъно!
Да го пием до глътка!
Да сбъдваме
все по-смело мечтите.
Така, че, когато се превърнем в звезди,
да светим със спомени
на някой в очите.
Да се обичаме!
И само в любов
нежно да се обличаме!

Да се обичаме!

НЕ НАПРАЗНО!

Имам две мечти:
светещи фенери,
да пуснем аз и ти!

Мечти –
сбъднати, несбъднати.
Заедно да сме
и да летим,
в полет от надежди,
очаквания и усмивки.
С огъня - да се понесем.
Да се развихрим!
После, за мъничко да спрем!

Но мечти, балони – много
отлитат в небето,

гаснат, на изричане.
унасят ни в надежди и въздишки.

Дано обаче от тях
остане нашето,
не напразно,
надявам се,
„Обичам те“.

МАЙЧИНА СЪЛЗА

От майчина сълза,
няма по-голяма благословия.
За нейните деца -
Коя майка няма рана и тревога!
Да са здрави и щастливи.
нейните чада.
Децата са за нея -
паднали ангели, без крила.

Крилата – това са
майчина прегръдка и целувка, и тез слова:
Пазете се, деца!
От всичко лошо на земята!
Обичайте, бъдете вии добри!
Помнете как във вашите очи
Оглежда се и майчина сълза
блести!

РИЦАР

Седеше си съвсем сама
и мислеше за рицар –
онази, дамата, на край света.
Мечтаеше за рицар с бляскави доспехи
Рицар, който бори се за нейната душа
и много рицарски успехи.
Когато в скута скланяше и той глава,
и искаше я, влюбен
Така, както си стоеше в самота
бленуваща за рицар с брони,
изведнъж разбра, че
рицари във днешно време няма
Рицарството в друго време е било,
Но отдавна е изчезнало завинаги.
И пак сама остана тази дама,
Но все по-често вече мислеше,
Че и любовта я няма.
Онази дама,
В онзи час,
Всъщност
Това бях аз!
И все пак, със сълзи на очи
признавам, че не е нужен рицар,
за да съм щастлива!
Поуката, на вас оставям!
А аз ще се предам
На любовта красива!

ЛЮБОВ

Имам една
мъничка мечта.
Да няма болка,
а само любов
в човешките сърца.

Един език говоря-
езикът на любовта.
Любовта-
Тя говори.
Аз искам да я вдишам,
както сутрин
изгряваща
и вечер залязваща.

От нея да пия
а, когато има сълзи –
отново с любов, да ги отмия.

Светлана Колева

Казвам се Светлана Колева, родена съм в малък град на брега на голяма река. Дали защото винаги се е говорило за силата на водата и течението, дали защото гледайки как водата тече устремена към морето и никога не се връща назад, или защото съм родена в деня на победата, но и аз така се впуснах в живота, пълна с енергия, готова да победея, да достигна целта.

Каква ирония! Сякаш на съдбата ѝ беше станало скучно и си търсеше някой, с когото да си играе и може би в моето лице беше намерила идеалния кандидат. Аз я предизвиквах с буйния си, инатест и непримирим характер, а тя ми даваше предизвикателства. Но не само съдбата си беше намерила занимавка. Също и аз. Тя постоянно променяше целта и ми се усмихваше закачливо, а аз я поглеждах през свити очи и се втурвах с още по голям ентузиазъм, когато видех новото предизвикателство. Не се предавах, борех се докрай, живеях на адреналин и то на много адреналин, защото исках да победея всеки път, нали все пак съм родена в деня на победата. И когато исках да си почина, аз се заравях в книгите, те бяха моята глътка свеж въздух, моето спасение, мойт източник на енергия, моето вдъхновение. Живеех в един свят, където не знаех къде спира фантазията и къде започва реалността. Когато действителността ми идваше в повече аз отскачах с книгите в света на приказките, в света на пиратите или пък в света на влюбените. Когато света не се оказа такъв какъвто го описвах и какъвто си го представях и осъзнах, че всеки един от моите познати и приятели живее в различен свят, аз реших да ги събера в едно и да създам един друг, различен

свят, света на Миа. Явно от всички чувства, които изпитваме за мен най-силното е любовта и затова стиховете, които пиша се въртят около нея. Като малка много обичах приказките в рими и затова реших да се опитам да направя нещо различно да разкажа историята на Миа в стихове. Така се роди една поредица от книжки плод на моята фантазия, вдъхновена от различни случки, събития, филми, истории и моменти разказани в стихотворна форма. Всяко едно стихотворение е като отделна глава в един любовен „роман“, които се надявам да ви харесат.

Книгата „Да срещнеш вълшебство“ е поредица от стихотворения за вътрешната борба по време на една изневяра! Когато Миа се изправя очи в очи с най-коварната болест и не намирайки подкрепа в съпруга си, объркана се оставя в ръцете на съдбата. Тя я среща с мъжа който ѝ подава ръката, от която има нужда и с човека, когото по-късно тя нарича „моето вълшебство“ След всяка среща с него Миа все повече и повече е разтърсена от чувствата, които я връхлитат и тя се влюбва, така както никога през живота си. Той ѝ дава всичко, което никой досега не ѝ е дал и всичко от което има нужда, уют, спокойствие, увереност и надежда. За нея всеки миг с него носи нови емоции, размисли и колебания. Той ѝ дава криле да полети и да се издигне над болката, да забрави за болестта, и да изживее най-щастливите мигове от живота си. За съжаление тя не може да говори за него, не може дори да спомене името му, защото той принадлежи на семейството си. Тази книга е нейната история в стихове! Стиховете, чрез които живее разкъсана от чувства и емоции, раздвоена между правилно и грешно, грях, морал, желания и отговорности. Оставяйки сама, ще намерили смелост да направи следващата стъпка? Кой ще надделее, съвестта или страстта?

СЛУЧАЙНА СРЕЩА

Срещнах те съвсем случайно,
влюбих се в мига, във който те видях,
не знаех че това все още е възможно,
аз бях почтена и омъжена жена.

Кръвта, в сърцето ми се разбушува
и падна здравата стена,
която бях градила със години
никого да не допуска тя.

Чувствах се объркана, самотна
знаех че това е грехота,
но чувствата в сърцето надделяха
невероятно бързо над ума.

Прекарах с теб аз нощ незабравима,
обичах те и исках да те задържа,
но беше връзка не осъществима
и само в спомените ще остане тя.

ЧОВЕКЪТ ВЪЛШЕБСТВО

Аз срещнах, моето вълшебство
от съдбата в ден благословен
той живота мой студен
промени във този ден.

Усмивката, на моето вълшебство
и нежния му кротък глас,
в миг ми грабнаха сърцето,
лудо влюбих се във него аз.

В душата ми навлезе слънце
и всичко сякаш разцъфтя,
усмивката, очите,
всяка клетка то огря.

Той върна моите надежди,
за по добър, красив живот.
Щастието ми изпълни дните
и започнаха мечтите!

ОГЛЕДАЛОТО

Поглеждам в огледалото и виждам
млада, хубава жена стои,
с усмивката чаровна, на страстния ти поглед,
не можа да отстои.

Душата нейна от сън се събуди,
заспала дълбоко в живата плът
като нежни, пролетни цветя
пред огледалото стоеше тя.

Отмина времето когато,
като свещичка тлееше в нощта.
Сега тя грееше с усмивка
със спомена за теб и мисълта,

че теб те има някъде далече,
макар и с друга във нощта
и с усмивка се връща при тебе,
тя в сънищата и чрез мисълта.

ЛУДА МЕЧТА

Аз имам една, луда мечта.
Искам да съм с теб в нощта.
Знам че невъзможно е това,
но допустимо всичко е в съня.
И ако някой ден се науча,
науката за сънищата аз изуча.
Кога и как да ги заръчам,
съня да мога поръчам,
тогава ще съм само твоя,
сгушена аз в твоите гърди,
ще те докосвам нежно, мило,
ще ме целуваш страстно ти.
Ще си говорим ние до умора,
за подвизите твои, за моите мечти,
времето наше ще бъде
до мен във нощите ще бъдеш ти.
И тогава аз пак ще сияя
това е всичко, за което мечтая
да заспя аз в твоите гърди,
да ме събудиш със усмивка ти.

ЛИПСВАШ МИ

Че ми липсваш, как да ти покажа,
как мога аз да ти го кажа?
С кои ли думи аз да обясня,
че смисъл няма без тебе деня.

Липсваш ми, аз пак ще го повторя.
Да те повикам искам в тая нощ.
Аз виждам те, очите щом затворя,
но искам, да почувствам твойта мощ.

Ела в съня ми, целуни ме страстно!
Моля те ела и мен не ме жали.
Една целувка толкова ми стига,
а нека после пак да ме боли.

ИСКАМ ДА ТИ ЗВЪННА

Аз толкова пъти искам да звънна.
Да попитам ти как си, как животът върви?
Нещо мило в ухото ти аз да прошепна,
нещо мило да ми кажеш ти.
Но нямам право на това,
защото имаш си жена.
Последното което искам
е брака ти да разваля.
И така ми се иска на мене,
телефона мой да позвъни
да видя че ти се обаждаш
и лудо сърцето пак да тупти.
Зная че зает си много,
че секундата цепиш на две.
аз така съм постоянно
разбирам те, съвсем нормално.
Но моля те звънни, когато
сетиш се, ти някой ден,
нямаш идея какво означава
да чуя гласът ти, да зная че мислиш за мен.

РОЖДЕН ДЕН

Днес е твоят ден рожден.
Нямаш идея колко ми липсваш,
как искам ти да си до мен,
до теб да съм на този ден.

Как искам аз с любов да изпека
най-хубавата торта на света,
свещичките нежно аз да поставя
и всяка една с любов да запала.

Да дойда аз със нея във ръка,
да те събудя със усмивка сутринта,
да се гушна аз до твоето сърце,
прегърната от твоите ръце.

Как искам аз да ти прошепна:
„Обичам те!“ и леко да потрепна.
Да те целуна и да мога да ти подаря,
най-скъпия подарък, здравето и любовта.

ОПИТАХ СЕ ДА ТЕ ЗАБРАВЯ

Опитах се да те забравя, но не мога.
Дълбоко в моето сърце си ти,
да те премахна аз не мога
сърцето ми не дава, здраво те държи.

И как да те забравя аз когато,
в моя сън се появяваш ти,
и виждам пламъка в очите,
как още силно там гори.

Направи ме ти най-щастлива,
както никой досега.
От сърцето ми премахна
всяка болка, мъка и тъга!

Сега душата ми сияе,
в облаците мисълта витае
и лудо моето сърце тупти,
когато в мислите ми, си ми ти.

Не ще те никога забравя!
Аз цял живот ще бъда в твоя плен
и в мислите ми винаги ще бъдеш,
очите докато затворя някой ден!

СТУДЕНО Е

Събуждам се, леглото ми е празно
както е и моята душа.
Къде си, защо си замина,
защо не можем да бъдем двамина?

Парфюмът ти усещам там ухае,
където на страната беше ти
и гуша се във белите чаршафи
не може нищо, теб да замени.

Студено е, парфюмът ти не топли.
Студено е, и мястото, където беше ти.
Опитвам безнадеждно да се стопля
от спомена за пламъка във твоите очи.

НА КОЛЕДА САМА

Събуждам се на Коледа, сама.
Как искам да си ти до мен сега,
да те погледна още сънливо
да се усмихнеш ти закачливо.
Как ми липсват силните твои ръце,
да докосват нежно те мойто лице,
да ти бъде напълно подвластна
да няма край целувката страстна.
Да забравя за подаръците, за елхата,
защото всичко си има душата,
да бъде Коледата най-красива,
защото си до мен, защото теб те има.
Ти си ми подаръка единствен,
който някога съм пожелала аз,
ти мъжът единствен на Земята,
само с теб на Коледа желая да съм аз.

КОГАТО СИ ЛЯГАМ

Вечер, когато си лягам,
в края на дългия ден,
поглеждам звездите с усмивка
и чувства приятни нахлуват във мен.
Аз сещам се за времето, когато
бяхме само двамата в нощта.
Толкова всичко изглежда далеко,
толкова бързо мигът отлетя.
И само спомена остана
да топли моето сърце
най-скъпия ми спомен,
когато бях във твоите ръце.
И думи от песен ми идват на ум,
ти чувал ли си „Облаче ли бяло“?
Така ми се иска, то да ти каже,
за теб аз да мисля, мен ме е видяло.

РАЗМИСЪЛ

Срещнах те, дали животът го поиска,
дали съдбата някъде написала бе тя,
та ти със твоят поглед и усмивка
криле да ми дадеш да полетя.
И литнах устремена в небесата,
издигнах се над болестта
погледнах си живота отстрани,
сълзи нахлуха в моите очи.
На земята слязох аз тогава,
потърсих те и ти се отзова,
животът като истинска магия
нас двамата за кратко ни събра.
Даде ми ти чувството което
съм търсила аз без да знам
ти даде ми това което
някой да получи само би мечтал.
И аз загубих се във твоята целувка.
В дълбокия ти поглед аз намерих любовта.
Ти беше моята половинка
допълни ме и отлетя!

ДАЛИ?!

Дали ще намеря друг мъж като тебе?!
Толкова силен, усмихнат, добър,
с поглед чаровен в миг да ме грабне,
сърцето мое той да открадне.
И нежно той да ме прегърне
с любов жадувана да ме обгърне,
и никога да не поискам аз
с друг да бъда даже и за час.
Да искам само в неговия скют,
сгушена да бъда, както в никой друг.
С любов невиджана да го обсипя
с неземна нежност аз да го посипя.

ИЗДАТЕЛСКИ КУРС „ПЪТЯТ НА КНИГАТА“

Продължителност на курса: 8 лекции

Цел на курса: Въведение в основите на книгоиздаването и книгоразпространението

Програма:

1. Професия „Писател“
авторски права, създаване на имидж на автора, начини на работа с читатели (бъдещи и настоящи)
2. Практически занятия
създаване на биография, синопсис, начини на представяне на ръкопис пред издателство, работа с микрофон и говорене пред публика
3. Основни понятия за книгите
печатарски коли, карета и служебни страници, формати на книги, ISBN, типове хартии, отпечатване, видове корици
4. Издаване на книга
планиране и проучване, избор на издателство, работа с редактор, оформление на корици
5. Разпространение и продажби
каналы за разпространение на книгата, премиери и представяния, турнета, участия в базари и панаири, счетоводство за писатели
6. Работа с Фейсбук
профил на автор, създаване на страници и групи, организация на фейсбук събития
7. Реклама на книгата
Създаване на рекламни материали, начини на ненаатрапчива реклама, платена фейсбук реклама
8. Практически изпит по създаване на стратегия и план за издаване на книга.

СЪДЪРЖАНИЕ

АНЕТА ПЕТКОВА

Романът „Полет към пропаст“	6
Из „Полет към пропаст“	7
Подарък.....	15

АННА КРЪСТАНОВА

Хаос	21
Достойнство	22
Когато грешките си осъзнаеш.....	23
Чест.....	24
Полет.....	25
Осъзнаване	26
Какво е любовта?	27
С дъх на любов.....	28
Щастието обича тишината.....	29
Обичам те.....	29
Лично.....	30

АНТОН МИЦЕВ(ТОМ КЕНДИ)

Една вечер в Деня на труда	33
Домоуправителят Захариев.....	37

ВЕНЦЕСЛАВ ВУТОВ

Продължаващите напред. Хроника на тези, които не се отказват или Докъде стигат границите на човешките възможности?.....	45
---	----

ДАНИЕЛА НИКОЛОВА

В очакване.....	57
Докога.....	58
Странности	59
Вричане	60

Изстрадана обич	61
Заблуда.....	62
Грешна душа	63
Пареща болка.....	64
Любовни желания	65
Любовно признание	66

ДЕСИСЛАВА КОНСУЛОВА

Сърцето ми Бургас е.....	69
***/ Дали ще се превърна/.....	70
***/ Не оставяме ли парченце от сърцето си/	71
***/ Когато бях малка вярвах във Съдбата/	72
***/ София ме смазва с абсолютната си мощ/	74
***/ Понякога се лутам напосоки/	75
Любовта е вълна – затова си отива	76
***/ В кафез на чувствата затворен/	77
***/ Напукана е пак стената/	78
***/ Преходни връзки и преходни хора/	79
***/ Кутия за бижута/.....	80
***/ Пристъпвам по очукания тъжен тротоар/	81
***/ Неделя е като въздишка от твоите устни/.....	82
Вълнолом	83
***/ Животът е неповторима въртележка/	84
Поне опитам.....	85
***/ От чашата си отпивам без да мисля/	86

ИВЕЛИНА СТОЙКОВА

Детско-юношеският роман с работно заглавие „Феите от Часовника“	88
Глава 3. Наблюденията на Съни	89
Песен на феникса от Глава 15.	
Изненадата в мола	98
„Нотите на живота“	99
Откъс от „Нотите на живота“	100

НЕЛИ КОЛАРОВА

Самота.....	105
***/ Цветята задушават се в боклук/.....	106
***/ По дявола вещи, пари, суета/.....	108
Това не е стих.....	109
Мечта.....	110
Прогноза за лято.....	111
Кафе.....	112
Идея за Любов.....	113
Юлско утро.....	114
***/ Облизва тишината всички думи/.....	115
Двайсет и седми ноември.....	116
*** / Може би е било точно седем без пет/.....	117
***/ Умееш като никой досега/.....	118

РАДКА ВИДЬОВА

Желанието.....	121
Ресто.....	125
Една опасна жена.....	127
Дъжд.....	130

РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ

ПРОЕКТ на СБОРНИК с български фантастични разкази под заглавие: НЯМА ЗНАЧЕНИЕ ОТ КОЕ ВРЕМЕ СА.....	131
Разговор с издател:.....	132
Рекламно представяне на авторите:.....	133
Подбрани части от текста на сборника:.....	137

СВЕТЛАНА КАМЕНОВА

Тревожни трепети.....	143
Те могат.....	143
Дъга.....	144
Нежност.....	145
XXX.....	146
Стриптиз.....	147
Боли, боли, боли.....	148
Любов.....	150

Моето мъжко момиче.....	151
Жената на 40	152
Ела	153
Нека бъде любов	154
Не напразно!	155
Майчина сълза	156
Рицар	157
Любов.....	158

СВЕТЛАНА КОЛЕВА

Случайна среща.....	161
Човекът вълшебство	162
Огледалото.....	163
Луда мечта	164
Липсваш ми	165
Искам да ти звънна	166
Рожден ден	167
Опитах се да те забравя.....	168
Студено е.....	169
На Коледа сама	170
Когато си лягам	171
Размисъл	172
Дали?!.....	173

ИЗДАТЕЛСКИ КУРС „ПЪТЯТ НА КНИГАТА“

Алманах „Изгреви“

Фондация „Буквите“
www.bukvite.bg